

Hoàng Thu Dung

Mưa Trên Phố Lạ

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Hoàng Thu Dung

Mưa Trên Phố Lạ

Chương 1

Buổi sáng trời trong veo . Nắng vàng rực rỡ làm cho không khí có vẻ trong lành hơn . Trên thảm cỏ mịn màng, thỉnh thoảng vài tia nắng lung linh, lay động khi những tàng cây bị gió đưa . Một góc không gian thanh bình, như hoàn toàn cách biệt với tiếng xe cộ bận rộn ngoài đường.

Hoài Khang nằm ngả người xuống thảm cỏ . Tay đan phía dưới làm gối . Anh duỗi thẳng người khoan khoái nhìn bầu trời . Bên cạnh anh, Tấn Dũng và Hồ Văn cũng ngả lưng vào gốc cây nhìn lơ đãng lên tán lá.

Diễm Quỳnh loay hoay gọt táo . Cô tần mẩn gọt hết nửa ký táo đựng trong chiếc hộp . Sau đó bày các thứ đồ ăn trên thảm cỏ . Hồ Văn đến giúp cô một tay :

- Quỳnh chuẩn bị nhiều vậy , ăn làm sao hết.

Diễm Quỳnh chưa kịp trả lời thì Hoài Khang đã chống tay ngồi lên, tò mò đến ngồi cạnh Diễm Quỳnh . Anh nhìn lướt qua các thứ, rồi nhướn mắt :

- Em nghĩ tụi anh là hạm đội hả Quỳnh.

Diễm Quỳnh mỉm cười :

- Lần trước mấy anh chê là ít, em phải chuẩn bị thêm đấy . Hoài Khang choàng tay qua vai cô :

- Chu đáo ghê, nhưng dù sao tụi anh cũng không phải là chiếm hạm, ăn không nhiều vậy đâu.

Anh quay qua Tấn Dũng, hất mặt lên :

- Lại đây đi chứ, sung không rụng sẵn vào miệng ông đâu.

Diễm Quỳnh cũng quay lại :

- Anh Dũng qua đây, em chuẩn bị xong rồi nè.

Cả bốn người bắt đầu nhập tiệc . Diễm Quỳnh không ăn bánh mì . Cô khẽ cắn trái táo, mắt nheo lại như suy nghĩ chuyện gì đó . Cuối cùng cô nói như thông báo :

- Em có chuyện này hay lắm , báo tin vui với mấy anh đó, em được tuyển làm người mẫu rồi, người ta mới trả lời hôm qua.

Cả ba tên con trai đều sững sốt, ngưng lập tức việc ăn uống mà nhìn Diễm Quỳnh . Hoài Khang nhíu mày :

- Em định bỏ học à ?

- Đâu có, vẫn đi học đấy chứ.

- Bạn học thì làm gì có thời giờ để làm người mẫu.

- Thì tập ngoài giờ học, còn diễn thì vào buổi tối, em cũng chưa biết phải làm việc đó ra sao . Nhưng nhỏ Khánh bảo có thể sắp xếp được.

Hoài Khang không trả lời, anh buông tay khỏi vai cô, nghiêm nghị nhìn chỗ khác . Cử chỉ của anh làm Diễm Quỳnh hơi giận :

- Anh không thích hả ?

Hoài Khang vẫn không quay mặt lại :

- Em thiếu tiền học đến nỗi phải làm thêm sao ?

- Em không có thiếu, không phải em cần việc làm, nhưng đâu phải ai cũng làm người mẫu được . Bạn em ai cũng khuyến khích em, chỉ có anh là phản đối thôi.

- Và anh sẽ tiếp tục phản đối nữa, anh chúa ghét những gì hào nhoáng bề ngoài, em bỏ ý định điên đó đi, lo học hành đàng hoàng, sau đó ra trường và đến công ty anh làm, anh không thích em chạy theo sự phù phêm.

Diễm Quỳnh bắt đầu giận lên :

- Em biết lắm mà, có bao giờ anh ủng hộ việc làm của em đâu . Từ đó đến giờ em có ý kiến gì cũng bị anh phản đối, anh không bao giờ làm bạn đồng hành với em cả.
- Nhưng những ý kiến em đưa ra có đúng không . Đừng nhắc lại mấy chuyện trước làm gì , nói chuyện này đi, em nghiêm túc mà suy nghĩ xem em cần cái gì, cái nào hợp với em . Đừng có ham vui nữa.
- Làm người mẫu mà ham vui à, em không phải là con nít, đó là một công việc hãn hoi, anh đừng có đánh giá thấp người ta.
- Anh không đánh giá thấp, nhưng em thử nghĩ xem, sau này ra trường em làm người mẫu luôn hay sao ?
- Tại sao lại không được ?

Hoài Khang lầm lì :

- Vậy em bỏ học đi làm đi.
- Em không bỏ học, vừa học vừa làm cũng được vậy.
- Hừm, tới ngày lo tập tành biểu diễn, cuối cùng rớt tốt nghiệp, xem em còn đủ sức lấy bằng đại học không, còn làm nghề đó thì rất ngắn ngủi . Vậy sau đó em sẽ tính sao ?
- Việc đến đâu giải quyết đến đó, em không thêm lo xa.

Nãy giờ lời qua tiếng lại, không ai còn nhớ Tấn Dũng và Hồ Văn đang ngồi trước mặt họ . Cả hai đưa mắt nhìn nhau . Biết là một trận cãi vã sắp nổ ra . Quen rồi, mười lần đi chơi thì đến tám lần có chuyện để cãi . Phải can thiệp mới được.

Nhưng Hồ Văn chưa kịp lên tiếng thì Hoài Khang đã nói như quát :

- Cô bỏ cái tật ăn nói ngang ngược đi.
- Anh nói ai ngang ngược.

Diễm Quỳnh buông trái táo xuống, định đứng dậy . Nhưng Hồ Văn đã vội

cản lại :

- Ngồi xuống đi Quỳnh, em định đi đâu vậy ?
- Đi đâu cũng được miễn đừng có thấy mặt anh ấy.
- Đừng giận như vậy nào.

Tấn Dũng cũng lên tiếng :

- Mày nóng tính quá Khang, chưa chi đã la um sùm, mày nhin Diễm Quỳnh một chút không được sao.

Hoài Khang quay mặt chỗ khác, không trả lời . Diễm Quỳnh nói một cách ảm ức :

- Từ đó giờ có bao giờ anh ta tôn trọng em đâu, hờ một tí là quát tháo . Em đâu phải là con nít.

Hoài Khang quay lại lầm lì :

- Vậy những việc cô làm có đáng được ủng hộ không ? Lúc nào cũng lau chùi lóc chóc . Lần trước tự nhiên đòi đi buôn, cản bao nhiêu cũng không được, cuối cùng bị gạt sạch tiền . Chuyện đó chưa xong thì lại đòi thi diễn viên điện ảnh . Có lúc nào cô không làm tôi điên đầu đâu.

Diễm Quỳnh cố cãi :

- Tôi sẽ tìm cách trả tiền đó cho anh, không cần anh phải nhắc.
- Giỏi lắm, vậy thì trả liền đi, đừng có kiêu kỳ với tôi.

Diễm Quỳnh đứng bật dậy, nhìn Hoàng Khang như đồ lửa . Rồi quay ngoắt người bỏ đi . Hồ Văn vội đứng lên theo :

- Đừng làm vậy Quỳnh.

Nhưng Hoài Khang đã chặn lại :

- Cô ta muốn đi đâu cứ mặc cô ta . Để cô ta đi đi . Cách nói của anh như càng khiêu khích cô . Diễm Quỳnh mím môi đi nhanh hơn . Hồ Văn vội đuổi theo :

- Chờ chút, anh nói này cho nghe nè Quỳnh.

Nhưng cô đã bỏ chạy ra phía cổng . Hồ Văn đành quay lại, ngồi xuống cạnh Tấn Dũng, nói như trách :

- Mày quá đáng lắm Khang, con gái là thích nói ngọt, còn mày thì mỗi chút mỗi nóng nảy, cổ không giận sao được.

Hoài Khang khoát tay :

- Đừng nói đến cô ta nữa, cô ta luôn làm tao bực mình, lúc nào cũng muốn làm người khác đau đầu cả.

- Đồng ý, tính Diễm Quỳnh công nhận là hay rắc rối, nhưng gì cũng phải nói từ từ chứ, mày thiếu kiên nhẫn quá.

Tấn Dũng xen vào :

- Người ta là con gái mà, con gái thì rắc rối chút ít cũng dễ thương, mày phải chịu khó chiều chuộng cổ chứ.

- Tao không quen chiều những cái phi lý đâu, tội mày có biết tội mình vô tình làm hại tao không ?

- Hại cái gì ?

- Lúc nào tội mày cũng bênh vực, trong khi lẽ ra phải chỉ cho cổ thấy cái sai . Cô ta quen tính nhõng nhẽo rồi, cuối cùng người gánh chịu chỉ là tao, mày hiểu điều đó không ?

- Chứ mày quát tháo kiểu đó, không đỡ dùm mày có nước cổ good bye mày luôn.

Hoài Khang nhún vai, không trả lời . Và ngồi lặng lẽ hút thuốc . Hai người kia cũng nằm dài ra thảm cỏ ngắm trời mây . Không ai buồn ngó đến trái cây còn bày đầy ắp trên tấm khăn . Không có Diễm Quỳnh, tự nhiên mọi người mất hứng muốn về . Nhưng không ai lên tiếng trước.

Hoài Khang búng tàn thuốc ra xa, và châm lại điếu mới . Anh nhả khói liên tục như cổ dẫn cảm giác bực tức . Sáng nay anh rất bận . Nhưng Diễm Quỳnh cứ nhều nhẹo đòi đi picnic . Anh phải cố sắp xếp công việc để chiều

ý cô . Cuối cùng thì buổi đi chơi biến thành trận gậy gố như thế này đây.

Hình như không khuấy đảo anh thì cô không chịu nổi hay sao ấy.

Càng nghĩ càng thất tức . Hoài Khang quăng tàn thuốc đi, nói cộc lốc :

- Về.

- Còn mấy thứ này thì sao ?

- Bỏ.

Hồ Văn gom thức ăn lại rồi tặc lưỡi :

- Công Diễm Quỳnh chuẩn bị cho đỡ, bỏ thế này thật phí . Mà có thấy cỗ chu đáo ghê không ?

Hoài Khang nhún vai, lặng thinh . Cô ta luôn chu đáo đến mức cảm động . Nhưng đồng thời cũng luôn rắc rối chọc tức đến phát điên . Từ lúc bắt đầu quen đến giờ, những lúc yên ổn của anh thật vô cùng hiếm hoi.

Buổi tối anh đến ký túc xá tìm Diễm Quỳnh . Nhưng cô đã đi học . Anh ra quán cafe trước cổng ngồi chờ . Khá lâu Diễm Quỳnh mới về . Dáng dấp mảnh mai đạp xe mi ni nhìn thật dễ thương . Nhưng khi đã thương rồi anh mới thấy không phải dễ . Và anh biết chắc chắn sẽ phải có một màn năn nỉ, trước khi có thể nói chuyện bình thường với cô . Chuyện đó xảy ra thường quá rồi.

Hoài Khang rời quán cà fe, băng qua đường . Anh lẳng lặng đi theo Diễm Quỳnh lên cầu thang . Còn cô thì chậm chạp từng bước như suy nghĩ . Thậm chí không linh cảm được có người đang đi phía sau và nhìn mình chằm chằm . Hoài Khang đi dần lên phía trước, đứng chặn trước mặt cô :

- Về tối vậy ?

Cử chỉ của anh làm Diễm Quỳnh giật bản mình, kêu lên một tiếng . Cô đưa tay chặn ngực . Hoài Khanh cười :

- Anh xin lỗi.

Diễm Quỳnh làm thinh . Nhớ đến chuyện lúc sáng, cô nổi giận lên, đẩy anh

qua một bên :

- Tránh đường cho tôi đi.

Hoài Khang giữ tay cô lại :

- Khoan lên phòng, ra quán cafe đi, anh có chuyện muốn nói.

- Không ra . Không đi đâu hết.

Vừa nói cô vừa gỡ tay anh ra, nhất định đòi lên phòng . Chuyện lúc sáng còn làm cô tức đùng đùng . Muốn nói chuyện bình thường đâu phải là dễ . Cô quát lên nho nhỏ :

- Lúc sáng anh đuổi em về thì bây giờ tìm làm gì, không khi nào em quên cách cư xử của anh đâu . Anh về đi.

- Muốn anh về cũng được, nhưng phải nói chuyện cho xong đã.

- Không cần nói.

- Vậy em muốn gì ?

- Không muốn gì hết, em ghét mấy người coi thường em lắm, về đi.

- Tại sao anh phải về, lúc sáng ai là người đòi về trước, em tự gây gổ rồi tự bỏ đi, bây giờ quay lại trách người khác à ?

Diễm Quỳnh hăm hăm :

- Mấy người có biết người ta phải đón xe về một mình không, lại còn đuổi nữa, cư xử đẹp thật đấy . Good bye đi.

Vừa nói cô vừa đẩy mạnh anh ra . Rồi chạy vèo lên cầu thang . Hoài Khang vịn tường cho khỏi trượt . Anh gọi giật lại :

- Quỳnh.

Nhưng Diễm Quỳnh đã chạy trên hành lang đến phòng mình . Hoài Khang nắm mạnh tay lên tường một cái . Rồi quay ngoắt người bỏ về . Bây giờ thì anh tức cũng không kém cô . Thậm chí còn hơn thế nhiều . Anh quyết định bỏ mặc cô với công việc của cô , không thêm quan tâm tới nữa.

Hoài Khang xuống lấy xe . Nhưng giữa chừng anh lại đổi ý, và cương quyết

trở lên phòng Diễm Quỳnh . Anh gõ cửa rồi đứng tựa vào tường chờ . Rất may người mở cửa là cô . Cô lộ đầu ra nhìn . Thấy anh, cô lập tức đóng cửa lại . Nhưng Hoài Khang đã nhanh tay hơn . Anh lách người bước vào :

- Có ai trong phòng không ?

Vừa nói anh vừa ngó vào trong . Không có ai ngoài Diễm Quỳnh . Anh quay qua cô :

- Vậy càng tốt, không có ai càng dễ nói chuyện hơn.

- Nhưng em không tiếp anh . Anh về đi.

Hoài Khang không hề tự ái, và thản nhiên đến ngồi xuống giường cô :

- Nếu em không chịu nói đàng hoàng, anh sẽ ở lại suốt đêm.

- Anh dám không ?

- Dám chứ, lúc đó người khó xử là em chứ không phải anh.

Diễm Quỳnh vẫn đứng dựa vào cửa . Cách lì lợm của anh không làm cô tức chút nào . Ngược lại, nếu anh bỏ về thật mới đáng tức . Cô cũng muốn làm hoà lắm . Nhưng nhớ lại lúc sáng bị bỏ về một mình, cơn giận cứ âm ỉ không chịu tắt . Mặt cô nặng như chì không thèm trả lời . Hoài Khang đứng dậy, đi đến trước mặt cô :

- Anh đã hạ mình đến đây, vậy vẫn chưa chịu hoà sao ? Chừng nào em mới bỏ tật giận dai như vậy.

- Máy người đã bỏ người ta về một mình, vậy bảo đừng giận hả ?

Thì ra là vậy . Hoài Khang thở hắt ra :

- Sao em vô lý quá vậy, ai tự ái bỏ về trước ?

- Nhưng...

Diễm Quỳnh ngắc ngứ không nói được . Ba người anh ta đúng là đồ ngốc . Thấy người ta giận không hề năn nỉ một tiếng . Có nhất thiết phải sợ cô như vậy không . Hoài Khang giận thì đã đành rồi . Nhưng còn hai người kia, đáng lẽ phải tìm cách giữ lại chứ.

Cô chưa biết có nên giận tiếp hay không thì Hoài Khang đã lên tiếng.

- Bây giờ nói tiếp chuyện đó đi.

- Chuyện gì ?

- Người mẫu, không phải đó là chuyện em đang quan trọng sao ?

Ngắc đến chuyện đó, Diễm Quỳnh không còn tâm trí để giận nữa . Nhưng cũng không dám thể hiện nhiệt tình quá . Cô dè dặt :

- Vâng, thì đó là chuyện quan trọng.

- Và sẽ kéo dài bao lâu ?

Về mặt Hoài Khang thản nhiên :

- Nó có bền bỉ như chuyện đi buôn không ?

- Anh...

Diễm Quỳnh lại ngắc ngứ . Kiểu hỏi châm chọc như thế chẳng khác nào chặn họng người ta . Cô vung tay lên :

- Không thèm nói chuyện với anh nữa.

Vô vùng vắng bỏ đi lại phía giường, cúi kinh đếm tay lên gối, làm thinh .

Chuyện đi buôn lần đó cô đã bị lừa sạch tiền . Đó là tất cả tiền Hoài Khang gửi vào ngân hàng . Lúc đó cô khóc hết mấy ngày . Anh chẳng hề trách một câu, còn quay lại dỗ dành khá lâu cô mới nguôi được . Và chẳng bao giờ anh nhắc lại chuyện đáng xấu hổ đó . Thế mà bây giờ...

Vừa quē vừa tức, cô mím môi :

- Mai mốt đi làm có tiền, em sẽ trả lại cho anh.

Hoài Khang gằn giọng :

- Trả nổi không, vậy thì trả ngay đi.

Thấy cô làm thinh, anh cố nén giận :

- Anh ghét nhất cách nói đó của em . Cái gì đã mất anh không nhớ đến nữa .

Nhưng em không còn cách nào để chịu hơn sao, sao cứ nói ngang như vậy.

- Ai bảo anh nhắc lại làm chi, anh có biết em tự ái lắm không.

- Anh nhắc không phải để trách móc, chỉ muốn em nhớ mấy lần thất bại đó mà đừng quậy nữa, lo học đi.

- Anh có biết bạn em ai cũng thích được như em không ?

- Anh biết, nhưng không hẳn cái gì thiên hạ thích là mình phải lao theo.

Diễm Quỳnh đuối lý im lặng . Nhưng vẫn không chịu thua :

- Nhưng tại sao anh cản em ?

- Vì anh sợ em học không nổi.

Diễm Quỳnh lại im lặng . Thật tình cô cũng có hoang mang . Cô đang học hai tường, mà lại năm thứ tư . Làm người mẫu chắc không phải là ít thời giờ . Ôm hết thì không hết, còn bỏ thì rất uổng . Ôi bao nhiêu người mơ ước được lên sân khấu với những bộ đồ tuyệt đẹp . Không, dù Hoài Khang có cản thế nào đi nữa, dứt khoát cô cũng phải trở thành gương `mẫu.

Cô mím môi với một vẻ quyết tâm như người ta sắp ra trận :

- Em sẽ học nổi, sẽ cố gắng sắp xếp được.

Hoài Khang nhún vai như không tin . Diễm Quỳnh tưởng anh sẽ tiếp tục phản đối . Và cô gồng mình lên như con gà chọi, sẵn sàng đối phó . Nhưng anh nói một cách thân nhiên :

- Cứ đợi đấy, anh không cản nữa, và sẽ khoanh tay nhìn em tự xoay xở .

Nhưng nhớ, nếu gặp rắc rối thì đừng tìm anh khóc lóc là được rồi.

Diễm Quỳnh héch mũi lên :

- Tại sao em phải khóc chứ, em chưa thấy ai khóc vì làm người mẫu bao giờ.

Hoài Khang buông thông :

- Đừng nói trước, để xem.

Anh nhìn đồng hồ . Rồi đứng dậy . Diễm Quỳnh hỏi miễn cưỡng :

- Anh về hả ? Về sớm vậy.

Hoài Khang nhướng mắt :

- Lúc này em đuổi mà.

- Lúc này khác, bây giờ hoà rồi chứ bộ.

- Anh không cho vậy là hoà, anh không con nít như em.

Diễm Quỳnh vung tay lên :

- Không được nghĩ em non nớt như vậy, con nít thì không thể làm người mẫu được.

Hoài Khang tỉnh bơ :

- Nếu muốn người khác nghĩ mình chắc chắn, em hãy chứng minh bằng hành động đi.

Nói rồi anh đi ra cửa . Diễm Quỳnh lưỡng lự thì anh đến cầu thang .

Đứng trong bóng tối, cô dạn dĩ kéo tay anh lại, nói như thủ thi :

- Đừng có giận em , bảo đảm lần này em sẽ thành công, sẽ không làm anh bực mình nữa đâu.

- Để xem.

- Anh giận em hả ?

- Không.

Diễm Quỳnh quay ra sau ngó dáo dác . Dãy hành lang không một bóng người . Cô hấp tấp choàng tay qua cổ anh :

- Vậy... anh hôn em đi.

- Coi chừng người ta thấy.

- Không có ai đâu, em nhớ anh lắm.

Hoài Khang ôm ngang người cô , làm theo yêu cầu một cách miễn cưỡng .

Nhưng rồi đến lượt anh bị quyến rũ , và ghì cô thật chặt :

- Nhóc con lắm điều, quả thật là không thể giận em được.

Cả hai say sưa hôn nhau . Cho đến khi nghe tiếng chân dưới cầu thang . Hoài Khang vội buông cô ra

- Em vào đi, anh về nghe.

Diễm Quỳnh dạ nhỏ . Cô nhìn anh đi xuống . Và tò mò cố nhìn xem tên đi

lên là ai . Ở phía dưới, Thái My đang lóc cóc nhảy lên mấy bậc thang . Nụ cười tinh quái trên môi . Diễm Quỳnh ngó cô như dò hỏi . Rồi cười ngượng ngập :

- Đồ quỷ, mày thấy hết rồi hả ?

Thái My nói tỉnh bơ :

- Hai người đứng như vậy, ở dưới nhìn lên làm sao không thấy, chẳng lẽ nhắm mắt mà đi.

- Vô duyên.

- Hừ, ai vô duyên, tự nhiên bắt người ta xem phim tình cảm, người ta không la lối, còn quay lại cự nự hả, ép người quá, ai chịu cho nổi.

- Không thềm nói chuyện với mấy con nhỏ vô duyên như mày.

Nói rồi cô ngoe ngậy bỏ đi . Vào phòng, cô kéo màn lại, ngồi rúc trên giường vì xấu hổ . Nhỏ My biết thì bảo đảm hơn dân số ký túc xá biết . Tại nó sẽ đồn àm lên là... Nghĩ đến đó, Diễm Quỳnh nhắm tít mắt lại . Thật là khủng khiếp.

Nhưng bọn nó ai lại không như thế . Có ai dám bảo không bao giờ hôn nhau không . Mà đã hôn rồi thì ở đâu cũng vậy thôi . Vậy thì không việc gì phải xấu hổ cả.

Nghĩ vậy cô thấy yên tâm lên và thôi không nhớ tới nữa . Ý nghĩ của cô lại chuyển sang vấn đề quan trọng nhất : Người mẫu, thật cứ như mơ ấy . Mỗi đến bây giờ cô vẫn chưa tin mình được tuyển làm người mẫu . Cô biết mình đẹp, nhưng đủ tiêu chuẩn để xuất hiện trên sân khấu thì cô chưa bao giờ nghĩ tới.

Diễm Quỳnh quay sang lại soi mặt trong gương, mắt mũi, miệng đều xinh xắn . Cô nhớ có những cô người mẫu chụp hình trên báo cũng không tuyệt sắc lắm . Ý nghĩ đó làm cô bớt hồi hộp hơn . Và cô vô tình cười chúm chím một mình.

Hôm sau Diễm Quỳnh đến công ty Minh Tiến.

Cô đến khá sớm so với giờ hẹn . Và được hướng dẫn vào phòng chờ . Ngồi trong phòng, cô hồi hộp nhìn người ta đi qua lại ngoài cửa kiếng . Các cô gái không ai mặc xoàng xĩnh như cô . Diễm Quỳnh tò mò nhìn những cô nàng ngồi chung phòng . Không thể không so sánh . Cô nhận ra mình vượt trội hơn tất cả về ngoại hình . Nhưng áo quần thì tầm thường đến phát quê .

Trong môi trường sinh viên thì ăn mặc thế là được . nhưng ở nơi hào nhoáng này, cô thấy mình không được chút nào.

Không phải chỉ mình Diễm Quỳnh, mà các cô kia cũng ngầm so sánh lẫn nhau . Người này kín đáo nhìn người kia, đánh giá cái được cái mất của nhau và Diễm Quỳnh thầm thở dài một mình.

Khi ra về, cô lập tức đến công ty tìm Hoài Khang . Nhúc nhúc như thể nước mắt sắp ngập đến mũi . Cô đi thẳng đến cô gái trực ở bàn cố nói chậm chậm, chững chạc :

- Chị vui lòng cho gặp anh Khang phòng vi tính.
- Chị chờ một phút.

Cô ta nhắc máy gọi Hoài Khang, Diễm Quỳnh đến ghế ngồi chờ . một lát sau Hoài Khang đi xuống . Nhìn vẻ mặt căng thẳng của cô, nét lo âu lập tức phản hồi lại trên gương mặt anh :

- Chuyện gì nữa đây ?

Quỳnh kéo anh ra sân :

- Sáng nay em đến đó tập rồi.
- Một không ?
- Một, nhưng chuyện đó không có lớn, em chịu được.
- Nếu chịu được thì sao lại ủ rũ như vậy ?
- Buồn lắm.

Hoài Khang phì cười :

- Sắp trở thành người mẫu mà buồn à ?

Diễm Quỳnh phẩy tay, nhăn mặt :

- Em đang buồn muốn chết mà anh còn cười, em chán lắm, thà không biết thì thôi, biết rồi nhìn lại mình, em chán thêm, em thật sự chán em lắm rồi.

- Đừng khóc, cái gì từ từ nói.

Diễm Quỳnh quệt mũi :

- Khóc đâu mà khóc, nhưng em chán lắm.

- Nói có hai câu mà chán đến cả chục lần . Chuyện gì mà nghiêm trọng vậy .

Ra quán nói chuyện đi.

Cả hai đi qua đường . Vào quán cafe . Hoài Khang gọi nước rồi quay lại cô với vẻ quan tâm đặc biệt :

- Thế nào, chuyện gì mà chán ?

Diễm Quỳnh cắn ngón tay, đầu ngoẹo sang một bên đầy vẻ ủ rũ . Cử chỉ của cô làm anh không nén được cười :

- Mới đi tập buổi đầu tiên, chắc chắn là không bị ai gạt tiền rồi . Cũng không bị phân vai làm bà già như diễn viên . Vậy thì em chán cái gì, ai dám chọc ghẹo em ?

- Không ai chọc nhưng buồn lắm.

- Nói cụ thể nỗi buồn đó đi.

Diễm Quỳnh bút rút cắn muốn gãy cả móng tay :

- Không buồn sao được, vô đó ai cũng mặc đồ đẹp, toàn là model cao cấp, chỉ có mình em là ăn mặc xoàng xĩnh , em xấu hổ lắm.

Nét mặt Hoài Khang thật điềm tĩnh :

- Có nghĩa là em muốn may đồ mới ?

- Chứ còn cách giải quyết nào khác đâu, nếu mặc đồ bình thường em sẽ không đến đó nữa . Em đã nói rồi, em chán lắm.

- Khi lên sân khấu là người ta sẽ cho em mặc đồ đẹp, lúc đó ai cũng như ai,

sao lại không chịu.

Diễm Quỳnh vung tay, hấp tấp :

- Nhưng lúc vào công ty thì khác, ai cũng model, chỉ có mình em là quê, em không chịu như vậy đâu.

- Người ta là dân đi làm, còn em chỉ mới là sinh viên . Mỗi người có hoàn cảnh khác nhau chứ, làm sao em đòi giống họ được.

- Nhưng họ cần gì biết em là sinh viên . Họ thì đẹp lộng lẫy, còn em thì lôi thôi như con vịt, họ sẽ cười em, sẽ khi dễ em, em không chịu vậy đâu.

Mắt cô bắt đầu đỏ hoe, dằn dỗi :

- Nếu anh không muốn mua đồ cho em thì em sẽ đi vay chỗ khác, mai mốt có lương em sẽ trả họ.

Hoài Khang nghiêm mặt :

- Anh không thích nghe cách nói như vậy, em bỏ giọng điệu đó được không ? Anh có thể để em vay mượn kiểu đó được sao ?

- Chứ không có tiền thì em phải làm sao vậy chứ làm sao đây.

- Vấn đề không phải anh tiếc tiền, mà là ở chỗ khác.

Lúc ấy người chạy bàn mang nước tới . Hoài Khang im lặng chờ cô ta đi, rồi nói tiếp :

- Mới đi làm mà đã bắt đầu đua đòi rồi sao ?

- Cái đó là bắt buộc chứ không phải đua đòi.

Hoài Khang không trả lời, anh đẩy ly nước đến trước mặt cô . Nhưng cô ngúng ngẩy đẩy ra :

- Em không muốn uống, em nhức đầu quá, uống không nổi.

- Nếu bây giờ có áo mới, em sẽ hết nhức đầu chứ gì ?

Diễm Quỳnh không trả lời, cô bắt đầu ca cẩm, kể lể :

- Máy chị trong công ty anh đây, ai cũng diện ngất trời, ý là họ làm về kỹ thuật đây . Còn em thì sao, em làm người mẫu thì phải khác chứ, phải diện

xa hơn nữa, thế mà anh không cho, anh đâu có cần biết em xấu hổ ra sao, mai mốt đừng bảo thương em nữa, em không thèm nghe đâu.

Hoài Khang thở hắt ra :

- Nói chuyện không hiểu, toàn là nghĩ lệch lạc, em khó chịu vừa thôi.
- Phải rồi, người ta ngu ngốc lố, không xứng đáng với mấy người từng trải đâu, vậy thì về.

Vừa nói cô vừa khoác giỏ lên vai, dằn dỗi đứng dậy . Nhưng Hoài Khang kéo mạnh cô ngồi xuống.

- Đừng có con nít nữa, ngồi nói chuyện đàng hoàng đi.
- Nói cái gì cũng bị anh phản đối thì nói làm gì :

Cô ngẩng đầu một cái, bắt đầu cãi nhai :

- Từ đó giờ y như rằng anh không đồng ý em bất cứ chuyện gì cả, hờ môi ra là anh cản, hoặc lên án, em chán anh lắm rồi.

Hoài Khang điềm nhiên :

- Anh cản, nhưng có bao giờ em chịu nghe không, rốt cuộc rồi anh vẫn làm theo ý em . Cuối cùng khi gặp rắc rối em quay lại khóc lóc với anh. Đã mấy lần như vậy rồi Quỳnh ?
- Nhưng em chỉ sai có mấy lần đó thôi, lần này thì khác rồi . Người ta tuyển em làm người mẫu chứ không có gạt em.
- Đúng, lần này thì em không bị gạt, nhưng lại bắt đầu đua đòi, em chỉ toàn làm anh không yên tâm . Bắt đầu đi làm thì đã so sánh . Rồi mai mốt sẽ đến chuyện gì nữa ?
- Vậy là hết rồi, đâu có chuyện gì nữa đâu.
- Có chắc không ? Anh không tin, anh quá thừa kinh nghiệm rồi.
- Chắc chứ sao không, rắc rối gì nữa bây giờ.

Hoài Khang không trả lời, cầm ly nước lên uống một mạch . Diễm Quỳnh nhìn anh, cười thầm một cách vui thích . Cô biết đó là dấu hiệu của sự yếu

đuổi không muốn thể hiện . Và thế nào anh cũng chiều chuộng . từ đó giờ có bao giờ anh không chiều ý cô, kể cả những điều vô lý . Và cô hớn hờ kéo tay anh :

- Thế anh sẽ đưa em đi chợ chứ ? Đi ngay bây giờ nhé.

Hoài Khang nhìn đồng hồ, lắc đầu :

- Đi bây giờ không kịp đâu, em phải về ngủ để chiều đi học nữa . Rồi anh qua đưa đi.

Diễm Quỳnh phụng phịu :

- Thôi, để tối lâu lắm, chiều nay nghĩ một buổi cũng được.

Hoài Khang nhìn cô một cái, nói nghiêm khắc:

- Không được nghĩ, chuyện gì để tối giải quyết.

Diễm Quỳnh đành nhượng bộ ngồi im . Cô miễn cưỡng cầm ly nước uống một ngụm . và đầu óc bắt đầu vẽ vời đủ thứ chuyện . Tối nay cô sẽ tha hồ mua sắm . Và dĩ nhiên sẽ chọn những kiểu đồ đẹp nhất, những mẫu chọn lọc thích hợp với cô chứ không phải ăn mặc lung tung . Lúc đó cô sẽ không sợ thua kém ai và vui vẻ hẳn lên và bắt đầu nói chuyện không ngớt.

Bên cạnh cô , Hoài Khang ngồi trầm lặng hút thuốc . Anh trả lời những câu hỏi của cô một cách lơ đãng . Còn đầu óc thì nghĩ đến chuyện khác . Anh không thích Diễm Quỳnh lao theo cuộc sống hào nhoáng mà anh biết chắc chắn nó sẽ xảy ra . Nhưng có muốn kìm cô lại cũng không được . Diễm Quỳnh vừa bướng bỉnh vừa xốc nổi . Muốn cái gì là cố làm cho bằng được . Nhưng khi thất bại thì khóc lóc bỏ cuộc . Đã mấy lần như vậy rồi .

Mưa Trên Phố Lạ

Chương 2

Điều tệ hại là , lần này anh không tin cô bỏ cuộc . Anh sợ một ngày nào đó sẽ không giữ được cả cô . Đó là một ý nghĩ đen tối . Nhưng không thể không nghĩ đến.

Thấy Hoài Khang cứ nhìn ra đường với dáng điệu thờ ơ , Diễm Quỳnh cắt hứng , nhăn mặt :

- Nãy giờ anh không nghe em nói phải không ?
- Có chứ , em nói chuyện nghe vui lắm.
- Thế sao anh không vui , em có cảm tưởng anh bất mãn em lắm , và không hiểu tại sao anh luôn ...

Hoài Khang chặn lại :

- Thôi đủ rồi , đừng nói nữa.
- Đây , cái gì anh không thích thì cứ có thái độ như vậy , em ghét mấy người độc tài lắm.

Hoài Khang không trả lời . Anh gọi tính tiền , rồi đứng dậy đi ra cửa . Diễm Quỳnh cũng tung tẩy đi theo . Cô biết Hoài Khang đang bực mình vì tật lải nhải của cô . Nhưng đang vui nên cô sẵn sàng bỏ qua không giận.

Khi Hoài Khang đưa cô về ký túc xá , cô dặn dò cẩn thận :

- Tối nay em nhờ anh đó , đừng có qua trễ quá nhé.
- Chuyện áo quần không có quan trọng , chủ yếu là tư tưởng của em kìa.

Diễm Quỳnh nhăn mặt định nói . Nhưng anh đã phóng xe đi . Cô cau có đi lên phòng . Thái độ của anh làm cô mất hứng . Lúc nào cũng lên mặt dạy bảo như ông cụ . Anh đi làm có mấy năm chứ bao nhiêu . Ấy mà lúc nào cũng coi cô là con nít . Mấy chị khóa trước bảo đi làm rồi nhìn lại mấy cô sinh viên là thấy mình già . Lúc đó cô cũng thấy vậy . Nhưng bây giờ cô bắt đầu đi làm rồi , đã tự khẳng định mình rồi . Cô muốn Hoài Khang phải coi cô là bình đẳng.

Buổi chiều , Hoài Khang đến sớm hơn đã hứa . Anh đưa cô vào các shop với một sự kiên nhẫn lạ thường . Và Diễm Quỳnh bị choáng ngợp trước cuộc sống hào nhoáng mới . Cô lôi Hoài Khang đi hết nơi này đến nơi khác để tìm những kiểu đồ mà cô mặc phải khác người . Lần đầu tiên cô mua sắm một cách thoả thuê như thế . Gần như vung tay nên chẳng hề biết như vậy là phung phí.

Hoài Khang không có ý kiến gì ngoài sự im lặng . Không biết là đồng tình

hay phản đối . Diễm Quỳnh mãi mê với tâm trạng háo hức nên cũng không để ý thái độ của anh . Cô lôi Hoài Khang về phòng . Quần áo bày đầy cả trên chiếc giường nhỏ của cô . Không có ai ở phòng càng thoải mái . Cô thay hết bộ này đến bộ khác , đi qua đi lại trước mặt Hoài Khang với câu hỏi độc nhất được lập đi lập lại :

- Đẹp không anh ? Hợp với em không ?

- Đẹp , đẹp , hợp

Đó là câu trả lời duy nhất của anh trong suốt buổi xem Diễm Quỳnh biểu diễn thời trang . Cuối cùng khi cô nâng niu xếp lại tất cả , anh buông một câu ngắn gọn :

- Mai mốt đi chơi với anh , nhớ đừng mặc mấy thứ này.

Diễm Quỳnh buông chiếc áo trên tay xuống . Quay nhanh lại nhìn anh , cắt húng :

- Sao vậy ?

- Anh không thích

- Nhưng nó đẹp lắm mà , anh không thấy vậy hả ?

Hoài Khang nhún vai :

- Anh thấy , nhưng không thích

Diễm Quỳnh tiu ngiủi lặp lại :

- Sao vậy ?

- Em ăn mặc như vậy anh không quen đâu . Anh dị ứng với cảm giác mình đi bên cạnh một ngôi sao . Khi đó cô ta là của đám đông chứ không phải là riêng của mình anh.

Diễm Quỳnh dằn dỗi :

- Thế thì anh đưa em đi mua làm gì ?

- Vì em muốn , anh để cho em làm hết ý em đó , đến bao giờ em biết chán.

- Em không bao giờ chán cả . Chán anh thì có , lúc nào anh cũng làm em mất hứng , anh không bao giờ đồng tình với việc em làm cả.

Bất ngờ cô oà lên khóc . Và quăng quần áo tứ tung trong phòng . Hoài Khang nhìn sững cô . Ngạc nhiên cùng cực . Anh gom mấy chiếc áo lại rồi đến tới trước mặt cô :

- Bây giờ có đồ đẹp rồi vẫn không chịu sao ? Còn khóc chuyện gì nữa.

- Chuyện gì mặc em , anh đi về đi.

- Có chuyện gì thì nói , không được đuổi anh như vậy.

Diễm Quỳnh vung tay lên , tức tối , cô giậm chân như thể hiện cho hết cơn giận :

- Anh không thích đồ của em thì em mặc làm gì nữa . Tại sao anh lúc nào cũng chê em hết vậy . Có bao giờ anh làm gì mà em phản đối đâu . Em chịu anh hết nổi rồi.

Càng nói càng thấy tức , và cô khóc dữ hơn . Anh giỡn mấy cũng không chịu

nín . Cuối cùng Hoài Khang lắc đầu ngao nhán :

- Thôi được rồi , anh hứa từ đây về sau sẽ ủng hộ em hoàn toàn , bất cứ chuyện gì em làm anh cũng đều gật đầu , như thế được chưa ?

Đỗ cách đó chẳng khác nào chọc tức thêm . Diễm Quỳnh giẫy nảy :

- Anh mĩa mai em đó hả ? Thế thì anh gom hết mấy thứ đó về đi , em không cần đâu . Em không thể nhờ vả người khác để nghe người ta nặng nhẹ , em không thèm đâu.

- Thôi đủ rồi , cô quá quắt lắm.

Hoài Khang chột quát lên , và đứng dậy , tiếp :

- Cái gì cũng không chịu , chiều chuộng bao nhiêu cũng không làm cô vừa lòng , cô bỏ thói đồng đánh đó đi.

Và trước cặp mắt sừng sốt của cô , anh bỏ đi một mạch ra cửa , không thèm ngoái đầu lại chào . Anh nghe tiếng khóc thật lớn của cô . Nhưng cũng không hề quay lại . Lúc này anh không đủ kiên nhẫn để chịu những tính nết kỳ quặc của cô nữa.

Hoài Khang bỏ về nhà . Anh thay đồ rồi đến ngồi vô bàn làm việc . Nhưng những ý nghĩ bức mình cứ lộn xộn trong đầu , không thể nào tập trung được . Cuối cùng anh bỏ ra sân ngồi . Con giận làm anh tự bảo với lòng là sẽ mặc kệ tính đồng đảng của Diễm Quỳnh , và từ nay về sau không thèm quan tâm đến cô nữa.

Tối hôm sau anh bận công chuyện nên quên khuấy Diễm Quỳnh . Anh và Kim Thu đang kết hợp viết sách về chương trình vi tính . Buổi tối cô hay qua nhà anh làm việc đến tận khuya . Cả hai đều tranh thủ hoàn thành chương cuối vì tuần sau phải gửi bản thảo đến nhà xuất bản . Hoài Khang không còn thời gian để thờ , nói gì là giải quyết những chuyện lan man. Nhưng vào lúc anh tập trung nhất thì Diễm Quỳnh lại xuất hiện . Anh và Kim Thu đang ở phòng khách . Cả hai đang chăm chú vào bàn phím nên không thấy Diễm Quỳnh . Đối với cô thì đó là một sự phớt lờ cố ý và cô thấy tức ghê gớm . Cô đứng ở cửa nhìn vào và nói ngắn ngủn :

- Xin chào.

Hai người quay lại nhìn . Kim Thu gật đầu cười với Diễm Quỳnh , rồi ngồi yên đợi Hoài Khang . Trong một thoáng, anh thật sự ngạc nhiên vì sự có mặt của Diễm Quỳnh :

- Em đi đâu vậy ?

Diễm Quỳnh bước tới đặt túi xách đầy đồ lên bàn , lạnh lùng :

- Tôi trả cái này cho anh.

- Cái gì vậy ?

Hoài Khang hỏi một cách vô tư . Rồi chột nhớ ra , anh nhú mày :

- Cô làm trò gì vậy ?

- Không làm trò gì hết , đơn giản là tôi không thích người khác coi thường

mình , trả lại anh đấy.

Hoài Khang giận run . Anh lăm li nhìn cô , không trả lời . Diễm Quỳnh héch mặt lên :

- Nhớ từ đây về sau đừng đến tìm tôi nữa.

Cô cười với Kim Thu một cái . Rồi quay người bỏ về . Cử chỉ của cô đúng là một sự chọc giận . Hoài Khang hất chiếc giỏ xuống đất , quát theo :

- Mang mấy thứ này về đi , và đi cho khỏi mắt tôi.

Nhưng Diễm Quỳnh vẫn không thèm quay lại , chỉ hơi ngoái đầu ném lại một câu chanh chua :

- Tôi không thèm.

Cô đi ra cửa . Hoài Khang lăm li nhìn theo . Chợt anh quay lại bàn :

- Tiếp tục đi

Kim Thu vẫn ngồi yên . Cặp mắt cô nhìn anh đầy quan tâm :

- Cổ giận nữa phải không ? Có thể kể với tôi chuyện gì không ?

Hoài Khang nhún vai :

- Những trò giận dỗi con nít đó , nếu kể ra sẽ đến sáng . Đừng để ý nữa , rồi cổ sẽ quên thôi.

Kim Thu vẫn nói tiếp :

- Nhưng trả đồ như vậy không phải chuyện nhỏ đâu . Anh nên dà xếp ngay đi.

Thấy Hoài Khang không trả lời , cô mỉm cười nhận xét :

- Diễm Quỳnh còn trẻ con quá , yêu một cô bé như vậy anh phải chịu đựng thôi . Bảo đảm sau này ra đời , cô ta sẽ trầm lại hơn , lúc đó nhớ lại , cô ta sẽ tội nghiệp anh và không để lục đục nữa.

- Tôi cũng hy vọng như vậy

Anh nói như tư lự :

- Giá mà Diễm Quỳnh được một chút sự dịu dàng vị tha như của Thu , có lẽ tôi đỡ khổ hơn.

Kim Thu nhìn anh một cái rồi ngoảnh chỗ khác với một thoáng bối rối . Hoài Khang không để ý cử chỉ của cô . Anh cười khẽ một mình :

- Thu là người hiểu tôi nhiều nhất , vậy cô có thể nói thật với tôi không ? Tôi muốn biết mẩu con gái như Diễm Quỳnh , phải thuần phục cô ta bằng cách nào ? Cô ta không dễ hiểu chút nào , phải nói là tôi i thường hay nhức đầu với cô ta.

Anh nhún vai một cái , như chịu thua . Cử chỉ của anh làm Kim Thu phì cười :

- Không phải chỉ một mình tôi , mà cả anh Dũng và anh Văn cũng thấy điều đó . Phải nói là Diễm Quỳnh quá xốc nổi , quá nhõng nhẽo . Cách hay nhất là anh nên cứng rắn một chút.

- Dĩ nhiên rồi , có điều tôi muốn biết , phải làm cách nào để cô ta bớt rắc rối

, Thu cũng là con gái không lẽ không hiểu tâm lý con gái hơn sao.

Kim Thu lắc đầu :

- Nhưng tôi đâu có nhõng nhẽo , cũng không trẻ con , làm sao tôi biết được Diễm Quỳnh nghĩ gì mà cố vấn cho anh.

Cả hai phì cười . Hoài Khang xoay người lại trước bàn , như không muốn nói chuyện đó nữa , anh quay mặt về phía cô :

- Tiếp tục đi.

Anh cúi xuống bàn , bắt đầu làm việc , không để ý cái nhìn xa xăm của Kim Thu . Cô không thể tập trung trở lại được . Nhất là lúc này , sau khi chứng kiến màn giận dỗi của Diễm Quỳnh . Cô không giận cô ta , nhưng buồn . Một nỗi buồn dai dẳng pha tiếc nuối . Và cô lại bắt đầu rơi vào tâm trạng ai oán bằng một chữ “yêu “...

Nếu như Diễm Quỳnh không xuất hiện trong mắt Hoài Khang . Nếu như anh không mang cô vào cuộc đời anh . Thì 4 người vẫn cứ gắn bó với nhau như xưa . Và cô vẫn là đứa con gái độc nhất được nhóm ba người chiều chuộng . Cô sẽ không ỏng ẹo quá quắt như Diễm Quỳnh . Sẽ không làm Hoài Khang điêu đứng khốn đốn . Cô ta ngốc quá . Không biết nâng niu những gì mình có . Trong khi cô ...

- Nghĩ gì vậy Thu , tôi gọi đến hai lần rồi đó – Hoài Khang lên tiếng.

Kim Thu vẫn không thay đổi tư thế ngồi . Khuôn mặt cô đắm chiêu :

- Tự nhiên tôi nhớ lúc mình còn học phổ thông , lúc đó vui quá.

Hoài Khang buông viết xuống , quay lại :

- Sao bỗng nhiên Thu đa cảm vậy . Bây giờ mình vẫn như trước , có khác gì đâu.

Kim Thu gượng cười :

- Khác chứ . Gần như là một sự đổ vỡ . Tôi không trách Diễm Quỳnh , nhưng cô ta đã giật anh ra khỏi chúng tôi . Không đúng sao.

Hoài Khang nói vô tư :

- Cô ấy không giật được đâu . Trong lòng tôi , vị trí của ba người vẫn không thay đổi . Tôi luôn ý thức mình có được bạn bè bền vững . Người ta bảo người cũ bao giờ cũng thân hơn , tôi hiểu rõ điều đó lắm.

- Nhưng có một điều anh không hiểu được , như là sự vô tình tàn nhẫn , anh không biết đâu.

Hoài Khang nhướng mắt :

- Đó là cái gì ?

Kim Thu lập tức lắc đầu :

- Tôi chỉ buột miệng nói vậy thôi , không có gì ca?

Cô thu dọn đồ đạc trên bàn ,rồi nhìn đồng hồ :

- Tối nay nghĩ sớm đi anh Khang .Tự nhiên tôi lười quá.

- Đi uống cà phê không ?

- Thôi , về ngủ , mai dậy sớm làm tiếp.

Hoài Khang không giữ Kim Thu lại . Cô về một lúc thì anh cũng rời bàn , đi ra sân thư giãn . Anh không vô tình đến mức không nhận ra thái độ lạ lạ của cô . Nhưng không hiểu đó là chuyện gì.

Kim Thu là vậy . Buồn giận gì cũng giữ kín trong lòng . Không làm âm ỉ lên như Diễm Quỳnh . Ước gì mà Diễm Quỳnh nhu mì lại một chút.

Nghĩ đến Diễm Quỳnh , Hoài Khang lập tức lắc đầu cố không nghĩ . Nhưng không nghĩ cũng không được . Dù muốn dù không anh cũng lao vào phân tích tất cả việc làm của cô . Nhất là thái độ lúc này . Anh cứ nghĩ chiều chuộng đến mức ấy thì Diễm Quỳnh sẽ vui vẻ lên . Vậy mà cô ta vẫn không vừa lòng . Cô ta còn muốn gì nữa đây.

Tấn Dũng và Hồ Văn ngồi ở hàng ghế thứ ba trong nhà hát . Tối nay là chương trình ca nhạc thời trang , là lần đầu tiên Diễm Quỳnh trình diễn trên sân khấu . Ngoài nhóm bạn của cô ra , cố cứ nhất định đòi hai người phải có mặt . Cả hai vốn không thích xem xiếc mấy thứ này . Nhưng vì quá nhiệt tình với cô nên đã có mặt thật sớm.

Khi Diễm Quỳnh bước ra sân khấu . Hai người gần như nín thở vì ngạc nhiên . Gần như không nhận ra cô được nữa . Không phải vì bộ áo trên người cô , mà là phong cách khác lạ , đầy sức quyến rũ và tự tin . Cô vừa là Diễm Quỳnh bình thường vừa toa? sáng như một ngôi sao thực thụ . Dù không hiểu gì về nghề này , Hồ Văn cũng phải công nhận Diễm Quỳnh có tài năng phù hợp với sân diễn. Chẳng có vẻ gì là non nớt của lần đầu bước ra sân khấu cả.

Anh quay qua Tấn Dũng :

- Cô bé làm tao ngạc nhiên quá.

- Thăng Khang mà thấy chắc nó giận không lâu đâu , họ huấn luyện thế nào mà cô ta có phong cách hay như vậy nhỉ ?

Hồ Văn nói như nhận xét :

- Bảo đảm cô ta còn tiến xa nữa , và sẽ nổi tiếng không lâu đâu.

Tấn Dũng im lặng đồng tình . Cả hai không nói chuyện nữa . Và nhìn lên sân khấu chờ sự xuất hiện của Diễm Quỳnh để nhìn . Đến khuya khi kết thúc chương trình . Hai người đi lên hậu trường tìm kiếm. Diễm Quỳnh cũng vừa đi ra . Cô bị bạn bè vây quanh đến nỗi không thấy cô đâu nữa . Cả hai đứng gần đó chờ . một lát Diễm Quỳnh đi về phía họ , vẻ mặt rạng rỡ vui sướng , giọng cô trong veo :

- Hai anh chờ em có lâu không ?

- Không lâu lắm , bây giờ Quỳnh về với bạn hay để tụi anh đưa về ?

- Em đi với mấy anh.

- Đi uống nước chút nhé.

- Dạ.

1 lát sau cả ba ngồi trong quán cà phê . Tấn Dũng và Hồ văn mím cười , ngồi yên nhìn Diễm Quỳnh . Cô kể huyền thuyên về buổi biểu diễn . Và cũng cười không ngớt . Nhưng chỉ một lát sau cô chợt yên lặng . Rồi vẻ mặt héo đi :

- Anh Khang không đi với mấy anh phải không ?

Tấn Dũng và Hồ văn nhìn nhau lúng túng . Biết là phải nói thế nào để an ủi cô , nhưng không ngờ Diễm Quỳnh hỏi đột ngột như vậy . Tấn Dũng nói lúng búng trong miệng :

- Tại ... tối nay nó bận ... nó cũng muốn đến lắm , nhưng mà không đến được.

Diễm Quỳnh không tin chút nào . Đối với cô , đó là lời bào chữa vụng về nhất . Cô buồn buồn :

- Ảnh biết đây là đêm diễn đầu tiên của em , vậy mà cũng không thềm đến . Ảnh đâu có quan tâm đến em.

- Có , có đấy chứ , nhưng nó bận đột xuất mà . bận thật mà.

- Không phải , nếu muốn thì bận cách mấy ảnh cũng đến rồi . Em biết đó là cách trừng phạt em , vì em đã cãi cò với ảnh . Ảnh làm như vậy để chúng tỏ là không cần em , em biết mà.

Cô chớp chớp mắt . Hồ văn rầu rĩ ngó chỗ khác . Nhưng điều mà anh sợ nhất lại bắt đầu xảy ra . Diễm Quỳnh đã bắt đầu khóc thật rồi . Anh chịu còn không nổi huống gì là Hoài Khang . Anh chợt thấy tức Hoài Khang thật sự . Nó tránh mặt Diễm Quỳnh thì yên thân rồi . Còn anh và Tấn Dũng thì phải chịu đựng mấy giọt nước mắt kia . Thật là không dễ chịu tí nào . Anh nói như hốt hoảng :

- Đừng khóc , Quỳnh , thằng Khang bận thật đấy , thế nào ngày mai nó cũng đến tìm em mà.

Diễm Quỳnh hít mũi :

- Em không đi , tui. em gận nhau mà . Hơn tháng rồi ảnh đâu có tìm em .

Lúc trước không đến còn chấp nhận được , nhưng biết tối nay là đêm diễn quan trọng của em mà ảnh cũng không đến ,ảnh cố chấp lắm . Em không bao giờ tha thứ đâu . Hức ... Hức.... Hức....

Cô lại khóc lớn hơn . Tức đến không kềm chế được , và cũng không nhớ mình đang ở đâu , Rất may trong quán đèn hơi tối , tiếng nhạc lại lớn nên không ai nghe thấy . Tấn Dũng nhìn quanh yên tâm vì không bị ai nhìn . Anh nói như an ủi cô :

- Đâu phải không tới xem em biểu diễn là nó không quan tâm , mai một hết giận anh bảo đảm nó sẽ xin lỗi em , đừng buồn nữa nhé.

- Em không thềm buồn đâu . Việc gì em phải để ý một người coi thường em chứ . Em không thềm buồn.

- Ủ ... ờ ... nếu nghĩ được vậy em sẽ thoải mái hơn.

Hồ văn đá chân anh một cái . Rồi xen vào :

- Anh Dũng chỉ nói đùa thôi , chứ giận thì làm sao mà thoải mái được . Hay là ngày mai tụi anh đưa Quỳnh đi chơi.

Diễm Quỳnh chống cằm ủ rũ :

- Thôi , em không muốn đi đâu cả . Em chán đời lắm.

Hồ văn suýt phì cười . Mới bị giận một chút mà đã than chán đời rồi . Mặc dù áy náy cho cô nhưng anh vẫn thừa nhận Hoài Khang phải trị cô như vậy mới được . Chứ tính cô quá quắt như thế chiều chuộng bao nhiêu cho đủ . Hình như những cô gái đẹp sinh ra là để làm khổ con trai . Diễm Quỳnh là điển hình cụ thể nhất.

Cô ngồi một chút rồi đòi về . Anh và Tấn Dũng đưa cô về ký túc xá . Nhìn dáng điệu rầu rĩ cô , anh không khỏi động lòng , tội nghiệp . Hoài Khang mà nhìn cô như vậy chắc không đủ dũng khí để trừng phạt tiếp đâu.

Hôm sau vào công ty , Hồ văn đi qua tìm Hoài Khang :

- Thế nào ?

- Thế nào cái gì ?

- Diễn thành công không ?

- Phải nói là hết ý , cổ có duyên với sân khấu lắm.

- Vậy sao

Im lặng một chút , anh hỏi bình thản :

- Tối qua vui vẻ chứ ?

- Vui gì mà vui , khóc quá trời luôn , làm tụi tao không biết đường đâu mà đỡ.

Hoài Khang nhướng mắt :

- Diễn thành công như vậy mà còn khóc à ?

Hồ văn suy nghĩ một lát , rồi đập vai anh một cái :

- Giận bao nhiêu đó đủ rồi cha . Hôm qua cổ nghĩ mày sẽ đến , tới chừng thấy chỉ có tụi tao , cổ khóc mù trời , tội nghiệp quá . Trưa nay qua bên đó đi ông.

Thấy Hoài Khang im lặng , anh nói tiếp:

- Suy cho cùng cổ có tật ham chơi , hay nhõng nhẽo một chút , nhưng yêu mày nhiệt tình . Có người yêu đẹp thì phải chịu khó chịu đựng chứ sao.

Hoài Khang cười nhạt không trả lời . Hồ văn nhìn nhìn anh :

- 1 buổi tối vui vẻ như vậy mà cổ không quan tâm , chứng tỏ cổ coi mày quan trọng hơn , làm vậy coi chừng cổ chấp đó . Không lẽ mày đợi cổ xin lỗi . Người ta là con gái phải kiêu hãnh chứ.

- Nhất là con gái ý thức về quyền lực của mình phải không , thôi . Xin đủ , đừng nhắc đến cô ta nữa.

Hồ văn trợn ngược mắt :

- Nhất định giận luôn à ? Định chia tay hả cha

- Không định gì hết , nhưng không có hứng thú gặp cô ta . Bị hành tội bao nhiêu đó đủ rồi.

- Thăng điên !

Hồ văn buông một câu phê bình , rồi nhún vai bỏ đi . Hoài Khang thù người ra ghế , suy nghĩ . Chuyện Diễm Quỳnh khóc làm anh thấy nao nao . Sắp chịu thua đến nơi . Nhưng nhớ lại hành động quá quắt của cô , anh lại cương quyết bắt mình cứng rắn . Lần này anh không chiều Diễm Quỳnh nữa , trừ phi cô tự tìm anh để xin lỗi.

Thật ra anh sẽ không giận lâu như vậy . Nếu lần đó Diễm Quỳnh biết dừng lại . Đằng này cô dùng dùng trả đồ cho anh , rồi lại đi vay tiền của ai đó mua đồ mới . Như vậy chẳng khác nào dẫn mặt anh . một hành động vừa con nít vừa quyết liệt . Cô làm anh tức ghê gớm . Đến giờ nhớ lại cũng không nguôi được tí nào.

Suốt hơn một tháng Hoài Khang không tìm Diễm Quỳnh . Cô cũng không thèm tìm anh , cũng không gọi điện . Nhưng trưa nay cô đột nhiên xuất hiện với vẻ nháo nhác , mà theo kinh nghiệm , Hoài Khang biết chắc chắn là có chuyện lôi thôi.

Khi Hoài Khang xuống , cô lập tức kéo anh ra góc sân . miệng mếu máo sắp khóc đến nơi . Không đợi anh lên tiếng , cô nói ngay :

- Em bị thi lại rồi , mới có thông báo sáng nay . Em sợ lắm , làm sao bây giờ hả anh . Cả lớp chỉ có mỗi mình em là bị vướng ba môn , thật là kinh khủng ... hu ... hu.

Và cô bật khóc ngon lành . Hoài Khang im lặng nhìn cô . Không cần hỏi anh cũng biết lý do . Bỏ học liên miên để tập tành , biểu diễn . Học như thế thì không bị đuổi là may . Khóc lóc nỗi gì . Khi chuyện chưa xảy ra thì nói không nghe . Bây giờ rắc rối thì tìm anh mà cầu cứu . Cầu cứu để làm gì chứ.

Thấy vẻ mặt lăm lè của anh , Diễm Quỳnh nói như quỳnh quáng :

- Làm sao bây giờ hả anh , em sợ lắm.

“Đợi đến giờ mới biết sợ sao ? Sao không làm ơn sợ sớm hơn “ . Hoài Khang nghĩ thầm và hỏi cộc lốc :

- Tại sao phải thi lại , trước đây em có bê bối như vậy đâu.

- Em bận công chuyện mà , lần trước đây em đã bỏ thi rồi , lần này lỡ mà rớt chắc em chết mất.

Hoài Khang nhếch môi :

- Lần trước tại sao không thi ?

Diễm Quỳnh nhìn anh một cách e dè , nhưng cũng ráng trả lời :

- Có nhiều lý do lắm . Một môn thì nhỏ My giận em nên không thèm liên lạc , đến lúc nó báo lịch thi thì trễ quá em học không kịp . Còn một môn nữa thì em đi nhầm buổi , họ thông báo buổi chiều , nhưng cuối cùng lại chuyển qua

buổi sáng mà em không biết.

Hoài Khang lắc đầu ngán ngẩm :

- Riết rồi em giao phó chuyện thi cử cho bạn em luôn sao Quỳnh . Ngày thường bỏ học anh còn chấp nhận được , nhưng đến mùa thi mà vẫn không chịu theo dõi , vậy thì em bỏ học luôn đi.

- Em đang rồi muốn chết mà anh còn trách móc nữa hả ?

Thấy mặt cô bắt đầu ửng đỏ , Hoài Khang nhìn quanh , rồi gằn giọng :

- Lau mắt đi , để người ta thấy họ cười đó.

Diễm Quỳnh rụt rịt khóc nhỏ hơn . Cô loay hoay tìm chiếc khăn hi mũi . Về ngoan ngoãn không chê vào đâu được . Hoài Khang nhìn cô vừa giận vừa tội nghiệp . Hoảng đến nỗi quên tự ái để tìm anh , điều đó chứng tỏ cô sợ ghê gớm . Hầu như khi gặp chuyện rắc rối là cô chạy nháo nhác đến báo với anh . Nếu không xảy ra chuyện này chắc còn lâu cô mới chịu hạ mình.

Hoài Khang kéo tay cô ra cổng :

- Qua quán nói chuyện.

Cả hai băng qua đường , vào quán nước đối diện với công ty . Hoài Khang nghiêm mặt nhìn ra ngoài . Bên cạnh anh , Diễm Quỳnh cứ xoay trở trên ghế một cách bồn chồn . Thái độ lơ lửng của anh làm cô hoang mang . Nếu là lúc khác thì cô đã giận dùm dùm rồi . Nhưng bây giờ không còn tâm trí để tự ái nữa . Cô níu tay Hoài Khang :

- Làm sao bây giờ anh ?

Hoài Khang không trả lời . Có vẻ suy nghĩ căng thẳng . Diễm Quỳnh không để ý cử chỉ của anh . Cô rối quá nên không để ý đến mình đang như thế nào và cô kéo tay anh , lạnh chanh :

- Nếu không đủ điểm thì không cấp bằng , công trình em học mấy năm . Ôi trời , nghĩ đến đó là em rầu muốn chết được , em phải làm sao bây giờ.

Hoài Khang gỡ tay cô ra , không trả lời . Cô nguẩy đầu một cách lau chầu . Và bắt đầu lải nhải :

- Em biết anh tức em , vì em không nghe lời anh . Nhưng có phải là em cố ý cãi đầu . Đã đi làm thì phải lo tập tành chứ . Với lại một quá em học không nổi , em đâu có vui sướng gì đâu , đã vậy gặp anh phê phán , em chán lắm rồi ...

- Anh phê phán à ? Nãy giờ anh đã trách em chưa ?

- Anh không trách nhưng nghĩ , anh tưởng em không biết sao , anh biết em khổ sở lắm không ?

- Làm ơn đừng khóc được không . Chuyện này cũng từ từ giải quyết , bây giờ khóc thì ích gì.

- Nhưng giải quyết cách nào đây ?

Hoài Khang điềm đạm :

- Không còn cách nào khác đâu , em phải học bài để thi lần hai thôi.

- Nhưng như thế thì lâu lắm , em quê với bạn em lắm . Tụi nó thì thoải mái đi chơi , còn em thì phải lo học , em xấu hổ lắm.

Hoài Khang không nén được giận , giọng anh gằn đi :

- Em đã biết qui chế thi rồi , vậy mà còn lơ đãng . Chuyện này anh không thông cảm được . Anh không phải là thánh để xoay trở cho em . Mà nếu có giúp được , anh cũng sẽ không giúp đâu.

Diễm Quỳnh cup mắt xuống nhìn ly nước , sụt sịt khóc . Rồi cô nói một cách ảo não :

- Lúc đó em bận tối mắt , giá mà em đi chơi thì còn trách , như thế cho đáng đời , đằng này em đi làm mà . Em hiểu rồi , anh đâu có biết thông cảm . Nói thẳng ra là chưa bao giờ thương em , đến giờ em mới nhận ra.

- Đúng , anh không thương em , nói tiếp đi , rồi sao nữa.

- Không làm sao ca?

Nói xong cô đứng bật dậy , ngoe nguẩy bỏ đi ra cửa . Cô lướt đi như gió , đến nỗi Hoài Khang không trở tay kịp . Anh gọi giật lại :

- Quỳnh

- Đừng gọi tôi , tôi không quen với mấy người.

Mấy người ngồi gần đó quay lại nhìn hai người . Hoài Khang thấy quê với họ , anh ngồi im mặc cho Diễm Quỳnh đi một mình qua công ty lấy xe . Bây giờ đến lượt anh giận cô thật sự . Khi nổi nóng lên là cô bắt kể như vậy đó . Thật là bức mình.

Hoài Khang định tiếp tục chính sách cầm vận với cô . Nhưng bây giờ anh làm chuyện đó không nổi . Đúng hơn là không yên tâm về tình trạng của cô . Buổi tối anh qua ký túc xá . Người mở cửa là Thái My . Thấy anh , cô hạ giọng :

- Quỳnh nó bị thi lại , anh biết chưa ?

Hoài Khang trả lời bằng cái gật đầu , và hỏi với vẻ nôn nóng :

- Có Quỳnh ở phòng không My ?

- Có chứ , anh đợi chút nha.

Cô đi vào phòng . Nhưng một lát sau lại trở ra :

- Nó bảo anh về , nhỏ này kỳ quá , em khuyên mà nó không nghe.

- Anh vào phòng được không ?

- Được chứ . Có mình em với nó ở nhà , tụi nó đi chơi hết rồi.

Rồi cô quay vào lấy quyển sách , đi qua phòng kế bên nấu ăn.

Hoài Khang khép cửa phòng lại , nhìn vào trong . Diễm Quỳnh đang nằm quay mặt vào tường . Chiếc gối che kín mặt . Dấu hiệu của một cơn dần dần quyết liệt . Hoài Khang ngồi xuống phía cuối giường :

- Đấy đi Quỳnh.

Không nghe cô trả lời , cũng không hề có phản ứng ở cô , Hoài Khang không lấy đó làm ngạc nhiên hơn , anh lặp lại :

- Anh muốn nói chuyện với em , dậy đi.

Câu nói nhắc lại đến lần thứ 5 mà Diễm Quỳnh vẫn không nhúc nhích . Hoài Khang không kiên nhẫn hơn được nữa . Anh giật mạnh chiếc gối ném xuống giường , và kéo cô ngồi lên :

- Đừng con nít nữa , nói chuyện cho đàng hoàng đi.

Diễm Quỳnh cố đẩy anh ra :

- Không mượn anh đến đây , đi về đi.

Hoài Khang cố nhìn mặt cô . Mắt Diễm Quỳnh đỏ mọng , chứng tỏ cô đã khóc không ít . Anh dịu giọng lại :

- Chuyện có chút xiu mà em khóc dữ vậy sao.

- Người ta thi một lượt mấy môn mà bảo là chuyện nhỏ , anh thử học bài đi rồi biết . Ai mượn anh qua đây , đi về đi.

Hoài Khang nghiêm mặt :

- Em biết anh lo cho em không ?

Diễm Quỳnh vẫn sục sục :

- Ai cần mấy người lo , lo kiểu gì kỳ vậy

- Sao em cứ thích chọc giận anh vậy , không nói chuyện nghiêm chỉnh được sao ? Từ trưa giờ em làm gì ?

- Không làm gì cả , còn làm gì nổi nữa chứ , em chán lắm rồi.

- Để thời giờ khóc lóc đó mà lo học bài , không hay hơn sao.

Diễm Quỳnh lắc đầu , dáng điệu như tuyệt vọng :

- Học một lượt ba môn , làm sao em nuốt nổi , rồi còn phải tập dượt nữa.

Cô tìm chiếc khăn hỉ mũi và bắt đầu lau mặt . Khuôn mặt có vẻ tươi tỉnh hơn dù mắt mũi còn đỏ hoe . Cô níu tay Hoài Khang :

- Anh quen với thầy Quốc , anh xin điểm giùm em nghe.

Hoài Khang nhìn thoáng cô , rồi lắc đầu :

- Không được . Làm vậy kỳ lắm , bạn bè thì càng không nên làm như vậy

Diễm Quỳnh sững sờ nhìn anh , không tin . Cô la lên :

- Nếu anh nhờ , chắc chắn thầy Quốc sẽ đồng ý mà.

- Anh biết , nhưng không thể làm như vậy , anh muốn em bỏ tư tưởng xin xỏ kiểu đó đi , không hay ho gì ca?

Diễm Quỳnh mếu máo :

- Bạn em nhiều người cũng làm vậy có sao đâu.

Hoài Khang quay mặt chỗ khác :

- Nhưng anh muốn em ngay thẳng một chút , giữ cho mình lòng tự trọng đi Quỳnh.

Cách nói của anh làm cô tự ái dưng dưng . Vừa tự ái vừa tức . Cô nguẩy mạnh đầu , nói hấp tấp :

- Phải rồi , anh bắt em ngay thẳng kiểu quân tử tàu , bởi anh có thi lại đâu mà biết nó khổ ra sao . Nếu em chỉ rảnh rang đi học thì em chẳng cần nhờ

anh kiêu đó đâu . Đẳng này em ...

Hoài Khang cắt ngang :

- Anh có yêu cầu em như vậy không ? Em chưa ra trường mà đã háo thắng vậy thì em phải chịu trách nhiệm việc mình làm , lo học bài đi , đừng nói nhiều.

- Tôi học hay không , không mắc mớ gì đến anh , anh không lo cho tôi thì tôi sẽ nhờ người khác . Có khối người sẵn sàng giúp tôi . Chứ không phải như anh . Tối ngày chỉ biết vui dập người khác.

Mặt Hoài Khang lạnh như tiền vì tự ái :

- Tôi biết cô có nhiều người đeo đuôi lắm , và họ hơn tôi gấp ngàn lần .

Nhưng nếu họ giúp cô làm chuyện mờ ám thì hãy xét lại tư cách của họ . Tự suy nghĩ đi.

Nói xong anh đứng dậy , bỏ đi ra cửa . Diễm Quỳnh nhìn theo , tức nghẹn cổ . Cô chột hét lên một tiếng , rồi ném mạnh chiếc gối xuống gạch . Chưa bao giờ cô giận Hoài Khang như thế , giận ghê gớm vì bị trái ý . Mà tức hơn cả là không làm gì được anh . Anh không phải dễ bị dẫn dắt . Có một người yêu như thế tức chết đi được .

Mưa Trên Phố Lạ

Chương 3

Cô khóc thút thít đến khuya . Rồi loay hoay soạn tập ra học . Phải học lại những ba môn . Trời ơi là trời.

Nhưng giờ thì không còn thời giờ để khóc lóc hay tức tối . Hoài Khang không cứu cô chuyện này thì cô đành phải tự xoay xở thôi . Cô biết tính anh ghét nhất là chuyện lừa dối . Lúc trước cô tah^ y vậy là hay , nhưng bây giờ lâm trận thì thấy nó đáng ghét chứ không hay ho gì nữa . Nhưng biết làm sao hơn.

Suốt một tuần , Diễm Quỳnh học bài như điên . Nhưng tâm lý thấp thỏm không làm cô tiếp thu bao nhiêu . Ngược lại chỉ càng thêm quỳnh quáng . Cô càng thấy thấy giận Hoài Khang cay đắng . Tối nay cô vừa chuẩn bị đến nhà hát thì Hoài Khang đến . Cô gặp anh ở giữa lối đi . Anh có vẻ kinh ngạc khi thấy cô không mang theo tập vở . Diễm Quỳnh định lờ đi nhưng bị chặn lại :

- Em đi đâu vậy ?

Cô héch mặt lên , môi mím lại không thềm trả lời . Hoài Khang cười gằn :

- Đi diễn phải không ?

- Chuyện người khác , đừng dính vào . Tò mò.

Cách nói ngang ngang của cô làm anh nổi nóng :

- Tôi tưởng giờ này cô phải cấm cổ mà học . Đến nổi một tuần nay tôi không dám đến , sợ mất thời giờ của cô . Vậy mà còn lo diễn.

Anh chọt quát lên :

- Học hành kiểu đó thi rớt là vừa lắm.

Diễm Quỳnh tái mặt :

- Anh đi về ngay , Từ nay về sau đừng có đến tìm tôi . Tôi không thích nổi mấy người ăn nói mất dạy như vậy.

Hoài Khang mất bình tĩnh thật sự . Anh trừng mắt nhìn cô một cái :

- Cô mới là mất dạy . càng ngày càng quá đáng.

Hai người nhìn nhau như toé lửa . Rồi Hoài Khang quay quắt người bỏ đi .

Diễm Quỳnh đứng yên chờ cơn tức giận lắng xuống . Cô cố lấy lại vẻ mặt tươi tỉnh đến nhà hát . Nhưng tức quá nên tươi cũng không nổi.

Buổi tối cô vừa rời phòng hoá trang thì một tên con trai đi đến trước mặt cô .

Hắn vừa chìa bó hoa , vừa nói một câu khá kiêu cách :

- Hello ! Diễm Quỳnh

Diễm Quỳnh ngạc nhiên nhìn bó hoa . Nhưng không cầm . Hắn nhắc lại :

- Xin tặng cô

- Cảm ơn

Cô trả lời một cách lơ mơ và cầm bó hoa trên tay . Cô ngơ ngợ nhìn hắn . một nét quen thuộc . Hắn cười thật tươi và nói như nhắc :

- Mình đã gặp nhau ở buổi sinh nhật Mai Tiên . Quỳnh nhớ không ?

Diễm Quỳnh che miệng lại , kêu lên :

- A , tôi nhớ rồi . Hôm ấy Quỳnh giẫm lên chân anh hai lần , xin lỗi nghe.

- Chuyện qua rồi , đâu cần phải xin lỗi . Tôi còn thích như vậy đấy

- Nếu tôi nhớ không lầm thì anh tên là Thắng . Quốc Thắng , đúng không

- Rất hân hạnh khi Quỳnh còn nhớ tên tôi.

- Anh đặt biệt quá mà . làm sao Quỳnh không nhớ cho được . Nhưng ... anh đi đâu vậy ?

- Tôi đã xem Quỳnh diễn , và chờ ở đây khá lâu.

- Vậy hả ? Thế Mai Tiên có đi với anh không ?

Quốc Thắng lắc đầu :

- Tôi nay nó có hẹn

- Vậy ha?

Quốc Thắng nhìn cô lúng túng , thậm chí cứ liếm môi hai ba lần . Diễm Quỳnh hơi ngạc nhiên về cử chỉ đó . Nhưng chưa kịp hiểu lý do thì anh đã lên tiếng :

- Quỳnh có đi với ai không ?

- Không , Quỳnh chỉ đi một mình . Sao hả anh Thắng ?

- Tôi .. tôi có thể mời Quỳnh đi uống nước không ?

“Tưởng chuyện gì ghê gớm lắm “ – Diễm Quỳnh phì cười rồi gật đầu :

- Dạ được . Nhưng chỉ một lát thôi nhé . Quỳnh còn phải về học bài.

Quốc Thắng có vẻ mừng quỳnh . Anh gật đầu lia lịa :

- Chỉ cần Quỳnh đồng ý thôi , đi một chút cũng được.

Một lát sau cả hai ngồi đối diện nhau trong quán cà phê . Diễm Quỳnh chống cằm nhìn lơ đãng ra đường . Im lặng . Hình như sự im lặng của cô làm Quốc Thắng thấy ngại . Anh tìm cách gợi chuyện :

- Tôi nghe Mai Tiên bảo thi xong rồi , mấy ngày nay nó đi chơi suốt . Sao Quỳnh còn học bài ?

Diễm Quỳnh cười gượng :

- Tại Quỳnh bị thi lại

- Ồ , vậy hả ?

Quốc Thắng lập tức nói an ủi :

- Nhưng mà nhằm gì , đi làm như Quỳnh thì chuyện học đâu có kham nổi , tôi phục mấy cô gái vừa đẹp vừa giỏi như Quỳnh đấy . Như vậy mới là bản lĩnh.

Diễm Quỳnh hơi quê . Nhưng cũng cảm thấy dễ chịu . Ít nhất Quốc Thắng cũng tỏ vẻ thông cảm . Chớ không trách móc như Hoài Khang . Thấy cô

không nói gì , Quốc Thắng hỏi tới :

- Vậy , Quỳnh thi lại mấy môn ?

Diễm Quỳnh miễn cưỡng :

- Đạ ... ba môn

- Ba môn mà thi lại trong thời gian ngắn như vậy , rồi còn phải đi làm .

Quỳnh học kịp không ?

- Cũng không biết nữa , tới đâu hay tới đó . Nếu cuối cùng không đủ điểm thì đợi năm sau thi lại.

- Chắc , đi làm chính thức rồi , không ai còn đủ khả năng học lại đâu , ngán lắm . Hay là Quỳnh để tôi xin điểm cho . mấy vụ đó tôi rành lắm.

“hả” – Diễm Quỳnh nín thở vì ngạc nhiên lẫn sung sướng . Có nằm mơ cô cũng không ngờ chuyện lại dễ dàng như thế . Đúng là một sự tình cờ đây may mắn , may mắn đến mức không ngờ . Cứ như một phép lạ vậy . Mãi/t cô đỏ hồng lên vì vui sướng . Cô nói như thì tah^`m :

- Anh nói thật chứ ? Anh có thể xin dùm Quỳnh thật chứ ?

- Thật mà . chuyện đó dễ ợt . Ngày trước đi học tôi cũng làm vụ đó hoài .

Chứ cả chục môn , học gì nổi.

Thật là nhẹ nhàng , chỉ trong một vài phút mà gánh nặng được trút đi . Cô mừng đến mức muốn hét lớn lên rồi nhảy nhót . Nhưng nhớ đây là quán . Cô ngồi im . Cái nhìn đầy biết ơn :

- Anh biết không , anh đã ... ờ , giống như là thả một chiếc phao xuống nước vậy . Phải gọi anh là ân nhân mới đúng.

Quốc Thắng có vẻ tự hào . Và tràn ngập sự vui mừng vì đã lập thành tích đáng kể như vậy với cô . Anh vui phơi phới :

- Có gì đâu mà ân nhân . Chuyện đó nhỏ đấy , tôi chỉ búng tay một cái là đàn em tôi lo cái rẹt . Mấy thầy cô trong Trường Quỳnh đều là chỗ quen biết thân với ba tôi đấy.

- Ờ , vậy hả , tất cả à ?

- Không , chỉ một số thôi , thầy hiệu trưởng hay đến chơi cờ với ông già tôi lắm . Vợ Ông là bạn thân với ba `già tôi , ông coi tôi như con vậy.

Diễm Quỳnh tròn mắt :

- Í , không được đâu , anh không nên nhờ thầy hiệu trưởng , mà phải gặp chính ...

Quốc Thắng khoát tay :

- Tôi biết , tôi biết . Dĩ nhiên phải nhờ chính thầy bộ môn . Quỳnh ghi điểm và mấy môn bị vướng ngày mai tôi sẽ lo vụ này cho Quỳnh.

- Nhưng Quỳnh không có mang theo viết

- Thế thì sáng mai gọi điện đến công ty tôi vậy.

Anh ta lấy danh thiếp ra đưa cô:

- Quỳnh gọi cho anh số này nhé, sẽ gặp trực tiếp đấy, chỉ có trường hợp đặc

biệt tôi mới tiếp điện thoại thôi.

Diễm Quỳnh ngơ ngợ nhìn Quốc Thắng . Theo cô biết thì anh ta chỉ mới ra trường cách đây hai năm và cũng đi làm như Hoài Khang. Sao cách nói chuyện có vẻ như một nhân vật quan trọng thế ? Hình như hơi khoa trương một chút. Cách nói chuyện rất giống Mai Tiên.

Nhưng cô không có thời giờ phân tích chuyện đó. Vì tâm trí còn bị cuốn vào chuyện thi cử . Bản năng tự nhiên làm cô đặt hết hy vọng vào Quốc Thắng.

Cô đọc kỹ số điện của anh, rồi hồ hởi:

- Vậy sáng Quỳnh gọi cho anh nghe, 8 giờ đúng không?

Quốc Thắng gật đầu:

- Quỳnh hứa thì nhớ nhé.

- Dạ.

Thấy cô nhìn đồng hồ, anh khoát tay, nói như năn nỉ:

- Chuyện điếm có tôi lo rồi, Quỳnh đâu còn bận bụi gì nữa, ngồi đây chút nữa đi. lát nữa tôi đưa Quỳnh. về.

- Nhưng gần đến giờ đóng cửa rồi, Quỳnh. sợ về trễ.

Quốc Thắng miễn cưỡng trả tiền và nói như vớt vát:

- Vậy thì mai nhé, chiều mai tôi sẽ đến mời Quỳnh. đi uống nước. Quỳnh. không từ chối chứ?

Diễm Quỳnh đang nóng lòng muốn về nên gật đầu không cần suy nghĩ. Cô đến chỗ lấy xe. Quốc Thắng chạy chậm chậm rề rề bên cô Anh đưa cô về tận ký túc xá mới chịu chia tay.

Diễm Quỳnh chạy ào ào lên phòng . Cô quăng giở rồi chui qua giường Thái My, cười rúc rích:

- Vui quá, mày không tưởng tượng được tao gặp chuyện gì đâu.

- Gì thế ?

- Lúc nãy ông anh của nhỏ Tiên đến rủ tao uống cafe, anh bảo sẽ xin điếm giùm tao.

- Mày bao như vậy có vui không chứ, ời trời thật nhẹ bỗng. Chỉ thiếu mỗi cái là bay lên trời thôi nhé.

Thái My đặt ngón tay lên miệng cô:

- Làm ơn cười nhỏ giùm một chút . Khuya rồi ông.

Diễm Quỳnh không để ý cử chỉ đó. Cô ngả người lên giường, lim dim mắt:

- Báo hại cả tuần nay tao lo phát ốm, anh đúng là ân nhân đây, một đại ân nhân nhé.

Giọng Thái My thật tỉnh táo:

- Tự nhiên anh đến mời mày đi chơi hả ?

- Không có đi chơi mà vào quán cà phê.

- Hình thức nào cũng vậy thôi, vậy anh ta tư cách gì mà mời mày đi như vậy?

Diễm Quỳnh phì cười:

- Vào quán nước nói chuyện mà cũng phải tư cách nữa hả ? Hỏi vợ vãn.

- Vợ vãn con khi, mày không thấy như vậy lạ sao ? Rõ ràng là anh ta muốn làm quen với mày nên mới đưa đón kiêu đó.

Cần gì phải làm quen, đã quen rồi đấy, anh là anh của nhỏ Tiên chứ có phải ai xa lạ đâu.

Thái My thở hắt ra:

-Mày vô tâm nhiều cái không hiểu được. Không biết mày đi chơi kiêu đó là có chuyện.

Diễm Quỳnh xụ mặt:

- Đừng nhắc tới ông ấy, thấy ghét lắm . So ra ông ấy chẳng lo cho tao như anh Thắng . Người yêu như vậy đó.

Thái My nói một cách ý nghĩa :

Nhưng anh cư xử như thế tao lại nể hơn.

Diễm Quỳnh quay phắt lại :

Mày nói cái gì?

Không nói gì hết . Ngủ đi khuya rồi đó.

Diễm Quỳnh bước xuống giường, lầm bầm:

- Tưởng kể cho mày mừng giùm tao, ai ngờ nói chuyện như bà cụ.

Mày nói cái gì ?

Không có gì cả, thưa cụ My, cụ làm con mất hứng , chán dễ sợ.

Cô đi qua giường mình chuẩn bị đi ngủ . Vừa nằm xuống cô đã ngủ lập tức, với một> cảm giác thanh thản vô tư nhất trên đời.

Hôm sau Diễm Quỳnh gọi điện thoại cho Quốc Thắng, anh nói chuyện rất nhiệt> tình và không hề nhắc tới chuyện đi chơi. Nhưng buổi chiều khi cô vừa tắm xong thì anh đến . Diễm Quỳnh mở cửa. Cô tròn mắt ngạc nhiên:

Sao anh Thắng biết Quỳnh ở đây ?

Chỉ cần quan tâm là chuyện gì cũng biết" cả . Quỳnh chuẩn bị chưa ?

Chuẩn bị gì ạ ?

Quốc Thắng nhìn cô một cách phập phồng:

Chúng ta đi uống cafe Quỳnh. quên rồi sao?

Ôi, vậy hả . Quỳnh không nhớ thật đấy, anh chờ một chút nha.

Cô biến vào trong thay đồ . Khi cô chải tóc, Thái My đến" ngồi xuống giường cô:

Đi chơi với anh Thắng hả ?

Ừ.

Thái My không nói gì, chỉ lầm bầm.

Mày có những cái vô tư nguy hiểm thật, giống đứa bé chơi dao ấy.

Diễm Quỳnh không để ý câu nói đó . Cô hất tóc ra phía sau, rồi đi ra cửa .

Quốc Thắng đang đợi cô bên hành lang. Anh thở phào nhẹ nhõm :

Nãy giờ anh cứ phập phồng lo sợ Quỳnh từ chối.
Diễm Quỳnh bật cười . Câu nói của anh làm cô thấy buồn cười thật sự . Đi chơi bình thường mà anh làm như chuyện quan trọng ghê gớm lắm vậy . Trong khi đáng lẽ cô mới là người sợ anh đề ý.
Vừa đi xuống cầu thang, cô đã hỏi ngay :
Thế nào rồi, anh đã đến gặp thầy chưa? Và thầy có trả lời ra sao ? Thầy có đồng ý không ? Thầy có...
Thấy nụ cười tự tin của Quốc Thắng, cô cũng đâm ra vững tin và hỏi nhỏ :
Q. nghĩ anh thừa sức làm chuyện đó, đúng không ?
Quốc Thắng nhảy hai chân xuống bậc thang như một đứa con nít . Anh đứng chắn trước Diễm Quỳnh khua tay:
Cái gì anh cũng làm được cả, huống hồ chuyện này, anh búng tay một cái là xong.
"Chắc anh ấy giỏi xoay sở". Diễm Quỳnh nghĩ như vậy, bởi vì không làm được thì sẽ không khoác lát như thế . Mà không tin anh thì còn tin ai đây chứ . Tin Hoài Khang thì không thể được rồi.
Ý nghĩ đó làm cô hớn hờ lên. Và thấy Quốc Thắng thật dễ mến làm sao. Cho nên khi anh ta đưa vào quán cafe và ngồi ở chiếc ghế bên cạnh cô, cô cũng không lấy làm khó chịu . Mặc dù thấy như vậy là hơi thân mật so với mối quan hệ chưa thân này.
Diễm Quỳnh hỏi thêm mấy câu về chuyện điếm rồi ngồi im .Thật ra cô đâu có quen nhiều với Quốc Thắng, cũng chẳng có chuyện gì để nói . Vì anh cũng chẳng hợp gu với cô và cô chỉ lơ đãng ngó ra đường, ngồi im.
Quốc Thắng hình như không chịu nổi sự im lặng . Anh lúng túng tìm cách nói chuyện . Diễm Quỳnh có vẻ nghe chăm chú . Thái độ của cô làm anh hứng chí lên và nổ giòn giã, chỉ ngồi một chút thôi mà Diễm Quỳnh đã biết gia đình anh có thể lúc ra sao. Anh giữ một vị trí quan trọng thế nào ở công ty. Và dĩ nhiên đó là việc mà chỉ người tài giỏi mới điều khiển nổi.
Diễm Quỳnh ngồi chống cằm, mở mắt lớn nhìn Quốc Thắng im lặng nghe.
Một lát sau cô chợt cảm thấy có ai đó nhìn, cô nhìn quanh, và chợt phát hiện Hoài Khang đang ngồi ở bàn gần đó . Cùng với Hồ Văn và Tấn Dũng. ba người quan sát cô với vẻ mặt im lìm đầy phê phán.
Diễm Quỳnh khựng lại, ngạc nhiên, cô quay qua Quốc Thắng, vô tình cắt ngang lời anh:
Xin lỗi anh nha, Quỳnh. qua đây một chút.
Quốc Thắng chưa kịp trả lời thì cô đã đứng dậy đi qua bàn kia. Cô ngồi xuống cạnh Tấn Dũng hồ hởi cười :
Lau lắm mới gặp mấy anh, anh đến đây lâu chưa ? Sao lúc vào em không thấy ?
Tấn Dũng hơi cười:

Tại anh đến lâu rồi, tại em mê nói chuyện quá nên không thấy đó thôi.

Hồ Văn lên tiếng:

Nghe nói em gặp thi cử rắc rối phải không ? chuyện ra sao rồi, em chuẩn bị bài xong chưa ? Chừng nào thi ?

-Em không cần học bài đâu, có người giúp em xin điểm rồi.

Cô hát mặt về phía bàn Quốc Thắng:

Người đó đó, anh thấy không?

Anh ta là ai vậy ?

Ảnh là bạn của nhỏ bạn ẹm Tức cười lắm, lần đó sinh nhật nó, em vô tình giẫm lên chân ảnh mà em lại mang giày cao gót nữa chứ.

Rồi cô hồn nhiên kể lại buổi tối Quốc Thắng đến làm quen. Tấn Dũng và Hồ Văn cau mặt không đồng tình nhưng Hoài Khang thì im lặng nhìn chỗ khác vẻ phớt lờ . Khi Diễm Quỳnh kể xong, Hồ Văn lắc đầu:

Anh thấy em không nên làm như vậy ?

Làm gì kia?

Thứ nhất là không nên nhờ vả anh tạ Thứ hai là cũng đừng làm mấy chuyện như vậy. Lỡ đổ bể thì sao.

Làm sao mà bị lộ được, không có đâu.

Mà dù không có, em cũng không nên làm như vậy.

Diễm Quỳnh nhăn mặt :

Anh không biết gì cả . Em không đủ thời gian mà học nữa . Tự nhiên có người đến giúp, em mừng muốn chết, thế mà anh còn cản.

Cô ngửa vai, mắt liếc về phía Hoài Khang.

Sao mà anh giống người ra thế.

Nhưng trong trường hợp này, nếu...

Hồ Văn dừng lại, nhún vai chịu thua . Diễm Quỳnh bây giờ chỉ nghĩ đến chuyện thị Cô vô tư đến" nổi không nghĩ như vậy là bất thường . Thậm chí nếu có ai cản cô cũng sẽ giận . Cô làm người khác bức mà không thể bức được . Vì nếu cô cố ý chọc tức Hoài Khang thì còn tức được, đằng này cô làm việc đó quá vô tư . Anh hiểu tính cô quá nên không phê phán được. Diễm Quỳnh đang vui quá nên không để ý thái độ khá lạnh nhạt của mọi người . Cô rất thích gần Hồ Văn và Tấn Dũng, nên khi gặp là nói huyên thuyên . KH vẫn giữ thái độ thờ ơ . Từ đầu đến cuối anh chỉ ngồi im hút thuốc như nghe chuyện của ai đó . Và Diễm Quỳnh càng bị tự ái nên cũng không thèm nhìn anh.

Một lát sau cô đứng dậy, trở về bàn Quốc Thắng cô chưa kịp nói thì anh đã hỏi ngay:

Ai vậy Quỳnh. ?

Mấy anh đó là bạn của Quỳnh, thân lắm.

Có Hoài Khang trong số đó không ?

Có chứ, ảnh ngồi phía trong ấy, anh thấy không ?

Quốc Thắng có vẻ nhột nhạt:

Thế chúng ta ngồi thế này, anh ta có phản ứng gì không ?

Diễm Quỳnh lắc đầu :

Không nói gì cả, tụi Quỳnh giận nhau rồi.

Giận chuyện gì vậy ?

Diễm Quỳnh không để ý cách hỏi tò mò ấy . Cô giải thích thành thật :

Tại ảnh không chịu xin diễm cho Quỳnh. Quỳnh. với ảnh là bạn nên ảnh thậm trọngm Quỳnh. tự ái nên giận luôn.

Ô là lạ, kỳ cục vậy sao. Anh ta là người yêu của Quỳnh. mà không giúp đỡ được à, cái đó chỉ cần là bạn thôi cũng đã lo. Như vậy chứng tỏ anh ta không quan tâm đến Quỳnh. rồi . Tôi là con trai tôi biết, nếu người yêu của tôi gặp rắc rối, tôi sẽ mất ngủ vì lo cho nàng đấy.

Có, ảnh cũng lo đấy chứ - Diễm Quỳnh phản đối một cách yếu ớt.

Quốc Thắng nói giọng chắc nịch:

Anh ta không lo, tôi chắc chắn là thế . Tôi là con trai nên tôi biết . Chỉ có yêu qua loa người ta mới thờ ơ như vậy thôi . Nghe chuyện này tôi cảm thấy tội cho Quỳnh. quá, tôi rất thông cảm cho nỗi buồn của Quỳnh.

Diễm Quỳnh bị đánh trúng tử, cô ngồi im . Con giận lại dùng dùng nổi lên, Quốc Thắng nói đâu có sai . Không sai tí nào bằng chứng là anh không quen mà vẫn lo cho cô . Trong khi Hoài Khang thì bỏ mặt cô, cô mím môi ngồi im. Quốc Thắng hiểu câu nói của anh đã có tác dụng ra sao nhưng vẫn ra vẻ vô tư:

Nhưng có lẽ anh ấy không có khả năng lo cho Quỳnh, có thể tôi nói không đúng . Thì tâm lý chung của con trai là chỉ biết có người yêu, nên tôi nghĩ anh ấy" cũng vậy, tôi nói đã chắc gì đúng.

Thấy Diễm Quỳnh vẫn không trả lời, anh cười như hồi hận:

Nếu tôi có nói gì làm Quỳnh buồn thì xin lỗi nghe, tôi không cố ý đâu.

Diễm Quỳnh miễn cưỡng lắc đầu:

Q. đâu có buồn.

Quốc Thắng hơi ngược mặt lên, thối khái thuốc vòng tròn rất điệu nghệ, cặp mắt anh lim dim nhìn Diễm Quỳnh:

Tôi nghe Mai Tiên nói Quỳnh và anh ấy không hợp nhau lắm phải không ?

Xin lỗi vì đã hơi tò mò nhé.

Đang giận nên mặt Diễm Quỳnh vẫn xụ xuống . Cô nói nhát gừng:

Quỳnh cũng không biết.

Bạn bè Quỳnh ái ngại giùm tình cảm của hai người đó . Tiên nó kể với tôi Quỳnh khổ vì anh ấy lắm phải không ?

"Thì ra trong mắt bạn bè, mình là người đáng tội nghiệp . Vì chúng thấy Hoài Khang không lo cho mình". Ý nghĩ đó làm Diễm Quỳnh tự ái điên cuồng

người . Mặt cô đỏ tím đi . Cô quay phắt qua bàn bên kia với ánh mắt như có lửa . Nhưng ba người đã về từ lúc nào không hay . Nếu Hoài Khang còn ở đó chắc cô sẽ...

Diễm Quỳnh tức quá nên không nghĩ ra nổi mình sẽ làm gì . Nhưng quả thật cô không thể không ghét anh ta cho được . Cô không mảy may nghĩ Quốc Thắng nói khích . Chỉ thấy từ lâu nay mình bị bạn bè cười thầm sau lưng mà cô thì không chịu nổi điều đó.

Khi về tới lý túc xá, cô thấy Hoài Khang đứng ở giữa cầu thang. Hình như anh cố ý đợi cô . Đáng lẽ anh ta nên biết mà biến luôn thì hay hơn.

Diễm Quỳnh mím môi định đi thẳng . Nhưng Hoài Khang kéo mạnh cô lại: Người lúc này là ai vậy?

Ai thì kệ người ta, hỏi làm gì, không dính dáng tới anh.

Hoài Khang cố giữ vẻ thẳng nhiên:

Em định giờ trò gì nữa vậy?

Trò gì kệ tôi, không ảnh hưởng tới anh.

Này, anh đã quá ngán trò cái cọ này rồi, em chấm dứt nó đi . Nếu em tiếp tục nói ngang kiêu đó thì anh sẽ không kiên nhẫn nữa đâu.

Không kiên nhẫn thì kệ anh.

Hoài Khang đã quá kinh nghiệm cách dẫn dắt của cô, anh cố nói bình thường:

Tại sao em đi chơi như vậy với anh ta ?

Tại anh rủ.

Môi anh hơi mím lại, cố dần cơn nóng:

Em không thấy đi vậy là chướng sao ?

Diễm Quỳnh quay lại, liếc anh một cái:

Không thấy gì cả, không hiểu anh thấy chướng chỗ nào?

Nó không chấp nhận được ở chỗ em đã có người yêu.

Như bị khơi đúng chỗ . Môi cô bắt đầu cong lên. Cơn giận bắt đầu tuôn ra một mạch:

Có người yêu hả, yêu gì kỳ cục vậy . Người ta chỉ cần biết chuyện của tôi là tự nguyện giúp ngay . Còn anh thì phải năng nỉ mà năng nỉ cũng không được . Mỗi lần nhớ là càng thêm ghét anh, tới nay anh đừng đến thì hay hơn.

Vậy ra anh ta đang giúp em chuyện đó?

Ừ đấy.

Và từ đây về sau, nếu một người nào đó giúp em em cũng sẽ nhận lời đi chơi với họ.

Diễm Quỳnh thấy có cái gì đó không ổn khi bị nói như vậy. Nhưng đang tức nên cô đáp bừa:

Ừ đấy.

Và nếu anh ta đòi em phải trả ơn bằng tình cảm , chắc em cũng sẽ không từ

chối ?

Ừ đây.

Hoài Khang hơi lùi ra sau một bước, nhìn cô từ đầu tới chân . Rồi cười khẽ:

Em chính chuyên thật.

Diễm Quỳnh phát tức lên vì cách châm biếm của anh. Cô vung tay nói như hét:

Chính chuyên hay không mặc kệ tôi . Nhưng mà tôi thích anh ta hơn thích anh, vì anh là đồ ích kỷ.

Hoài Khang gật gù:

Vậy thì không có gì để nói nữa . Good bye.

Anh đẩy cô qua một bên, đi xuống cầu thang. Diễm Quỳnh điếng người vì thái độ đó . Đúng là một sự, kiêu khích ghét bỏ. Cô không chịu được phản ứng như vậy nhưng không biết làm thế nào để đỡ tức . Bất giác cò ngồi phịch xuống bậc thang, dậm chân bình bịch với tất cả hung hăng bất lực . Và cuối cùng cũng như bao lần giận dữ, cô khóc tức tưởi một mình trong góc cầu thang.

Một lát sau cô nguôi ngoai rồi nín dần. Nhưng vẫn ngồi lì ở đấy . Nhưng sau khi thấy vài người đi lên và nhìn mình tò mò, cô khoác giỏ lên vai rồi lững thững đi lên phòng.

Sáng hôm sau cô thức dậy thì thấy một lẵng hoa trên kệ sách . Cô bèn lấy xuống nhìn, một lẵng hoa lan màu tím . Cô choáng váng nhìn mê mẩn . Có nằm mơ cũng không tưởng tượng nổi mình có được nhiều hoa như thế để ngắm . Ở đâu thế ?

Diễm Quỳnh loay hoay lấy mảnh giấy ghim giữa cành hoa. Thì ra là của Quốc Thắng . Anh ta mới ga lẵng làm sao . Cô biết hoa lan này là của những hãng hàng không nước ngoài tặng khách trong mỗi chuyến bay . Làm sao mà Quốc Thắng có được nhỉ ?

Diễm Quỳnh mơ màng ngồi tựa vào tường. Tay vẫn ôm lẵng hoa trong lòng . Quả thật Quốc Thắng ga lẵng quá mức, anh ta đáng mến quá chừng . Từ đó đến giờ cô chưa được ai tặng quà vừa bất ngờ vừa sang trọng như vậy . Thật thú vị.

Mưa Trên Phố Lạ

Chương 4

Cô không để ý này giờ Thái My đang ngồi nhìn mình. Cho đến khi cô nàng lên tiếng:

Ngắm bao nhiêu đó đủ rồi đấy . Coi bộ mày bắt đầu thả tư tưởng đi hoang rồi đấy nhé.

Diễm Quỳnh giật mình ngược" lên giường trên. Tỉnh mộng . Thái My tuột xuống ngồi cạnh cô.

Anh ta cho người đem đến từ sáng . Ga lăng đấy chứ.

Cô nhún vai, bĩu môi :

Nhưng mà hơi thừa.

Diễm Quỳnh đặt lẳng hoa xuống.

Thừa gì ?

Người ta có người yêu rồi còn tấn công kiểu đó . Nếu tao là mày thì tao trả lại anh ta, hoặc vứt đi cho rồi.

Hoa đẹp như vậy mà vứt, mày có điên không ? Diễm Quỳnh kêu lên.

Đẹp, nhưng không có giá trị, quà tặng chỉ có giá trị nếu là của người yêu.

Còn anh ta thì rõ ràng là cố ý giành giật.

Tầm bậy, ảnh tốt bụng chứ không như mày nghĩ đâu . Ảnh biết tao có bỏ chứ bộ.

Xi, biết mà còn tặng quà kiểu đó, con nít nó cũng nhận ra ý đồ của anh ta.

Diễm Quỳnh nhăn mặt:

Lúc nào cũng nghĩ oan cho người khác, mày kỳ cục lắm.

Thế theo mày thì tại sao anh ta làm như vậy ? Tự nhiên đến chở mày đi diễn mời mày uống nước . Rồi lại hăng hái xin điếm cho mày, bây giờ lại tặng quà nữa . Không tán tỉnh thì là gì ?

Diễm Quỳnh đứng yên suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu:

Tao không giải thích được, nhưng mà không phải tán tỉnh đâu.

Thái My nói thẳng :

Anh của nhỏ Tiên chuyên môn tán tỉnh người yêu thiên hạ, chuyện đó xảy ra hai lần rồi . Ảnh thấy người đẹp là cua, chứ không cần biết đó là người yêu của bạn.

Sao mày biết ?

Mày đừng quên là tao học chung lớp với nhỏ Tiên. Nói thật nhé, đáng lẽ lần đó tao không nên rủ mày đến sinh nhật nó.

Diễm Quỳnh quệt kem vào bàn chải, mũi hất lên:

Nếu mày không lo chuyện vợ vắn thì mày lâu thành bà già hơn đây.
 Cô nhéo mũi Thái My một cái, rồi đi vào toilet. Vừa đánh răng cô vừa nghe tiếng xuyết xoa của Yến Lan phòng bên cạnh :
 Eo ơi, nhỏ Quỳnh có giỏ hoa đẹp quạ lan này hiếm lắm đây, nó mua ở đâu vậy nhỉ.
 Tiếng Thái My buông thông:
 Của một cây si tặng nó đó.
 Tặng quà sang thế à ? Ôi trời, mình mà được một bông thôi cũng thích mê đi rồi, đằng này lại có cả giỏ . Con người ta sướng quá ta ôi.
 Ủ, sướng lắm.
 Người đẹp thì được nhiều người đeo đuổi, còn mình xấu thì không ai đeo, làm mình ganh tị quá trời.
 Diễm Quỳnh cười sung sướng một mình . Cô chịu được khen thì cô thích mê đi. Cô bước ra ngoài, mặt hớn hờ:
 Thích lắm hà, mình tặng lại đó, mang về phòng chung đi.
 Yến Lan quay lại ngạc nhiên:
 Cho mình thật đấy hả ?
 Thật mà, mình thích ai khen quà của mình lắm, cứ lấy mà ngắm, không sao đâu.
 Nhưng quà của bồ mà lấy thì kỳ lắm.
 Đâu có sao, cứ lấy đại đi, mình tặng thật mà.
 Vậy thì mình xin vài bông để về treo lên tường.
 Nói rồi cô loay hoay gỡ mấy mây" sợ dây để lấy hoa. Diễm Quỳnh vừa chải tóc vừa nhìn một cách vui vẻ . Thái MY nhún vai không có ý kiến . Khi Yến Lan về rồi, cô thở hắt ra:
 Mày không thấy" quý thật à?
 Quý chứ.
 Thế sao cho nó ?
 Nếu mày coi trọng anh Thắng thì đã không làm như vậy, mày chuyên môn làm những chuyên khó hiểu.
 Khó hiểu cái gì ? Diễm Quỳnh hỏi ngơ ngẩn.
 Thái My phát tay:
 Tao không hiểu mày là người lớn hay là con nít nữa . Hình như trong đầu mày không có tư duy trừu tượng . Từ đó tới giờ ta thấy mày toàn làm theo bản năng, thích cái gì thì làm cái đấy, kể cả những chuyện nguy hiểm.
 Nói vợ vắn, ta làm gì mà nguy hiểm.
 Tự mà hiểu.
 Thái My nói cộc lốc, rồi đưng" dây> bỏ đi thay đồ . Diễm Quỳnh cũng xuống đường mua bánh mì . Nhưng cô vừa ra cổng thì thấy Quốc Thắng ngồi trong quán cafe đang nhìn cô cười . Diễm Quỳnh cũng gật đầu cười lại .

Rồi đứng chờ.

Quốc Thắng đi về phía cô:

Q. đi đâu vậy ?

Dạ, đi mua đồ ăn sáng.

Đừng mua . Chúng ta cùng đi ăn đi, này giờ anh chờ Quỳnh. đó.

Ôi vậy hả, vậy sao anh không lên phòng gọi Quỳnh. ?

Tại không nỡ phá giấc" ngủ của người đẹp.

Diễm Quỳnh không để ý cách nói suồng sã của anh ta .Cô đang nghĩ về lẵng hoa và nói rất nhiệt tình :

Cảm ơn giỏ hoa của anh . Quỳnh. thích lắm.

Quốc Thắng cười tự hào:

Tôi phải lòng sục mới tìm được thứ lan quý đó, chỉ cần Quỳnh. vui là được rồi.

Vui chứ, tất nhiên vui lắm, vừa mở mắt ra đã thấy giỏ hoa, Quỳnh. ngạc nhiên dễ sợ.

Thế có cảm động không?

Cảm động chứ . À, anh chờ Quỳnh. chút nhạ Nói rồi cô chạy trở lên phòng thay đồ . Quốc Thắng ngồi trong chiếc Toyota màu trắng, bóng lộn . Diễm Quỳnh mở mắt lớn ngạc nhiên:

Hôm nay anh đi xe này à ? Nó là của anh hả ?

Quốc Thắng cười ra vẻ khiêm tốn . Rồi mở cửa cho cô.

Q. lên đi.

Diễm Quỳnh ngồi vào xe .Cô loay hoay tìm cách đóng cửa nhưng không biết cách đóng . Quốc Thắng nhào người qua đóng cho cô với một cái đụng chạm cố ý . Nhưng Diễm Quỳnh không để ý điều đó .Cô nói một cách hồn nhiên:

Lần đầu tiên em chạy xe này đấy, em quê lắm, không biết gì cả . Đừng cười em nha.

Quốc Thắng nhìn cô hơi lâu . Vẻ mặt có một thoáng gì đó dờ ra , rồi anh lên tiếng:

Em dễ thương thật đó Quỳnh.

Anh nói thật hả ? Không mỉa em đấy chứ ?

Q. nghi ngờ.

Thật chứ.

Diễm Quỳnh ngồi nghiêng đầu suy nghĩ, cố tìm hiểu anh nói thật hay giễu cợt . Cô biết mình vừa quê mùa vụng về . Thế thì làm sao mà dễ thương cho được . Hay là...

Nhưng Quốc Thắng không để cô hoang mang lâu . Anh nói như thông báo:

- Có kết quả rồi đó Quỳnh . hai môn 9 điểm và một môn 8 . Như vậy là bằng

của Quỳnh loại giỏi đấy.

Diễm Quỳnh nhanh chóng quên ngay ý nghĩ trong đầu . Cô ngạc nhiên cùng cực . Và mở to mắt nhìn Quốc Thắng, thì thầm:

- 9 điểm.

- Đúng, 9 điểm, cô nàng thi dùm em học giỏi lắm.

Diễm Quỳnh quē đến đỏ mặt, cô cúi gằm nhìn xuống tay mình . Quốc Thắng hiểu mình đã nói hơi vội nói lấy đi.

- Nhưng tại vì cô ta chỉ học, còn Quỳnh thì phải đi làm . Bình thường Quỳnh học cũng giỏi vậy.

Diễm Quỳnh vẫn không thể nào tỉnh bơ cho được . Cô thấy quē thật sự . Lúc trước lo quỳnh quáng nên cô chỉ nghĩ đến chuyện nhờ vả . Bây giờ không còn lo nữa . Cô đâm ra xấu hổ về việc làm của mình . Nếu đừng như vậy thì hay hơn . Đúng như Hoài Khang đã nói, không trong sáng chút nào.

Thế là mặc cho Quốc Thắng an ủi luôn miệng . Khuôn mặt cô vẫn âm ỉ như buổi sáng không có mặt trời . Và khi anh đưa cô vào một nhà hàng sang trọng . Cô cũng không buồn chú ý đến mọi thứ xung quanh . Thậm chí cũng không quan tâm mình ăn cái gì.

Khi về, Quốc Thắng đề nghị:

- Mình đi Thủ Đức chơi nhé Quỳnh, hôm nay chúa nhật chắc Quỳnh rảnh mà.

Nhưng Diễm Quỳnh lắc đầu:

- Thôi . Quỳnh muốn về.

Quốc Thắng đành chiều ý cô . Trên đường về Diễm Quỳnh không nói câu nào, mặc cho anh gọi chuyện . Anh vắt cả óc nghĩ mãi vẫn không hiểu được tại sao cô như vậy . Lúc mới gặp cô vui vẻ hót như sáo . Nhưng nói chuyện một lát thì lại không buồn mở miệng . Quỳnh mưa nắng đột ngột quá anh hiểu không nổi.

Khi xe ngừng trước cổng . Diễm Quỳnh bước xuống chào anh với cái cười không chút nhiệt tình . Cô quay vào trong sân . Nhưng vừa đến cổng đã thấy Hoài Khang ngồi ở quán cà phê, ngay chỗ Quốc Thắng ngồi lúc nãy . Tự nhiên cô quay ngoắt chỗ khác . Mặt lăm lăm như gặp phải một người mình ghét cay ghét đắng.

Hoài Khang im lặng đi theo cô lên phòng . Đến gần cửa, anh đi vắn lên chặn trước mặt cô:

- Em bắt đầu dần sâu vào anh ta rồi phải không ?

- Kệ tôi.

- Khoan vào, đi tìm chỗ nói chuyện đi.

Diễm Quỳnh gạt tay anh ra:

- Tôi chán lắm rồi, để cho tôi yên.

Hoài Khang nhìn cô hơi lâu, rồi buông một câu lạnh lùng:

- Em thay đổi nhanh vậy sao, trở mặt nhanh vậy sao ? Sớm hơn anh nghĩ đó Quỳnh ?

Diễm Quỳnh đang bị chi phối vì cảm giác xấu hổ, nên không buồn để ý tâm trạng của Hoài Khang . Cô nói đầy dần dỗi:

- Tôi là như vậy đó, xấu xa lắm, ai muốn coi thường tôi cũng mặc, muốn nghĩ sao cũng được.

- Anh ta làm cô bị quáng mắt rồi sao, đến nỗi không cần đến sĩ diện hay những thứ thuộc về đạo đức sao.

- Ủi đó, thì sao - Diễm Quỳnh cáu kỉnh.

Hoài Khang cười nhếch môi:

- Chẳng sao hết, tôi cũng đã đoán trước như vậy, có điều nó đến sớm hơn tôi nghĩ thôi . Vậy mình chia tay đi . Tôi không hạ mình xin xỏ tình cảm của cô đâu.

- Cái gì ? - Diễm Quỳnh lạc giọng, kinh ngạc, cô hỏi lại với vẻ khiếp đảm - Anh vừa nói cái gì ?

- Mình chia tay đi . Suy cho cùng, tôi thiếu những cái mà anh ta có, và cũng không có ý định chạy đua với anh ta . Cô không đáng để tôi phải tìm cách giành giật đâu.

Diễm Quỳnh tím mặt . Bị xúc phạm và tự ái . Lần đầu tiên cô nghe chính miệng Hoài Khang miệt thị cô . Cảm giác mặc cảm cộng với tính kiêu hãnh làm cô không còn bình tĩnh nổi . Cô nguẩy đầu thật mạnh:

- Anh không đề nghị như thế thì tôi cũng bỏ anh . Tôi chán anh lắm rồi, anh không bằng một góc anh Thắng, anh...

Cô im bật, đầu óc căng thẳng cố tìm ra những câu nói làm Hoài Khang phải đau nhớ đời . Và tuôn ra một tràng:

- Quen với anh tôi chán lắm . Anh luôn ích kỷ, còn anh Thắng thì chiều chuộng tôi . Tôi không cần một người như anh, thậm chí còn ghét như kẻ thù . Anh về đi.

Hoài Khang không trả lời . Ánh mắt anh nhìn Diễm Quỳnh rùng rục sự phẫn nộ . Cô cũng vậy . Cả hai nhìn nhau như hai kẻ tử thù . Cuối cùng anh cười nhếch môi:

- Đồ tầm thường.

Anh quay phắt người bỏ đi . Xuống đến cầu thang, anh gặp Quốc Thắng đang đi lên . hai người không hề nhìn nhau . Như không hề biết nhau .

Nhưng anh vẫn thấy được nụ cười ngạo mạn, đắc thắng của anh ta.

Hoài Khang xuống sân lấy xe . Chiếc TOYOTA của Quốc Thắng đậu ngạo nghễ trên lề . Bất giác anh nhìn lại chiếc Dream mình đang dẫn . một sự tự ái cao ngút làm đầu óc anh phùng phùng . Anh chỉ còn cảm giác thù hận Diễm Quỳnh . Và thề với lòng đây là lần cuối anh đến tìm cô.

Hoài Khang phóng xe về nhà . Anh dựng xe bừa ầu ngoài sân . Rồi đi thẳng

vào phòng, ngồi phịch xuống salon, im lìm nhìn đăm đăm vào góc phòng. Tấn Dũng từ nhà sau đi lên . Nhìn đầu tóc rối tung và khuôn mặt đỏ bừng của Hoài Khang, anh đoán lờ mờ câu chuyện:

- Mày đến Diễm Quỳnh phải không ?

- Ừ.

- Có chuyện à ? Chuyện gì vậy ?

Hoài Khang không trả lời . Chỉ lăm lè tìm điều thuốc, nhả khói liên tục . Tấn Dũng im lặng nhìn anh . Lần đầu tiên Hoài Khang có vẻ cuồng nộ như thế . Anh cau mặt cố đoán xem chuyện gì xảy ra . Nhưng đoán không nổi . Anh không nghĩ hai người vừa quyết liệt chia tay . Vì không thể chia tay nhanh như vậy.

Vậy thì vừa cãi nhau ? Càng không phải . Vì đâu phải đây là lần đầu tiên cả hai cãi cọ, nếu chỉ như vậy thì Hoài Khang không thể bùng bùng như vậy. Tấn Dũng định hỏi thì Hoài Khang đã cười gằn . Rồi bất ngờ chụp chiếc gạt tàn ném phăng vào tường . Anh thở mạnh trong cữ chỉ cuồng điên . Không kiềm được, Tấn Dũng hỏi gặng:

- Chuyện gì làm ơn nói cho bạn bè biết, xem tao có giúp gì được không .
Đừng có im im như vậy, nặng nề quá.

Hoài Khang quay lại:

- Không cần mày giúp . Cách giúp hay nhất là đừng bao giờ nhắc tên cô ta trước mặt tao.

Tấn Dũng nhíu mày:

- Có nghĩa là mày cắt đứt với cô à ?

Hoài Khang lăm lè không trả lời . Cữ chỉ gai góc đó làm Tấn Dũng hiểu anh không nên hỏi gì nữa . Anh lắc đầu như chịu thua . Rồi ra nhà sau lấy chổi lên quét những mảnh thủy tinh nằm lổn nhổn dưới gạch.

Khi anh dọn dẹp xong và quay trở lên thì Hoài Khang không còn ở đó . Chiếc xe ngoài sân cũng không còn . Anh hoang mang định đi tìm Diễm Quỳnh hỏi cụ thể . Nhưng vừa ra cửa thì gặp Hồ Văn về . Anh đổi ý quay vào:

- Thăng Khang có chuyện nữa, hình như nó vừa cãi một trận tóc lửa với Diễm Quỳnh và tuyên bố xù rồi.

- Sao đến nổi như vậy lặn . Rồi nó đâu ?

- Mới đi đâu đó, không nói là đi đâu hết.

Hồ Văn lắc đầu thờ dãi:

- Thăng này thật... có người yêu mà như nó sao tao sợ quá, hết dám có bồ.

Tấn Dũng trầm ngâm triết lý:

- Hoa hồng càng đẹp thì gai đâm càng đau . Gặp tính thăng này kiêu ngạo nữa, không dễ gì nó tha thứ đâu.

- Bây giờ đi tìm nó xem, tao sợ nó quậy lớn chuyện nữa.

Hồ Văn cản lại:

- Thôi đi, để nó yên . Nó đang như vậy có mặt mình thừa lắm.

Tấn Dũng không phản đối . Đến thật khuya Hoài Khang mới về . Cả người phờ phạc tuy không có mùi rượu . Không hiểu anh đã đi đâu cả ngày nay . Nhưng chắc chắn anh đã trải qua cơn bão táp ghê gớm trong tròng.

Diễm Quỳnh vịn tay Quốc Thắng đi vào quán . Cô cố tình mỉm cười thật vui vẻ với anh . Và không nhìn đến ai trong quán . Như phớt lờ mọi thứ xung quanh và chỉ tập trung vào người đi bên cạnh.

Quốc Thắng cũng cao hứng vì cử chỉ thân mật của Diễm Quỳnh . Anh cười luôn miệng, nói luôn miệng . Và trở hết mọi cử chỉ ga lăng biểu diễn với cô . Sự chinh phục thành công quá nhanh, khiến anh luôn ở tâm trạng say sưa như có chất men . Không cần biết như thế là mình đang lộ bịch.

Diễm Quỳnh kín đáo liếc nhanh qua các bàn . Cô thầm vui thích một mình vì chiến tích của mình . Đó là chọc tức được Hoài Khang . Anh đang ngồi ở bàn trong góc phòng và chắc chắn là đã thấy cô . Sáng nay anh không vào quán này thì có thể đi đâu khác . Cô biết đây là quán mà anh ghiền nhất vì vị cà phê ngon tuyệt của nó . Nó gần như là điểm hẹn thường xuyên của hai người . Bây giờ cô nhờ nhờ đi với người khác, như thế Hoài Khang mới đau, và mới biết quý cô hơn.

Cô cười nói liên tục với Quốc Thắng mà cũng không biết mình đang nói gì . Chỉ tập trung chú ý bàn bên kia, len lén quan sát thái độ của Hoài Khang . Hồ Văn và Tấn Dũng thỉnh thoảng còn trao đổi với nhau . Nhưng anh thì chỉ im lặng hút thuốc . Khuôn mặt lầm lì chìm sau làn khói tạo nên một vẻ khó gần . Dĩ nhiên là anh ta đang hận đời, đau khổ . Đáng đời anh lắm . Cho anh chưa tạt coi thường cô.

Cô sẽ tìm mọi cách chọc tức Hoài Khang . Đến khi nào anh chịu thua và chủ động đến làm hòa với cô . Có lẽ từ đó giờ anh quen thấy cô lăng nhăng bám theo rồi, nên đâm ra coi thường . Còn đòi chia tay để hăm dọa nữa . Nhưng cô nhất định sẽ không chịu thua đâu . Rồi anh sẽ hối hận.

Diễm Quỳnh chống tay trên bàn, đầu nghiêng nghiêng nhìn Quốc Thắng như đang chăm chú nghe anh nói . Kỳ thực cô chỉ nghe một cách lơ đãng . Khi anh đề nghị đi chơi nơi khác . Cô lắc đầu một cách dứt khoát . Và ngồi lì lại quán với tâm trạng hả dạ khiêu khích Hoài Khang.

Cô nghĩ anh sẽ bỏ quán này, sẽ không đủ cam đảm đến ngồi mỗi sáng chứa nhật . Nhưng cô đã lầm, Hoài Khang vẫn đến uống cà phê một cách thân nhiên . Và những lúc cô cố tình đến những nơi của anh . Anh vẫn giữ vẻ hồ hững, với một chút lãnh đạm . Như đó không phải là chuyện của mình.

Nhiều tháng đi qua như vậy . Cuối cùng Diễm Quỳnh cảm thấy chán thật sự . Nhất là sự biến mất của anh làm cô thấy hoang mang . Thời gian trôi qua lâu quá rồi, sự giận dỗi tự ái cũng đã qua . Cô không còn muốn làm gì để

chọc giận nữa . Thậm chí hoảng sợ về sự im lặng thờ ơ của anh . Cuối cùng là cảm giác quỳnh quáng vì sợ mất.

Diễm Quỳnh cố dẫn lòng không gọi điện cho Hoài Khang . Nhưng chiều này, khi gặp Hồ Văn ở giữa đường, thì cô mới choáng váng vì cú sốc quá nặng mà anh gây ra.

Cả hai vào quán kem gần đó . Hồ Văn giữ thái độ lịch sự vừa phải với cô . Với một chút xa cách cố ý . Thái độ của anh làm cô hơi tự ái . Và theo bản năng, cô cũng nói chuyện rất khách sáo . Cứ như cô và anh chưa từng quen biết nhau vậy.

Thấy cái nhìn đầy vẻ quan sát của anh, cô cười ngập ngừng:

- Anh Văn thấy em lạ hả ?

Hồ Văn gật đầu, nói như nhận xét:

- Em khác trước nhiều lắm, vững vàng hơn, đẹp hơn.

- Anh nói làm như lâu rồi không gặp ấy.

- Anh cảm thấy vậy.

- Thế lúc này anh Dũng ra sao, anh khỏe không ?

- Bình thường.

Diễm Quỳnh im lặng một lát, rồi nói như hờ hững.

- Còn anh Khang, anh khỏe không ? Mấy anh còn ở chung với nhau không ?

- Khang nó đi nước ngoài rồi, mới đi tháng trước.

- Vậy hả ? Anh đi công tác à ? Đi trong bao lâu thế ?

- Có thể vài năm, có thể là sẽ không trở về, không bao giờ trở về.

- Cái gì ?

Diễm Quỳnh kêu lên thảng thốt . Cô không hay mình gần như buông rơi ly nước xuống bàn . Mặt cô tái đi, lạc giọng:

- Anh đi đâu, và làm gì bên đó ?

Hồ Văn thản nhiên:

- Nó đi Nhật, bên đó có công ty tuyển lập trình viên, nó nghĩ ra đi như vậy là cách giải quyết hay nhất đối với em.

Diễm Quỳnh gần như kêu thét lên:

- Nhưng tại sao anh ấy không nói với em . Anh ấy đi mà không nói gì cả .

Tại sao lại như thế.

- Anh thấy nó không lý do gì để nói với em cả . Lấy tư cách gì để nói bây giờ . Và điều chủ yếu là em có quan tâm hay không . Em đã quay lưng với nó mà, chẳng lẽ em không hiểu điều đó sao.

- Anh không hiểu gì cả, em...

Cô kêu lên, giọng tắt nghẹn . Cảm giác choáng váng làm cô không nói được gì . Cổ họng nghẹn cứng muốn khóc . Những cử chỉ xã giao biến mất .

Không cần giấu giếm hay chống đỡ . Và cô cúi mặt giấu trong tay, khóc nức nở.

Hồ Văn ngồi im quan sát cô . Vẻ lạnh lùng dần dần biến mất . Anh ngạc nhiên thật sự khi thấy cô phản ứng như vậy . Đau đớn và có vẻ choáng váng . Tại sao cô còn tha thiết như vậy với Hoài Khang . Thật là khó hiểu. Anh thờ dãi, không biết nói gì với Diễm Quỳnh . Cô luôn có những việc làm khó hiểu, phản ứng khó hiểu . một cô gái phức tạp như thế, biết đâu là cái thật của cô.

Diễm Quỳnh vẫn cứ gục mặt mà khóc, không kể mình đang ở đâu . Hồ Văn nhìn quanh như ngượng ngập, rồi khều tay cô:

- Nín đi Quỳnh, chuyện gì từ từ nói.

Nhưng Diễm Quỳnh bị xúc động đến nỗi không kiềm chế được . Cô chỉ lắc đầu trả lời anh, Hồ Văn nhìn cô tội nghiệp:

- Thôi em nín đi, thật ra đi rồi cũng có thể về, chứ có phải là vĩnh biệt đâu.

Câu nói vô tình lại tác động mạnh đến Diễm Quỳnh, cô ngẩng mặt lên:

- Anh vừa bảo có thể sẽ không bao giờ trở lại kia mà.

- Ừ... Ờ... thì có thể chứ đâu phải là tuyệt đối.

Diễm Quỳnh lau mắt:

- Nhưng tại sao anh đi mà không nói với em ?

Hồ Văn hỏi lại:

- Còn em, tại sao bỗng nhiên cắt đứt như vậy ? Có phải vì tên Thắng đó giàu hơn thằng Khang không, và hẳn chiều chuộng em hơn cả nó ? Ban đầu anh không tin em thuộc loại người như vậy . Nhưng em đã chứng minh cho tụi anh thấy điều đó.

- Anh không hiểu gì cả, không phải như vậy đâu.

Hồ Văn có vẻ không tin, anh cười nhạt:

- Em có biết lúc đó nó đau khổ ra sao không ? Cuối cùng nó chọn cách bỏ đi để quên em . Làm nghiên cứu sinh ở nước ngoài, coi như nó bắt đầu lại từ đầu . Bây giờ anh nghĩ như vậy lại tốt hơn.

- Chia tay với em là tốt hơn ?

- Lẽ ra nó đã du học ngay khi mới ra trường, nhưng vì không muốn ở xa em nên nó bỏ ý định đó, em biết chuyện đó mà . Không ngờ em đáp lại sự hy sinh của nó kiểu đó.

Diễm Quỳnh cụp mắt nhìn xuống bàn:

- Không phải như vậy, em không tệ như thế.

- Như thế là tàn nhẫn đấy , Quỳnh.

Diễm Quỳnh kêu lên:

- Em không có tàn nhẫn, em chỉ sai lầm thôi.

- Nói cách nào đi nữa, thì đó cũng là hình thức tự bào chữa, anh không tin .

Tại sao em cư xử quá ác như vậy ?

Diễm Quỳnh hít mũi:

- Thật ra em có cố ý làm thế đâu . Lúc đó em sợ rất tốt nghiệp sợ quỳnh

quáng cả lên . Còn anh Khang thì cấm em nhờ vả . Trong lúc em tuyệt vọng thì anh Thắng giúp em, và...

- Và em đã ngã về phía anh ta để đáp lại lòng tốt ?

- Em không có ngã, em chỉ dùng anh ta để chọc tức anh Khang thôi, ai bảo anh đòi chia tay với em.

Hồ Văn kinh ngạc:

- Em có thể đem tính trẻ con của em ra đối xử với tụi nó như vậy sao ? Lúc đó em có nghĩ đến hậu quả không ?

Diễm Quỳnh nói như khóc:

- Em không nghĩ ra được, em chỉ muốn anh Khang tức thôi, anh đã không lo cho em còn đòi chia tay, nếu là anh thì anh có tức không ?

Hồ Văn lắc đầu thở dài:

- Em quái ác một cách vô tư, làm khổ người khác một cách vô tư, anh cũng không biết làm gì để cứu vãn cho em . Có lẽ muộn rồi.

Diễm Quỳnh xua tay rồi rít:

- Anh đừng nói như vậy, đừng bỏ mặc em, hãy gọi anh Khang về đi, em hứa mai mốt em sẽ không làm bậy nữa đâu.

Hồ Văn khoanh tay trước ngực, ngã người ra ghế nhìn cô:

- Em có nghĩ rằng, cùng một lúc em đã xúc phạm hai người không . Quốc Thắng đâu phải là món đồ chơi của em, vậy mà em sử dụng tình cảm của anh ta để chọn lựa Hoài Khang, em ác lắm.

Thấy mặt cô ngơ ngác như đứa trẻ chợt nhận ra mình phạm lỗi, Hồ Văn khẽ lắc đầu:

- Còn với thằng Khang, em có biết như vậy là làm nó mặc cảm không hiểu được em nghĩ gì đâu . Lúc đó nó tự ái vì mặc cảm thua kém Quốc Thắng, mà khi con trai bị xúc phạm kiểu đó, họ không hạ mình quỳ lụy đâu . Em nhận ra sai lầm của mình chưa.

Diễm Quỳnh ngồi im, bàng hoàng . Sau cảm giác đó là một sự hối hận quay quắt làm cô bồn chồn . Cô nói nhanh:

- Em sẽ không như thế nữa, em muốn biết số phone của anh Khang, anh giúp em gọi cho anh đi.

- Để làm gì, Quỳnh ?

- Em sẽ giải thích với anh, và xin lỗi, anh sẽ không giận nữa đâu . Thật ra tụi em chỉ hiểu lầm nhau thôi, anh có thấy thế không ?

Hồ Văn nghiêm nghị:

- Đứng ở góc độ xúc nổi như em, anh công nhận đó chỉ là hiểu lầm nhỏ .

Như ở vị trí tụi anh, những gì em gây ra không phải nhỏ đâu, nó nghiêm trọng và sâu sắc hơn nhiều, em hiểu không ?

Diễm Quỳnh mở lớn mắt nhìn anh, im lặng . Hồ Văn cười khế:

- Đừng nghĩ cứ gọi điện giải thích là mọi chuyện đều ổn . Không đơn giản

như vậy đâu em.

- Thế thì còn chuyện gì nữa, còn cái gì phức tạp nữa chứ ?
- Còn . Đó là lòng tự trọng và tính kiêu hãnh của thằng Khang . Nó không phải mẫu người dễ bị điều khiển đâu.
- Nói thế có nghĩa là anh không giúp em ?
- Anh muốn giúp chứ, nhưng muộn rồi Quỳnh, cách hay nhất là em quên tình cảm cũ đi, và nên bằng lòng với những quan hệ mới.
- Nhưng em không yêu anh Thắng, cũng không cần những hào quang của anh.
- Đó là em tưởng vậy thôi.

Diễm Quỳnh giận dỗi:

- Chuyện đơn giản như thế mà anh làm nó rối tung lên, em biết rồi, bây giờ anh ghét em lắm phải không . Vậy thì thôi, em không cần.

Nói xong, cô cúi kinh đứng lên:

- Em về đây, không thèm đến anh đâu.

Rồi cô dần dỗi đi ra cửa, cô không thấy cái lắc đầu ngán ngẩm của Hồ Văn khi nhìn theo . Mà nếu có thấy chắc cũng không mấy may nghĩ ngợi . Cô đang giận Hồ Văn kinh khủng vì chính anh cũng làm cô bị trái ý.

Diễm Quỳnh thần thờ đi về ký túc xá . Cô chui vào giường, kéo màn lại và ngồi rúc vào góc tường khóc thút thít . Bây giờ cô không còn giận Hồ Văn nữa, mà buồn thối thía về chuyện ra đi của Hoài Khang.

Giờ đây cô mới hiểu hết giá trị lời chia tay của anh . So ra giữa hai người, anh còn ác hơn nhiều . Khi giận lên cô chỉ chồm um sùm nhưng vẫn cứ yêu . Còn anh thì bảo chia tay thì cắt đứt một cách quyết liệt . Bây giờ cô mới biết sợ.

Diễm Quỳnh thức suốt đêm với tâm trạng bàng hoàng . Sáng hôm sau khi ký túc xá vừa mở cửa . Cô đã thoát ra ngoài đường, thật nhanh đến nhà Hồ Văn. Trời còn mờ mờ, trong nhà chưa ai thức . Diễm Quỳnh gõ cửa thật lâu và đứng đợi . một lát sau Hồ Văn ra mở cửa . Anh kinh ngạc vì sự xuất hiện đột ngột của cô . Đến nỗi cứ đứng ngó ra mà nhìn . Diễm Quỳnh nói một cách rầu rĩ:

- Em muốn xin số điện của anh Khang.

Hồ Văn nhìn nhìn cô . Vẻ mặt ửng đỏ phờ phạt làm anh thấy tội . Anh thở dài đẩy rộng cửa:

- Đêm qua em không ngủ, phải không ?
- Vâng, em buồn quá, chỉ chờ sáng là chạy đến đây.

Ngay lúc đó, Tấn Dũng từ trong phòng đi ra . Đầu tóc còn bù xù còn ngáy ngủ . Thấy Diễm Quỳnh, đến lượt anh trợn ngược hai mắt ngạc nhiên:

- Em đi đâu sớm vậy ?
- Em muốn gọi điện cho anh Khang.

- Ồ... Vậy hả . Nhưng mà em ngồi chơi, chờ anh chút nghe.
- Dạ.
- Anh đi vào toilet . Hồ Văn cũng đi xuống.
- Cổ muốn liên lạc với thằng Khang, theo mày thì nên chiều ý cổ không.
- Thì cứ cho số điện, có sao đâu.
- Tao sợ như vậy lại phiền thằng Khang, nó muốn dứt khoát rồi, để từ từ cho nó quên, cổ níu kéo như vậy mất công nó vương bận.
- Nhưng cũng không có lý do gì để cản Diễm Quỳnh, cứ để cổ nói chuyện với nó.

Hồ Văn dăm chiêu:

- Làm vậy tội nghiệp Kim Thu, qua bên đó trước sau gì thằng Khang cũng ngã về phía cổ . Diễm Quỳnh mà liên lạc, chẳng khác nào kỳ đà cản mũi.

Tấn Dũng nhún vai:

- Chuyện đó cứ để thằng Khang quyết định . Tao và mày đừng can thiệp sâu quá . Biết đâu thằng Khang còn muốn quay lại.
- Như vậy thì Kim Thu qua bên đó chẳng khác nào công cốc . Nhưng thôi, tao làm theo ý kiến của mày vậy.

Anh đi ra phòng khách . Diễm Quỳnh đang ngồi chống cằm, dáng điệu ủ rũ . Anh bước đến bấm số máy . Cô nhìn chăm chăm vẻ mặt anh . Như thể số phận của mình sẽ lệ thuộc vào cú điện thoại này.

Hồ Văn cầm máy khá lâu, rồi buông ống nghe xuống, quay qua Diễm Quỳnh:

- Không có ai bắt máy, có lẽ nó chưa dậy hay là đã đi đâu đó, chắc không lâu đâu . Em chịu khó chờ vậy.
- Vâng.

Diễm Quỳnh nói nhỏ với vẻ thất vọng . Cô ngồi im, mặt vẫn không ngẩng lên . Hồ Văn ngồi xuống đối diện với cô, gọi chuyện:

- Tháng trước em đi diễn ở Singapore phải không, anh thấy tin đó trên báo.
- Vâng.

- Bây giờ em trở thành người mẫu nổi tiếng rồi nhỉ ? Nhớ mới ngày nào em còn báo với tụi anh là em được tuyển . Em có nhớ lần đi chơi đó không, lúc đó em với thằng Khang cãi nhau một trận, sau đó em bỏ về.

Diễm Quỳnh cười với nụ cười không tròn trịa lắm:

- Em nhớ chứ, lúc đó anh không cho em làm gì cả . Lúc nào tụi em cũng cãi nhau.

Hồ Văn hơi nghiêm nghị:

- Nếu bây giờ bắt đầu lại, em sẽ khác đi chứ Quỳnh ?
- Vâng, tất nhiên là phải khác đi chứ.

Diễm Quỳnh thờ dãi . Hồ Văn thoáng cười . Đây là lần đầu tiên anh thấy cô có cử chỉ trầm lắng như vậy . Từ đó giờ cô chỉ quen vùi vĩnh, khóc lóc và

hét toáng lên giận dữ . Cô làm tình làm tội Hoài Khang chứ chưa bao giờ biết ả nhân như vậy . Hy vọng cú sốc này sẽ giúp cô người lớn hơn dù chỉ một chút .

Mưa Trên Phố Lạ

Chương 5

Tấn Dũng mang cà phê và bánh mì về . Anh đặt mọi thứ lên bàn, chia ổ bánh về phía Diễm Quỳnh:

- Ăn đi em.

Cô lắc đầu:

- Em chưa muốn ăn, anh ăn đi.

Anh cười cười:

- Phải ăn để có sức nói chuyện chứ, đừng căng thẳng như vậy, nào.

Diễm Quỳnh bẽn lẽn quay qua Hồ Văn:

- Anh gọi thử xem đã về chưa.

Hồ Văn chiều ý cô, bước đến máy . Anh chờ một lúc rồi đưa ống nghe cho Diễm Quỳnh:

- Em nói chuyện đi.

Anh và Tấn Dũng lẳng lặng đi ra nhà sau . Diễm Quỳnh cầm ống nghe .

Giọng cô hơi run vì xúc động:

- Alô, anh Khang phải không ?

Hoài Khang nhận giọng cô lập tức . Giọng anh trở nên lạnh lạnh:

- Vâng, tôi đây, có chuyện gì không ?

- Em muốn nói chuyện với anh.

Giọng anh vẫn không thay đổi:

- Chuyện gì ?

- Tại sao anh đi mà không nói với em, tại sao thế ?

- Chúng ta đã cắt đứt rồi, tôi báo với cô để làm gì ?

Diễm Quỳnh hấp tấp:

- Không thể có chuyện đó, không thể mất nhau dễ dàng như vậy, em không hề muốn chia tay với anh mà.

- Nhưng cô cũng không muốn mất anh ta nữa đúng không ?

- Ôi, đừng có hiểu lầm như vậy, em xin anh đấy, em không yêu anh . Không bao giờ.

- Cô chán tôi để ngã vào anh ta, thế mà bảo không yêu, lạ thật . Thôi nhé Diễm Quỳnh, từ đây về sau đừng gọi cho tôi nữa . Tôi không muốn mất thì giờ vô ích thế này đâu.

Diễm Quỳnh kêu lên kinh hãi:

- Anh đừng cúp máy, đừng mà, hãy nói hết với em đi rồi em sẽ giải thích với anh.

- Không còn chuyện gì để nói nữa, mà tôi cũng không muốn nghe giải thích .
Chuyện cũ cho qua đi.

- Chuyện như thế mà anh cho qua được sao ? Với em, như vậy là ác lắm.

- Tôi không muốn nghe.

- Khoan, khoan, em có thể hỏi một câu không là anh có định trở về không ?
Bao giờ thì anh sẽ về ?

- Tôi cũng chưa biết . Có lẽ còn ở lại đây học tập và làm việc . Còn cô, có thể khuyên cô một điều không ?

Diễm Quỳnh thì thầm:

- Anh nói đi.

- Quốc Thắng rất giàu và rất mê cô . Hãy cố giữ lấy anh ta, anh ta là người có thể đáp ứng những đòi hỏi vô lý của cô đấy . Bây giờ cô chỉ còn lại anh ta, đừng để mất rồi sau đó hối hận.

- Anh coi thường em quá, anh nói như vậy không sợ em bị tổn thương sao ?

- Cô nên tập nghe người khác nói sự thật đi.

Diễm Quỳnh cắn chặt răng, cố nén để đừng khóc:

- Em biết em đã làm anh tự ái . Nhưng em không nghĩ nó trầm trọng như vậy
Khang ạ, em chỉ nghĩ một điều là, nếu thấy mất em, anh sẽ biết quý em hơn
và không làm cao với em nữa . Vậy mà cuối cùng anh...

Hoài Khang ngắt lời:

- Cô nghĩ tôi sẽ tìm cách giành giật cô, sẽ hạ mình quỳ lụy chứ gì ? Lầm rồi
Diễm Quỳnh, đừng ấu trĩ thế . Tôi không thích có người yêu lăng nhăng .

Càng không thể quý những người coi thường tình cảm.

- Nhưng em không hề coi thường tình cảm của mình.

- Nếu tôn trọng nó thì cô đã không làm như vậy . Chỉ giận tôi một chuyện nhỏ mà cô đã ngang nhiên quen người khác để dần mất tôi, nếu là người chung thủy thì cô đã không làm như vậy.

- Đừng gán ghép em như vậy . Xóc nổi không có nghĩa là không chung thủy . Nếu không yêu anh, em đã không dùng anh ta để chọc tức anh.

- Tôi không chấp nhận được kiểu trả thù như vậy . Tôi có thể chịu đựng được tính khí thất thường của cô . Nhưng không chấp nhận cách cô sa ngã.

- Anh ác lắm, anh độc đoán lắm, và hẹp hòi nữa.

- Có thể, nhưng tôi không có ý định thay đổi con người mình . Tôi đã quyết định quên cô, và sẽ làm được như vậy . Nếu không muốn tốn tiền vô ích thì đừng gọi cho tôi, cước phí cho một cuộc nói chuyện như vậy cao lắm

Quỳnh, cô đừng phung phí.

Diễm Quỳnh bật khóc:

- Không ngờ anh khô khan như vậy, anh ác lắm.

- Có thể.

- Khi hành động như vậy, anh có nghĩ sẽ làm em đau khổ không, anh không

có chút trách nhiệm nào với em sao ?

- Có chứ, nhiều lắm . Nhưng nó là trước kia, còn bây giờ thì hết rồi . Tôi không còn kiên nhẫn xây dựng tình cảm với một người luôn đạp đổ nó.

- Không phải đạp đổ, mà là cách để được quan tâm.

- Muốn được quan tâm mà làm cách đó thì sai lầm rồi . Như vậy chẳng khác nào coi thường tình cảm của mình.

- Vậy mà ngày trước anh bảo sẽ tha thứ cho những sai lầm của em.

Hoài Khang buông một tiếng cười:

- Vì lúc đó em chỉ làm tình làm tội anh, chứ không phản bội . Bây giờ không còn cứu vãn được đâu, em thân yêu, anh đã hết kiên nhẫn rồi.

Diễm Quỳnh thì thảo:

- Thế còn tình cảm thì sao, anh hết yêu em nhanh vậy sao . Em không tin.

Giọng Hoài Khang vẫn rành rọt:

- Tình yêu hả ? Nó trừu tượng lắm, muốn hết thì hết, muốn không thì không ? Còn tôi thì đang muốn hết . Tôi chán mối quan hệ mà trong đó tôi luôn bị khốn đốn rồi . Hiện tại cuộc sống của tôi rất hạnh phúc và ổn định.

- Đi tìm hạnh phúc trong cái bất hạnh của em, liệu lương tâm anh có thanh thản không, anh nói thật lòng đi.

- Một người như cô không cần sự thương hại của người khác đâu . Đừng làm ra vẻ tội nghiệp như vậy.

- Anh...

Diễm Quỳnh nghẹn giọng, không nói được . Hình như Hoài Khang không hiểu được tâm trạng của cô . Anh nói lãnh đạm:

- Thôi nhé Quỳnh, bây giờ mỗi đứa đều có cuộc sống riêng rồi, cuộc sống đã bước sang ngõ rẽ khác rồi . Đừng ai làm phiền ai nữa nhé . Từ đây về sau đừng liên lạc với tôi nữa . Chào nghe.

Diễm Quỳnh như bưng tỉnh . Cô nói như hét:

- Khoan, anh đừng cúp máy, em...

Nhưng Hoài Khang đã cắt ngang, Diễm Quỳnh buông ống nghe, cô như muốn hóa điên vì tuyệt vọng . Cô quay qua tìm Hồ Văn . Nhưng anh không có ở đó . Vừa lúc cô gục đầu vào thành ghế thì anh đi lên.

- Chuyện gì vậy Quỳnh, nghe em hét anh tưởng có chuyện gì trên này đây . Sao vậy ?

Diễm Quỳnh ngược lên, mặt đầm đìa nước mắt:

- Ảnh không muốn nói chuyện với em nữa.

- Vậy à ?

- Tại sao lại như vậy anh Văn ? Em không hiểu nổi, em đã làm lỗi gì ghê gớm để phải chịu như vậy ? Giải thích ảnh cũng không quan tâm, xin lỗi cũng không tha thứ . Chuyện đơn giản mà ảnh làm căng thẳng như vậy sao ?

- Có thể với em là đơn giản, nhưng nó thì không như vậy Quỳnh ạ.

- Nhưng em không tin, em không tin mới có mấy tháng mà anh quên em, làm sao em chịu nổi chứ.

Tấn Dũng đã ngồi bên cạnh cô từ lúc nào đó, anh nói như khuyên:

- Tính thẳng Khang cứng rắn lắm Quỳnh ạ, em biết rồi đấy . Khi quyết định bỏ đi là nó suy nghĩ kỹ rồi, vậy thì em đừng hy vọng gì nữa, quay về với cuộc sống của em đi.

Hồ Văn xen vào:

- Anh biết em thất vọng lắm, nhưng mà ráng quên đi . Xung quanh em còn bao nhiêu người hơn nó nhiều.

Diễm Quỳnh ngẩng lên, cô với tay lấy chiếc khăn trong hộp hỉ mũi . Cô mỉm cười:

- Có lẽ anh nói đúng, anh đã coi thường em, em sẽ không ngu ngốc để buồn vì anh, em sẽ không buồn nữa đâu, không thèm buồn.

Cô cười với Tấn Dũng . Nhưng vừa nhìn về mặt tội nghiệp của anh, cô lại òa lên khóc . Khóc như nước vỡ đê, không gì kìm hãm nổi, cô nói trong tiếng nấc:

- Nhưng mà đâu có dễ... em chỉ thương được mình anh Khang... sau này em sẽ không thương ai nữa...

- Nín đi Quỳnh.

Hồ Văn và Tấn Dũng thay phiên nhau dỗ dành . Nhưng dỗ không được .

Diễm Quỳnh cứ khóc mãi . Chưa khi nào cả hai thấy cô khóc mịt trời như vậy . Cô vô tình xài hết hộp khăn trên bàn mà nước mắt vẫn tuôn giọt . Cả hai bất lực ngồi im . Và mặc dù đã từng đồng ý việc làm của Hoài Khang . Bây giờ ai cũng thấy làm vậy là thẳng tay đối với cô.

Cuối cùng thì Diễm Quỳnh cũng bình tĩnh lại . Cô lặng lẽ lau mặt rồi đòi về . Tấn Dũng giữ mấy cô cũng không chịu ở lại . Cuộc nói chuyện của Hoài Khang chẳng khác nào một bản tuyên án tử hình đối với cô . Mà không chừng chết được còn đỡ khổ hơn là phải chịu tuyệt vọng.

Diễm Quỳnh không về ký túc xá, mà cứ lang thang suốt ngày ngoài đường . Buổi chiều cô vào cà phê Ti Ti, ngồi ở bàn mà trước kia cô và Hoài Khang thường ngồi . Cô nhớ anh đến mức muốn tan ra thành nước mắt . Phía sau lưng cô, tiếng cô ca sĩ hát bằng giọng than van sầu não . Nghe mà buồn lịm cả người.

"Mất anh rồi, xa anh rồi, hoa đã tàn, nhụy đã phai, chiều hôm nay trời thanh vắng em đi về, về với ai . một người đi, một người sầu, nhìn hoa lá buồn về mau... ".

Ngày trước Diễm Quỳnh chưa ghét bài hát này . Tính cô vui vẻ và sôi động, nên cô không chịu nổi những điệu buồn sụt sướt . Nhưng bây giờ thì chính cô cũng đang sụt sướt vì buồn . Cô bỗng ao ước Hoài Khang nghe bài hát này để hiểu cô đau khổ ra sao.

Buổi tối cô vừa về thì đã thấy Quốc Thắng đợi ở hành lang . Cô nhìn anh như nhìn một quái vật . Cái nhìn của cô làm anh hoang mang . Anh cười nhún nhường như bao nhiêu lần khác vì biết cô không vui:

- Em đi đâu suốt ngày vậy ? Anh chờ em nguyên cả ngày rồi đó.

- Có chuyện gì không ?

- À, không có gì, hôm nay chúa nhật nên anh muốn đưa em đi chơi vậy mà. Thấy cái nhìn im lìm của cô, anh hạ giọng:

- Sao em nhìn anh dữ vậy ?

Diễm Quỳnh quay mặt chỗ khác:

- Tôi chợt nhận ra rằng, anh là nguyên nhân nỗi bất hạnh của tôi, lẽ ra trước đây tôi không nên quan hệ với anh.

Quốc Thắng bị bất ngờ và cô cùng ngạc nhiên, anh lúng túng trong miệng:

- Em nói gì, cái gì bất hạnh ?

Nhưng Diễm Quỳnh đã bỏ vào phòng, đóng cửa lại . Quốc Thắng đứng yên nhìn cánh cửa . Thử người nghĩ ngợi . Anh rất muốn gọi Diễm Quỳnh ra hỏi cụ thể . Nhưng thái độ lúc này của cô làm anh chùng lại . Không dám.

Chưa bao giờ Diễm Quỳnh có thái độ kỳ lạ như vậy . Vừa tuyệt vọng, vừa thù ghét và rõ ràng rất khinh bỉ anh . Chính điều đó làm anh chùng lại, mất tự tin.

Bên trong, Diễm Quỳnh kéo màn, nằm co người trên giường . Cô không để ý Thái My đang ngồi giữa mớ đồ đạc bừa bộn . một lát, Thái My nói vọng xuống:

- Mà đi đâu nguyên ngày nay vậy Quỳnh ?

- Không đi đâu cả, sao ?

- Sao cái gì, mà không nhớ là sáng mai dọn đi à.

Diễm Quỳnh hơi ngóc đầu lên . Rồi lại buông người nằm xuống . Sự nhắc nhở đó vẫn không làm cô chú ý hơn bao nhiêu . Cô nói thần thờ:

- Dọn thì dọn, có sao đâu.

- Nhưng mà không lo xếp đồ trước sao ?

Diễm Quỳnh không trả lời . So với nỗi buồn nát lòng của cô, những chuyện thay đổi quanh cuộc sống chỉ là mơ hồ . Thái My làm sao hiểu nỗi điều đó. Sáng hôm sau khi cô còn nằm trên giường thì Quốc Thắng đến . Cô chỉ nói ngắn gọn khi Thái My gọi cô ra:

- Bảo dùm là anh ta về đi.

Thái My nhìn cô khó hiểu:

- Nhưng mà mà làm sao vậy ?

- Đừng hỏi, nói anh ta về dùm tao.

- Tao phải giải thích sao đây, anh cứ năn nỉ gọi mà ra, hôm qua anh tìm mà mấy lần đấy, hay là mà chịu khó...

Diễm Quỳnh chợt nói như hét:

- Bảo anh ta về đi, nghe không ?

Cô bật khóc . Thái My hoảng hồn đứng dậy đi ra cửa . một lát sau cô trở vào và không nói gì . Diễm Quỳnh cũng không buồn hỏi Quốc Thắng có về chưa . Cô uể oải ngồi lên . Nhưng lại không rời khỏi giường . Chỉ ôm chiếc gối vào lòng và ngồi ủ rũ một mình.

Có tiếng gõ cửa phòng . Diễm Quỳnh nghe nhưng vẫn ngồi yên . Thái My phải tuột xuống chạy ra mở . một lát cô trở vào . Theo sau là hai tên con trai cùng lớp . Cô ngồi xuống cạnh Diễm Quỳnh.

- Tụi nó tới phụ dọn đồ kia, mày làm sao vậy ?

Không thể ngồi yên được . Diễm Quỳnh cố gắng tập trung để phụ với Thái My . Nhưng cô làm mọi việc như người mất hồn . Và đang dọn giữa chừng . Cô bỗng bỏ dở mọi thứ rồi chạy xuống đường đến bưu điện gần đó . Cô đăng ký cuộc gọi đi Nhật trong tâm trạng hỗn loạn, hồi hộp tưởng có thể nổ tung cả ngực . Khi vào phòng máy, cô cố nén cảm giác run rẩy cầm ống nghe:

- Alô.

- Alô, tôi nghe đây, xin hỏi ai gọi vậy ?

Giọng nói của cô gái làm Diễm Quỳnh choáng váng . Cô hỏi gấp gáp:

- Xin lỗi, có phải chị là Kim Thu không ?

Bên kia hình như cũng nhận ra giọng nói của cô . Tiếng trả lời có vẻ không nhiệt tình lắm :

- Còn em là Diễm Quỳnh phải không ?

" Chị ấy cũng nhận ra được mình . Tại sao chị có mặt ở phòng Hoài Khang . Trời ơi !" Diễm Quỳnh nghĩ thầm . Đầu óc như mê đi . Cô không nghe được Kim Thu nói gì . Đến lúc có tiếng nhắc đến lần thứ ba cô mới tỉnh trí . Cô nói như mất hồn :

- Không có gì, em chỉ định hỏi thăm anh Khanh không gặp được thì thôi vậy . Chào chị.

Cô chậm chạp đặt ống nghe vào máy . Rồi ra quầy trả tiền . Cô thần thờ rời bưu điện định đến nhà mới . Nhưng giữa chừng lại đổi ý và đến công ty tìm Hồ Văn.

Khi cả hai ngồi đối diện nhau trong quán nước . Cô hỏi ngay :

- Sao anh không nói với em rằng họ cũng qua bên đó và ở cùng nhà với anh.

- Em nói ai ? Hồ Văn chưa hiểu.

Diễm Quỳnh cúi mặt nhìn xuống bàn :

- Em muốn nói chị Thu, lúc nãy em gọi điện cho anh Khang.

- À, lúc đó Kim Thu cầm máy à ?

- Vâng.

Im lặng một lát, cô cắn môi :

- Có phải họ đã có gì với nhau không ? Anh đừng giấu em.

- Tại sao em nghĩ họ có gì với nhau ?
- Em cảm thấy vậy, em không giải thích cụ thể được . Nhưng khi nghe giọng chị ấy nói, em bỗng cảm nhận một cái gì đó không bình thường.

Cô ngược lên nhìn anh bằng cặp mắt van xin :

- Nếu không có gì đó với nhau, tại sao không là anh hay anh Dũng, mà lại là chị Thu . Mấy anh làm chung trong công ty mà, chị ấy qua bên đó làm gì chứ . Em lập luận thế và em cảm nhận rất rõ . Anh đừng giấu em, em xin anh đấy.

Hồ Văn im lặng . Anh thầm ngạc nhiên và khâm phục sự nhạy bén của Diễm Quỳnh . Đúng là phụ nữ có giác quan thứ sáu . Họ linh cảm được những chuyện mà người khác không muốn nói . Và anh thấy không nỡ giấu cô .

Anh gật đầu dè dặt :

- Có thể là như vậy.

Diễm Quỳnh hỏi tới :

- Có nghĩa là em nghĩ đúng ?

- Em nghĩ không sai, nhưng một phần nào thôi.

Diễm Quỳnh ngồi lặng đi . Một cảm giác đau xé tràn ngập trong cô . Nó còn dữ dội gấp mấy lần khi nghe Hoài Khang phủ nhận cô . Và cô thấy thà không biết còn hay hơn.

Hồ Văn nói chậm rãi :

- Em chỉ biết trước đây tụi anh cùng học ở phổ thông . Nhưng có một điều mà em chưa biết, là Kim Thu rất yêu thằng Khang . Yêu từ lúc còn học cấp III . Chuyện đó chỉ có mình anh biết.

Diễm Quỳnh lạc giọng :

- Và đến thời điểm này, anh Khang phát hiện ra và yêu lại chị ấy.

- Phát hiện thì có, nhưng đáp lại thì là chuyện phía trước, anh không khẳng định được.

- Bây giờ thì em hiểu tại sao anh ấy bỏ em một cách thẳng thừng như vậy.

Hồ Văn khoát tay :

- Không hẳn đâu . Em có biết lúc em có người mới, nó đau khổ ra sao không, gần như không muốn sống nữa . Nó yêu em ghê gớm nên mức độ tuyệt vọng cũng nặng nề như thế . Mấy lúc đó Kim Thu lo cho nó như lo người chồng, anh phải nói thế mới đúng . Cảm động lắm.

- Vâng, chị ấy luôn là người hoàn hảo trong mắt anh Khang . Ảnh đã từng so sánh như vậy . Có phải như vậy làm ảnh mềm lòng không ?

- Ủ .. Ờ .. cái đó anh không khẳng định được . Thật ra Kim Thu không nói gì cả . Nhưng lần đó thằng Khang vô tình đọc nhật ký của cô . Phải nói là nó bàng hoàng suốt cả tuần, điều đó làm lương tâm nó cắn rứt.

Diễm Quỳnh đưa tay bịt miệng, cố ngăn tiếng nấc . Giọng cô nghẹn lại :

- Đừng nói nữa, em hiểu rồi . Một kết thúc rất có hậu cho chị Thu, em xin

chúc mừng.

Hồ Văn suy nghĩ một lát, rồi nói như khuyên :

- Kim Thu nó thương thằng Khang suốt hơn mười năm, bây giờ lại dám bỏ mọi thứ để qua đó với nó . Anh nghĩ dù có vô tâm đến mấy, người ta vẫn không thể dừng dừng . Em hiểu rồi thì đừng hy vọng gì ở thằng Khang nữa . Lo cho mình đi Quỳnh.

- Anh đừng nói nữa được không, anh có biết cách khuyên của anh làm em đau lắm không . Thà là anh đừng nói gì cả, thà là để tự em hiểu, anh thương hại chỉ làm em khổ thêm thôi.

- Bình tĩnh lại đi Quỳnh

Diễm Quỳnh quệt ngang mắt :

- Em bình tĩnh đấy chứ, em thấy em có nói gì quá đáng đâu, anh khỏi bảo em cũng sẽ không nghĩ đến anh ta nữa . Em ghét anh ta, anh ta vì chị Thu chứ không phải vì lỗi lầm của em mà dứt khoát . Em hận lắm.

Cô loay hoay tìm chiếc khăn, lau sạch mặt mũi rồi đứng lên :

- Em về đây, chào anh.

- Bao giờ rảnh đến chơi với tụi anh, đi uống cafe hay đâu đó . Mình vẫn là anh em phải không ?

- Nếu anh muốn thì em không từ chối, em không nghĩ chơi với anh và anh Dũng đâu.

Nói xong cô bỏ ra cửa . Công không thoáng mây may thấy như vậy là kỳ . Chính cô rủ Hồ Văn vào quán rồi cũng chính cô bỏ về trước từ đó giờ cô luôn làm theo cảm tính của mình . Cũng như bây giờ cô buồn đến mức không thiết đến xung quanh nữa.

Diễm Quỳnh về nhà mới . Một căn phòng rất đẹp, rất sang trọng cô có cảm giác cuộc đời mình đã lật sang trang mới . Cùng với sự thoát ly cuộc sống nhỏ nhoi thời sinh viên, là sự mất mát tình yêu quan trọng nhất đời mình. Cái được không làm vô sung sướng nhiều . Nhưng cái mất thì lại làm chết dở cả nửa người . Cô không thể hiểu được tại sao Hoài Khang quay lưng nhanh chóng thế . Tình cảm chứ có phải là đồ đạc đâu mà muốn bỏ thì bỏ thẳng thùng như vậy.

Diễm Quỳnh đứng bên cửa sổ của khách sạn OHIO . Cô nhìn xuống đường phố vào giờ tan sở . Đông nghịt, những người và xe . Chiều nay đứng giữa thành phố xa lạ, cô thấy nhớ Sài Gòn với nỗi buồn man mác.

Diễm Quỳnh theo đoàn bay từ Sài Gòn đến TOKYO vào buổi trưa . Theo lịch, cô chỉ được nghỉ buổi tối nay . Bắt đầu ngày mai là lịch diễn dày đặc cùng với những buổi giao lưu văn hoá, những chuyến lưu diễn đến các thành phố lân cận . Và chuyến đi sẽ kết thúc trong một tháng . Một tháng ở đây, có thể cô sẽ gặp lại Hoài Khang . Hoặc là sẽ không bao giờ gặp nữa.

Nhưng gặp hay không thì cũng chỉ là vậy . Sẽ không vì thế mà hoàn cảnh khác đi . Bây giờ mỗi người đều có cuộc sống riêng . Không chừng chỉ làm cho cô thấy buồn thêm.

Diễm Quỳnh tựa đầu vào thành cửa, buồn rầu nhìn những dãy nhà xa xa . Số phone của Hoài Khang còn rất rõ trong trí nhớ của cô . Cả địa chỉ nơi anh làm việc cũng vậy . Cô bỗng muốn gặp anh cháy bỏng . Không phải gặp để hy vọng một sự hàn gắn . Chỉ để thấy mặt cũng được . Xem bây giờ anh thay đổi ra sao.

Nhưng một ý nghĩ khác làm nhiệt tình của cô bay như khói . Hoài Khang bây giờ không còn là của cô nữa . Bên cạnh anh luôn là Kim Thu . Nếu cô mà lấu tấu tìm anh thì sẽ làm trò cười trong mắt hai người . Cách đây hai năm có thể cô sẽ bắt cháp . Nhưng bây giờ cô đã trầm lại rồi, và cô sẽ không làm những gì không cần thiết nữa.

Buổi tối cô rời khách sạn, đi thơ thẩn một mình xuống phố . Thốt nhiên cô thấy Hoài Khang . Anh ngồi cùng xe với một người đàn ông đứng tuổi người Việt . Hoài Khang hình như cũng thoáng thấy cô . Diễm Quỳnh nhìn thấy nét sùng sốt trên mặt anh . Rồi chiếc xe chạy vút qua . Cô đứng ngơ ngẩn nhìn theo . Như rơi vào một giấc mơ thật buồn . Khá lâu sau cô mới nhớ mình đang ở đâu . Và buồn bã trở về khách sạn.

Diễm Quỳnh nghĩ vậy là hết . Là trong đời mình, đó là lần cuối cùng gặp anh . Nhưng đến một tuần lễ sau hai người có dịp gặp lại nhau . Đó là khi một nhà kinh doanh chiêu đãi đoàn vào đêm cuối trước khi rời TOKYO . Lúc Diễm Quỳnh vào phòng thì mọi người đã ngồi vào bàn . Cô ngồi xuống một chỗ còn trống, bên cạnh một người lạ nào đó . Cô khép chân ngồi theo kiểu của phụ nữ Nhật, tay đặt hờ trên mép áo, không chú ý đến ai . Dáng cô thật thẳng và có vẻ thờ ơ với tất cả mọi thứ xung quanh.

Buổi ăn diễn ra một cách trịnh trọng, xã giao nhiều hơn là thân mật . Vì trừ ông giám đốc là bạn thân của trưởng đoàn . Còn thì các cô người mẫu và các nhân viên trong công ty đều không quen với nhau.

Diễm Quỳnh cảm thấy buồn chán vô cùng . Khi buổi tiệc tàn cô đi cùng với một nhóm vào một phòng trà gần đó . Cả bọn ngồi yên chỗ thì ngoài cửa có vài người đi vào . Hồng Lam ngồi bên cạnh Diễm Quỳnh chợt đứng dậy, vẫy tay rồi rít về phía họ :

- Anh Giang, anh Giang, đến đây.

Diễm Quỳnh ngược lên nhìn bọn họ . Mặt cô chợt biến sắc khi nhận ra Hoài Khang trong đó . Anh không thấy cô và rất tự nhiên đi về phía bàn cô . Mọi người dọn ghế lại cho họ . Không khí trở nên vui vẻ hẳn lên . Chứ không gò bó như lúc ngồi trong buổi tiệc.

Hoài Khang ngồi đối diện với Diễm Quỳnh . Anh lướt mắt nhìn qua mọi người . Khi ánh mắt hai người gặp nhau . Cô cố lấy vẻ bình thản, gặt đầu

chào anh . Trong một thoáng, anh hơi khựng lại vì bất ngờ . Rồi cũng gật đầu chào lại cô với vẻ không vui.

Bên cạnh Diễm Quỳnh, Hồng Lam nói chuyện không ngớt bởi người thanh niên mới tới không chỉ riêng cô, mà mọi người đều bắt chuyện với nhau . Tâm lý của những người đồng hương gặp nhau ở xứ người làm ai cũng thấy dễ thân nhau . Chỉ trừ Diễm Quỳnh vẫn ngồi im . Cô không diễn ra được tâm trạng của mình . Chỉ biết là nó vô cùng sóng gió . Và cô cố kềm chế mình bằng cách im lặng.

Cả hai đều tránh nhìn nhau . Cô bộc lộ tâm trạng giống gió của mình lặng lẽ bằng cách uống . Cô không cố ý làm vậy . Chỉ uống một cách vô ý thức .

Giữa lúc bạn bè xung quanh ồn ào cười nói.

Một lát Diễm Quỳnh vâng vắt đứng lên . Đi vào Toliet . Cô đắp nước lên mặt liên tục cho tỉnh táo, cố ngăn cảm giác bưng bưng trong người . Nhưng cả người cứ nóng ran lên . Cô nhắm mắt dựa vào tường cho khá lâu . Rồi loạng choạng bước ra ngoài.

Hoài Khang đang đứng ở cửa . Tay thọc vào túi quần trong dáng điệu uể oải . Anh đứng chắn ngang khi cô bước ra, giọng lạnh tanh :

- Cô định uống cho hết rượu ở TOKYO này à ? Thôi đi nghe.

- Không liên quan tới anh.

Vừa nói cô vừa lách người bỏ đi . Nhưng Hoài Khang đã kéo tay cô lại :

- Thôi nghe chưa, nghỉ uống được rồi đây ?

- Mặc tôi, buông ra cho tôi đi.

- Cô nên về đi, uống cho lắm vào rồi quậy . Ở đây không phải là Việt Nam, không ai săn sóc cô đâu.

Diễm Quỳnh bướng bỉnh.

- Tôi sẽ uống nữa nếu thích, đừng có xen vào chuyện của tôi.

Cô tìm cách gỡ tay anh ra . Nhưng Hoài Khang vẫn không buông, anh nói thản nhiên :

- Hẳn tập cho cô sống thời thượng như vậy à ? KHông hay đâu nghe.

Diễm Quỳnh chợt đứng yên . Cảm giác nổi loạn tắt ngấm . Cô thần thờ nhìn chỗ khác :

- Sau hai năm gặp lại, việc đầu tiên anh làm cho tôi là phê phán, hình như anh quen nghĩ về tôi như vậy rồi.

- Nói được một câu như vậy, chứng tỏ đầu óc cô cũng còn tỉnh táo đây.

- Tôi không say như anh tưởng đâu.

- Uống rượu đạt tới trình độ đó rồi à ? Chắc cuộc sống của cô bây giờ phóng túng lắm nhỉ . Tôi thấy rất nhiều bài báo viết về cô . Cô nổi tiếng lắm rồi đó, đạt được ý nguyện rồi chứ ?

Diễm Quỳnh chưa kịp nói thì một người đi vào Toliet . Cả hai tự động tránh đường . Và về bàn, mạnh ai nấy ngồi vào vị trí của mình không có điều kiện

để nói chuyện nữa . Nhưng những gì Hoài Khang nói cứ xoay tròn trong đầu cô . Đó là cách nói chuyện của một người coi ta là quá khứ . Điều đó làm cô thấy đau đớn.

Nhất là tối nay, gặp nhau ở xứ sở xa lạ . Cô không sao tìm được tình cảm mạnh mẽ cùng sự khao khát được cư xử như người yêu . Nó làm cô bị xáo động.

Đến tận khuya mọi người mới ra về . Không kiềm được . Diễm Quỳnh giữ Hoài Khang lại ở cửa :

- Anh có thể đưa em về được không ? Em muốn đi riêng với anh.

Thấy Hoài Khang phân vân, cô nhìn anh đầy vẻ van nài :

- Em chỉ còn ở đây đêm nay . Ngày mai em phải theo đoàn đi rồi . Và sau đó trở về Việt Nam . Vĩnh viễn sẽ không gặp nhau nữa . Đừng từ chối em nha anh.

Hoài Khang nhìn vào mắt cô . Lý trí như bị thiêu huỷ . Không biết từ lúc nào mà Diễm Quỳnh có cái nhìn chết người như thế . Ánh mắt như thu hồn người khác . Tước đoạt mọi kháng phá của lý trí . Anh gật đầu buông xuôi :

- Cũng được

Diễm Quỳnh đi theo anh đến chỗ lấy xe . Cô tự động mở cửa ngòi bên cạnh anh . Dù anh rất uỷ mị chuyện tình cảm . Cô cũng nhận ra được sự thay đổi trong cách sống của anh . Có lẽ ở Việt Nam, anh sẽ không thể có những thứ này nhanh như thế . Cô chột buột miệng :

- Bây giờ anh giàu lắm rồi phải không ?

Hình như Hoài Khang hiểu câu hỏi của cô theo cách nghĩ của anh . Anh quay nhanh lại nhìn cô . Vẻ mặt thoáng một chút châm biếm :

- Nếu lúc ở Việt Nam tôi có những thứ này, thì cô đã không đá tôi như một viên sỏi phải không ?

Diễm Quỳnh tái mặt, bị xúc phạm nặng nề . Đòn này đau quá đến một phút sau cô mới lấy lại được bình tĩnh . Cô nuốt nổi nhục như một viên thuốc đắng . Và nói một cách buồn buồn :

- Đến giờ anh vẫn nghĩ em như vậy ? Không thể khác được sao ?

- Không dù tôi rất muốn nghĩ?

Diễm Quỳnh hơi cúi mặt xuống, ngân ngán nước mắt :

- Anh thành kiến lắm, ác lắm . Có phải anh cố nghĩ như vậy để bỏ em, mà lương tâm anh không cắn rứt không ?

Hoài Khang khẽ nhún vai không trả lời . Anh quya mặt đi khi nghe giọng nói bắt đầu ghen của cô . Rồi cười nhẹ tênh khi quay lại :

- Chuyện cũ qua rồi, có thể quên đi được không ? Nói chuyện khác đi vậy.

- Không, em không muốn nói chuyện nào khác ngoài vấn đề của hai đứa.

- Cứ nghĩ tối nay cô gặp lại một người bạn thân . Và chỉ nên dừng ở đó .

Đừng có đa cảm như thế, tôi không quen đâu . Ở đây tôi sống rất thực tế . Những chuyện tình cảm uỷ mị làm tôi không chịu được đâu.

Diễm Quỳnh im lặng một lát, rồi thản thờ :

- Mới có hai năm mà anh xoá bỏ nhanh như vậy sao . Trong khi với em, sống suốt một đời người chưa hẳn em đã quên được.

- Ở đây tôi còn nhiều thứ phải phấn đấu . Tôi không có thời giờ để nghĩ tới tình cảm, nó vớ vẩn lắm . Khi nào cô định cư ở đây, cô sẽ hiểu những gì tôi nói.

Nhưng Diễm Quỳnh vẫn bướng bỉnh :

- Em vẫn không đồng ý lý luận của anh, thế em không cần phải phấn đấu . Nhưng để trở thành một người mẫu nổi tiếng, em cũng phải làm việc cật lực, thế nhưng em có quên chuyện tình cảm đâu.

Hoài Khang nhún vai :

- Rất may là khi qua đây, tôi đã quên nó rồi.

- Vì anh đã yêu chị Thu, đúng không ? Diễm Quỳnh hỏi khế . Thấy anh không trả lời . Cô khế chớp mắt nhìn ra bên đường :

- Hai năm nay, em luôn sống trong tâm trạng quanh quẩn . Ban đầu em nghĩ mình có lỗi . Nhưng sau em mới hiểu ra rằng, đó chỉ là lý do để anh có người mới.

Cô im lặng một lát, rồi đáp lại :

- Vâng, em đã tạo điều kiện cho anh thay đổi.

- Tôi không thanh minh, em muốn nghĩ sao cũng được.

Cách nói năng dửng dưng của anh làm Diễm Quỳnh muốn chết đi cho rồi .

Cô bặm môi :

- Em hận anh lắm.

Hoài Khang không trả lời . Sự im lặng thờ ơ của anh khiến cô hiểu rằng đó là thái độ dứt khoát rạch ròi . Anh đã hoàn toàn xếp cô vào quá khứ . Và cũng không buồn thanh minh về hành động của mình . Như thế còn làm cô đau hơn là khi nghe trách móc.

Diễm Quỳnh ngồi im cho đến lúc xe dừng trước khách sạn . Hoài Khang vẫn ngồi yên bên tay lái, cười lịch sự :

- Chia tay ở đây nhé . Chúc cô về nước vui vẻ . Nếu có gặp thằng Văn và thằng Dũng, bảo tôi gửi lời thăm.

Nhưng Diễm Quỳnh vẫn ngồi yên . Ý nghĩ đây là giờ phút cuối cùng gặp anh làm cô chịu không nổi . Cô chợt ngã vào Hoài Khang, ôm siết lấy anh :

- Nhưng em yêu anh, em không chịu nổi nếu sống mà không có anh.

Hoài Khang ngồi thẳng người lên, mắt vẫn nhìn phía trước :

- Đừng làm vậy Quỳnh . Tôi không muốn thấy cảnh này đâu . Cô bình tĩnh lại đi.

Nhưng Diễm Quỳnh vẫn gục mặt trong ngực anh . Nước mắt cô làm ướt

khoảng áo trước ngực anh . Cô khóc không thành tiếng :

- Em không muốn về VN nữa, em muốn sống ở đây với anh.

Lập tức Hoài Khang đẩy cô ra :

- Cô đừng có điên . Cuộc sống của cô là bên đó . Cô chỉ thành đạt ở trong nước . Ra nước ngoài cô sẽ mất tất cả, cô hiểu không ?

- Em không cần mấy thứ đó . Em chỉ cần anh.

Hoài Khang thở hắt ra.

- Thôi được, vào trong kia nói chuyện.

Anh đi tìm chỗ đậu xe . Nhưng không bước xuống và ngồi yên bên tay lái .

Diễm Quỳnh cũng ngồi thẳng người lên . Trong bóng tối không ai nhìn rõ mặt nhau . Nhưng cô vẫn hình dung được vẻ cứng rắn trên gương mặt anh .

Khi anh nói bằng giọng chậm rãi, xa cách :

- tôi không cần biết sự đổ vỡ này là lỗi do ai . Cũng không cần xét lại lý do . Nhưng một điều hiển nhiên trước mắt là cuộc sống đã khác trước . Cô đã trở thành một ngôi sao ở VN . Còn công việc của tôi là ở đây . Vậy thì không lý do gì phải chịu vướng bận nhau, cô hiểu không ?

- Anh quên hay cố ý không nói đến chị Thu ? Anh chưa nói phải không, là cuộc sống của anh gắn liền với chị ấy nữa.

Hoài Khang gật đầu :

- Chuyện đó đúng, tôi không phủ nhận.

Và trước cái nhìn tuyệt vọng của cô, anh nói trầm trầm :

- Khi tôi đau khổ nhất, cổ luôn ở bên tôi . Lúc đó tôi mới phát hiện cô yêu tôi . Phải nói là tôi bị choáng . Cảm giác của một người đã vay một món nợ làm lương tâm tôi không yên ổn.

Diễm Quỳnh thì thầm :

- Thế còn em, em cũng yêu anh như thế, anh không thấy lương tâm lên án với em sao ?

Hoài Khang cười nhẹ :

- Xin lỗi nhé Quỳnh . Nhưng Kim Thu yêu tôi hoàn toàn không đòi hỏi gì cả . Và cô ấy chỉ biết có một mình tôi, còn cô thì có khả năng tìm được người khác thay thế tôi.

- Anh đánh giá em thấp vậy sao ?

Hoài Khang không quan tâm đến cách nói của cô . Anh thoáng dăm chiêu :

- Kim Thu không xin được việc làm cao cấp ở đây . Cổ phải làm công nhân may . Cô thấy đó, cổ dám bỏ nghề nghiệp để qua đây vì tôi . Cổ mất trắng chỉ còn có tôi . Vậy thì không lý do gì để tôi làm cổ buồn cả.

- Thế còn em thì sao . Hình như anh mãi nghĩ đến chị Thu mà quên mất một điều, là em cũng yêu anh, cũng biết đau khổ.

- Vậy thì cách hay nhất là cô quên nó đi.

- Em chưa thấy ai tàn nhẫn như anh.

- Có thể, nhưng tôi không làm khác được . Tôi còn trách nhiệm với Kim Thu . Và một điều khác quan trọng hơn, đó là sự nghiệp . Nhật không phải là VN, ở bên đó người ta có thể thành công nhờ sự may mắn . Còn ở đây thì phải làm việc cật lực, cô hiểu không ?

Thấy cô im lặng, anh cười khẽ nói tiếp :

- Có lẽ cô không hiểu được đâu . Vì cô thành công dễ dàng quá . Còn tôi thì khác . Gần như phải dốc toàn bộ trí tuệ vào công việc . Nếu vừa làm việc vừa mất thời gian săn đón cô, chắc tôi sẽ không được gì cả đâu . Kim Thu thì khác, cô chẳng đòi hỏi gì cả.

Diễm Quỳnh thở dài :

- Anh trở thành người máy từ lúc nào vậy ? Một người máy khô khan không cảm xúc . Tình yêu mà cũng phải có nguyên tắc vậy sao.

Cô ngước mặt lên, chùi nước mắt :

- Nếu anh đã như vậy, thì em hiểu em không nên thuyết phục nữa . Em còn có lòng tự trọng của em.

Cô quay người về phía anh, chia tay ra :

- Vĩnh biệt

Diễm Quỳnh quay lại mở cửa xe, bước xuống . Cô đi vào khách sạn với tâm trạng tuyệt vọng không bờ bến.

Suốt ba tuần còn lại lưu diễn ở bên Nhật, cô không có dịp gặp lại Hoài Khang nữa . Cũng không nghe ai nhắc đến tên anh . Ngày lễ máy bay về nước, cô ghé một trạm điện thoại gọi cho anh . Nghe tiếng trả lời tiếng máy, cô cố lấy giọng thản nhiên :

- Hôm nay em về nước, chỉ gọi để chào anh thôi.

- Cô đang ở đâu vậy ?

- Ở phi trường.

Hoài Khang im lặng hỏi Quỳnh thăm mong anh đến tiễn cô . Nhưng anh chỉ nói thản nhiên :

- Vậy thì, chúc lên đường may mắn nhé.

- Cám ơn anh, chào anh.

- Chào cô.

Diễm Quỳnh gác máy, thẫn thờ bước ra ngoài . Cô lên máy bay với tâm trạng tê lương u ám . Chưa có chuyến đi nước ngoài nào làm lòng cô buồn mênh mông như lần này .

Mưa Trên Phố Lạ

Chương 6

Diễm Quỳnh vừa bước vào cửa thì nhìn thấy Quốc Thắng đang ngồi ở salon . Trước mặt anh là hộp quà lớn đặt trên bàn . Đang mệt mỏi mà gặp có khách, nhất là người khách đó là Quốc Thắng, cô thấy ngán ngẩm vô cùng . Nhưng cô cũng bước đến ngồi đối diện với anh.

- Anh về lúc nào vậy ?

- Anh mới vừa về.

- Vậy à ! Thế Hồng Kông có gì vui không ?

Quốc Thắng lắc đầu :

- Bàn chuyện làm ăn thôi thì có gì mà vui, anh chỉ mong về gặp em thôi .

Thế nào, chuyến đi của em có vui không ?

- Bình thường.

- Vậy hả ?

Quốc Thắng ngồi im, mắt nhìn chăm chú vào góc tường . Cử chỉ có vẻ bồn chồn . Anh khẽ liếc nhìn cô như quan sát . Rồi lại nhìn đi chỗ khác . Cuối cùng anh như không kèm chế được nữa . Và hỏi thẳng :

- Qua bên đó em có liên lạc với Hoài Khang không ?

- Có gặp.

Quốc Thắng biến sắc . Khuôn mặt thoát trở nên căng thẳng . Anh mím môi :

- Em tìm tới anh ta à ?

- Vâng, vì anh không biết em qua đó.

Anh im lặng một lát . Như hẫng còn choáng váng . Diễm Quỳnh ngã người vào ghế, khép hờ mắt mệt mỏi . Cô chỉ muốn đi nằm ngay . Nhưng không nỡ đuổi anh . Nếu anh biết tâm lý đó mà về đi cô sẽ thấy đỡ bức hơn . Điều đó làm cô thấy khó chịu.

Quốc Thắng khổ sở bóp chặt bàn tay vào nhau . Giọng nửa giận nửa van xin :

- Anh đã cản em rồi . Vậy mà em còn tìm anh ta.

- Đó là quyền tự do của em, và em không muốn ai quản lý việc làm của em, kể cả anh . Đừng hỏi nữa, em không trả lời đâu.

Quốc Thắng làm thinh . Phản ứng gay gắt của cô làm anh hoảng sợ . Anh gượng cười làm hoà . Rồi đẩy chiếc hộp về phía Diễm Quỳnh :

- Anh mua quà cho em rất nhiều . Cười đi cho anh vui.

Diễm Quỳnh gượng cười :

- Cảm ơn

Rồi cô lại ngồi im, mắt nhìn lơ đãng ra ngoài . Cô biết hai tháng không gặp nhau la anh bồn chồn và rất muốn nói chuyện . Nhưng cô đang mệt và chỉ muốn anh về . Cô định nói thì anh đã lên tiếng :

- Quỳnh này, thế... những ngày vắng nhau, em có suy nghĩ về những gì anh nói không ?

- Hà ?

- Anh muốn nói đến chuyện đó, đêm trước khi em đi anh đã nói với em đó, em quên rồi sao ?

- Em không quên . Nhưng bây giờ không phải là lúc nói chuyện đó đâu... Quốc Thắng nói một cách bồn chồn :

- Sao vậy ? Có phải vì qua đó gặp anh ta mà em bị chi phối không, anh ta hợp hồn em rồi à ?

Diễm Quỳnh nhăn mặt :

- Em không thích cách nói của anh.

Giọng anh chùng lại :

- Anh xin lỗi, có lẽ anh đã nghi ngờ em . Nhưng chính vì anh quá yêu em thôi . Vậy bây giờ em trả lời với anh được không Quỳnh ?

Thấy khuôn mặt lạnh giá của cô, anh ôm đầu khổ sở :

- Mẹ anh luôn thúc anh cưới vợ, bà ấy nhắm cho anh nhiều đám rất tốt .

Nhưng anh không quan tâm đến họ vì nghĩ đến em, như vậy vẫn không làm em động lòng sao.

Diễm Quỳnh khẽ cau mặt . Đối với cô, đó là cách kẻ lè để nâng mình lên .

Mà cô thì chúa ghét như vậy . Cô muốn con trai phải thật nam tính, có tư tưởng phóng khoáng . Chứ không phải than van như con gái . Nhất là không được yếu đuối.

Cô lại khẽ thở dài một mình, khi không yêu người ta đâm ra xét nét vậy đó .

Cô biết mình quá đáng . Nhưng không thể làm khác được.

Quốc Thắng vẫn tiếp tục giọng kẻ lè :

- Em suy nghĩ lại đi, xem có ai đủ điều kiện như anh, và có ai thương em bền bỉ như anh không . Bằng chứng là Hoài Khang đã bỏ rơi em, em mà mơ tưởng đến anh ta thì dại dột lắm.

Đột nhiên Diễm Quỳnh tức ghê gớm . Cô nói như hét :

- Nếu tôi dại dột thì đã sao, ai cho phép anh can thiệp vào đời tư của tôi, anh lấy quyền gì ? Tại sao anh cứ làm phiền tôi hoài thế . Tôi muốn phát điên lên vì anh rồi . Làm ơn đừng có bám lấy tôi nữa.

- Kìa, Quỳnh... anh...

Nhưng Diễm Quỳnh không nguôi được, cô tiếp tục la hét :

- Đây là lần cuối tôi trả lời anh, làm ơn đừng tìm tôi nữa . Anh không biết tôi ghét anh thế nào sao, hai năm nay tôi cứ phải chịu đựng sự đeo đuổi của anh, tôi hết chịu nổi rồi . Chấm dứt đi.

Cô đứng bật dậy, bỏ đi vào nhà . Mặc cho Quốc Thắng . Có lẽ là an ủi anh ta . Diễm Quỳnh không cần biết anh ta đã về chưa . Cô ngồi phịch xuống ghế với vẻ đầy mệt mỏi lần căng thẳng.

Một lát sau Thái My đi vào :

- Mà làm gì vậy Quỳnh, tự nhiên la um sùm, từ đó giờ mà có như vậy đâu, chuyện gì vậy ?

- Tao mệt lắm, và đang chán, đáng lẽ anh ta nên đợi dịp khác, đằng này cứ ngồi lì đó, lại còn nói chuyện cười hời, tao phát điên lên được.

Thái My điềm nhiên :

- Lúc trước anh cũng có nói, nhưng mà có nổi điên đâu . Nếu không bị anh Khang chi phối thì mà đã không như vậy, đúng không ?

Diễm Quỳnh quay phắt lại :

- Đừng có nói đến chuyện đó, tao không bị ai chi phối cả.

- Không chi phối mà từ lúc đi Nhật về đến giờ mà bắt thường thấy rõ, phải trấn tĩnh đi chứ . Dù sao cũng không nên đối xử với anh Thắng như vậy.

Diễm Quỳnh lắc đầu như cực kỳ buồn chán.

- Mà không biết cái khổ của một người bị đeo đuổi . Anh ta càng quy lụy tao càng chịu không nổi . Đến thời điểm này thì tao cảm thấy quá sức chịu đựng rồi.

Thái My không thuyết phục nữa . Thấy cảnh của Diễm Quỳnh cô mới hiểu thêm một điều, bị một người mà mình không ưa lằng nhằng chinh phục, nó cũng bức mình không kém bị người ta đòi nợ mà mình đã trả rồi . Mà Diễm Quỳnh thì có quá nhiều người đeo đuổi, riết rồi nó sợ con trai là phải . Nhất là một người lì lợm như Quốc Thắng.

Vậy mà đến tối anh ta lại tới tìm, Diễm Quỳnh dứt khoát không ra tiếp . Anh kiên nhẫn ngồi chờ cô ở phòng khách . Chờ đến khuya . Nếu Thái My không ra thuyết phục, có lẽ anh cũng chẳng chịu về.

Thái My thật án và phục sự kiên định của Diễm Quỳnh . Nếu có một người ngồi chờ cô ngay trong nhà . Chắc cô sẽ không đủ can đảm bỏ mặc họ chờ đâu . Dù là không ưa người đó . Hình như Diễm Quỳnh muốn dứt khoát hẳn với anh ta . Thái My chưa bao giờ thấy cô nàng quyết liệt như bây giờ.

Hình như sự cự tuyệt ấy làm Quốc Thắng hoảng sợ, mất bình tĩnh . Diễm Quỳnh càng tránh mặt anh càng rục rạo cô như điên . Anh gọi điện, viết thư thuyết phục cô cho gặp . Nhưng Diễm Quỳnh vẫn như tượng đá không dễ bị lay chuyển . Tối nay khi Quốc Thắng gọi cô mảnh giấy hẹn gặp . Thái My thấy nao núng thật sự.

- Hay là mà chịu khó đi chơi với anh một chút đi . Đi rồi nói cũng được chứ tránh mặt kiểu này ác quá.

Diễm Quỳnh lắc đầu :

- Thà là như vậy, làm tới cùng để anh đừng hy vọng . Chứ gặp rồi tại thuyết

phục, nítu kéo, chẳng bao giờ dứt ra được . Tao làm vậy là tốt cho ảnh đó sau này ảnh sẽ cảm ơn tao.

- Tao không biết có cảm ơn nổi không, chứ kiểu này làm ảnh bị khủng hoảng thì có, không biết mày có phải là đá không nữa . Nói dứt khoát là dứt khoát tức thì . Tình cảm chứ có phải là món đồ đâu.

- Vì là tình cảm nên tao không nỡ đẩy, hai năm trời phải chịu đựng . Tao không làm thánh nổi nữa đâu.

- Thì thôi vậy . Tao không đứng giữa hai người nữa đâu . Bên nào cũng quyết liệt như nhau . Tao khó xử lắm.

- Như vậy là hay hơn đó.

Diễm Quỳnh nói một cách dửng dưng . Thật ra chính cô cũng không chịu nổi khi thấy Quốc Thắng đau khổ như vậy . Nhưng lúc để anh đứng chỗ ngoài cổng hay ở nơi diễn . Cô cũng thấy nao núng . Nhưng thà là như vậy . Còn hơn kéo dài mối quan hệ không đi đến đâu này . Cả hai đều không vui . Trưa nay cô đang loay hoay trong bếp thì Thái My hốt hải chạy vào :

- Quỳnh, mày hay tin gì chưa, anh Thắng chết rồi ?

- Cái gì ?

Diễm Quỳnh buông rơi con dao trên tay . Bùn rùn cả người . Giọng cô lạc đi :

- Sao mày biết, chết lúc nào ?

- Lúc khuya hôm qua sáng nay tao đi ngang nhà ảnh, thấy người ta nôn nao tưởng là người nhà ảnh, tới chừng hỏi tao mới biết.

Diễm Quỳnh vẫn chưa ý thức hết được vấn đề . Cô hỏi một cách máy móc :

- Nhưng tại sao chết nhanh như vậy . Mới tối qua ảnh còn tìm tao, có thể nào nhanh như vậy sao.

Mặt Thái My vẫn tái mét :

- Tao không biết, họ bảo ảnh say rượu và đâm xe vào cột đèn, chết trên đường tới bệnh viện, nhà ảnh khóc quá trời.

Câu nói của Thái My như tác động mạnh mẽ đến cô . Diễm Quỳnh như tỉnh ra . Cô ngã quỵ xuống nền gạch, lấp bắp :

- Có thể nào như vậy, nếu vậy thì tất cả là tại tao . Tao đã gián tiếp làm ảnh chết . Trời ơi.

- Mày làm sao vậy Quỳnh ?

Thái My ngồi xuống, kéo Diễm Quỳnh đứng dậy . Nhưng cô cứ rũ người đi như sắp ngất . Cô nói như mất hồn :

- Tại tao mà anh ấy chết, chắc chắn là như vậy . Tao phải làm sao đây, làm sao bây giờ hả My ?

- Đừng có nói bậy, làm sao mà tại mày được chẳng lẽ mày muốn ảnh chết à ?

Diễm Quỳnh không trả lời . Cô ngồi im lặng dưới gạch như mất hồn . Ý nghĩ

mình đã gián tiếp gây ra cái chết cho Quốc Thắng làm cô thấy hãi hùng .

Một sự hối hận cuồng điên làm cô khóc nức nở, khóc như điên dại :

- Tại tao tất cả, tao không ngờ sự việc ra nông nổi như vậy . Nếu tao không tránh mặt thì anh đã không buồn đi uống rượu . Trời ơi, đừng như vậy mà.

Thái My không nói gì . Dù muốn dù không thì trong thâm tâm cô cũng đã nghĩ như Diễm Quỳnh . Khi đoạn tuyệt như thế . Diễm Quỳnh không sai lầm . Nhưng không ngờ hậu quả lại ghê gớm đến thế.

Quốc Thắng chết vì say rượu hay anh cố tình tự tử ? Cô không tin anh yếu đuối như vậy . Nhưng đành nào thì cái chết của anh cũng sẽ đầu độc cuộc đời Diễm Quỳnh . Diễm Quỳnh sẽ sống triền miên trong mặc cảm hối hận . Như thế chẳng khác nào một sự trừng phạt.

- Suốt một ngày, Diễm Quỳnh cứ ngồi bám bên cửa sổ . Chết cả nửa người vì tâm trạng khủng hoảng Thái My cũng nghỉ làm buổi chiều . Cô cũng mất tin thần đến nỗi không nghĩ tới công việc nổi nữa.

Buổi chiều cô và Diễm Quỳnh mua nhanh đèn đến viếng Quốc Thắng .

Diễm Quỳnh mặc đồ đen, dáng điệu sầu thảm như một thiếu phụ chết chồng . Người ta đến viếng khá đông . Hai người em trai của Quốc Thắng đứng bên cạnh quan tài . Khuôn mặt chết lặng như còn bàng hoàng . Diễm Quỳnh nhìn bức hình của Quốc Thắng . Cô khóc ngất trong một góc . Những người bà con trong gia đình nhìn cô một cách ái ngại.

Chợt bà mẹ anh rẽ mọi người nhào về phía cô . Giọng bà khàn đi vì khóc .

Nhưng cũng còn âm sắc của sự tức giận, bà gào lên :

- Mày còn đến đây làm gì . Mày đã làm khổ con trai tao thì còn đến đây làm gì, đến xem nó chết chưa để mà yên tâm phải không . Mày là đồ độc ác . Rồi đây mày sẽ bị quả báo.

Diễm Quỳnh cúi mặt nghe oán trách . Nước mắt cô tuôn như suối không hề có một phản ứng . Thái My cũng không biết làm gì hơn là đứng yên . Xung quanh, vài người khuyên can bà Xuyên . Nhưng bà bỏ ngoài tai tất cả . Chỉ trút nỗi căm hờn vào Diễm Quỳnh :

- Con trai tao không màng gì đến mẹ nó, chỉ lo chạy theo mày, thết mà mày xua đuổi nó như thằng ăn mày . Nó chết như thế đầy oan ức và sẽ bám theo mày đòi nợ . Mày là oan gia của gia đình tao . Chết theo nói đi, đồ độc ác.

Càng nói bà càng mê sảng . Và nhào vào Diễm Quỳnh mà cầu cầu cắn xé .

Trong nhà trở nên hỗn loạn . Người ta tìm cách kéo bà ra . Nhưng người mẹ trong cơn đau khổ lại có sức mạnh lạ lùng . Năn nỉ bà không được, Mai Tiên quay qua Diễm Quỳnh nói như la lên :

- Mày về đi, ở đây mẹ tao sẽ giết mày mất, đưa nó về đi My.

Thái My vội kéo tay Diễm Quỳnh :

- Đi về Quỳnh.

Nhưng Diễm Quỳnh giăng ra :

- Cứ để bác mắng đi, tao đáng bị như vậy lắm.

- Trời ơi, đừng có khùng, mày ở đây cho lớn chuyện thêm, đi về đi.

Ai cũng tò mò nhìn Diễm Quỳnh, chờ đợi thái độ của cô . Bà mẹ Quốc

Thắng càng lúc càng bị kích động . Bà chợt siết lấy cổ cô, nói như mê loạn :

- Mày chết đi . Chết theo nó đi cho nó đỡ tủi thân.

Mai Tiên hoảng hốt lay mạnh tay bà :

- Buông ra đi mẹ, buông ra mau, trời ơi, mẹ làm nó chết mất.

Hai người em trai cô cũng cuống quí kéo bà ra . Nhưng bà hoàn toàn không còn làm chủ được mình . Càng lúc càng siết chặt . Diễm Quỳnh ngạt thở đến ngất đi . Khuôn mặt tím tái trong thất thảm . Nhưng không hề vùng vẫy . Sự cam chịu phi thường của cô làm người ta kinh ngạc . Khi em Mai Tiên gỡ được tay bà Xuyên ra thì cô ngã ngực xuống, bất tỉnh hoàn toàn.

Xung quanh nháo nhào lên . Người ta lao xao đưa Diễm Quỳnh vào bệnh viện . Chưa có đám tang nào đầy kịch tính như ở đây . Đến nỗi những người đi đường cũng dừng lại, nhìn một cách tò mò.

Khi Diễm Quỳnh tỉnh lại thì thấy mẹ cô đang ngồi bên cạnh giường . Đôi mắt sưng húp vì khóc . Cô muốn lên tiếng, nhưng cổ đau thắt . Mọi cử động đều làm cô đau đớn . Cô đành nằm im . Bà An vội chồm tới gần cô :

- Con tỉnh rồi à ? Bây giờ con thấy trong người sao ?

Diễm Quỳnh nằm im, giơ tay lên ra dấu không sao . Bà An nhìn cử chỉ của cô mà lòng như lửa đốt . Bà cúi xuống gần cô hơn :

- Con muốn uống sữa không, mẹ pha cho con nghe.

Diễm Quỳnh đau quá nên không muốn nói gì, chỉ nằm im . Ngay lúc đó Thái My bước vào, theo sau Hồ Văn và Quốc Dũng, Thái My nhìn Diễm Quỳnh . Rồi quay qua bà An :

- Nãy giờ nó có nói gì không bác ?

Bà quay mặt đi, kín đáo quệt mũi :

- Đau quá mà nói gì được con. Sống được là may rồi.

Thái My gượng cười:

- Bị thương một chút thôi mà, không sao đâu bác.

Hồ Văn bước đến gần Diễm Quỳnh, nắm lấy tay cô:

- Em đau lắm phải không ? . Không sao đâu, vài ngày là khỏi thôi.

Diễm Quỳnh chớp mắt, môi cô nhếch lên như cười . Mọi người im lặng nhìn cô Tấn Dũng bước đến cắm hoa vào chiếc ly trên bàn . Rồi quay lại mỉm cười:

- Ý nghĩa của hoa này là chúc em sự may mắn đấy.

Hồ Văn nói tiếp:

- Ráng khỏi bệnh nhé Quỳnh, bao giờ em ra viện, mình sẽ tổ chức đi đâu đó chơi, lâu rồi anh em mình không đi picnic, em nhớ không ?

Diễm Quỳnh mỉm cười yếu ớt . Nụ cười có vẻ đẹp lạ lùng . Đến nỗi Tấn Dũng không rời mắt khỏi . Thật kỳ lạ khi đang bị toi tả như thế mà Diễm Quỳnh không hề xấu đi . Ngược lại, vẻ xanh xao tạo cho cô một nét đẹp yếu đuối mỏng manh. Nhìn thật dễ làm người ta xao động.

Anh chợt nhớ lại từ lúc biết Diễm Quỳnh đến giờ, chưa bao giờ anh thấy cô xấu . Lúc nào cô cũng có vẻ hoàn hảo . Những cô gái như thế thật hiếm có . Bây giờ anh định nghĩa từ "người mẫu" theo ý nghĩ của mình.

Bất giác anh quay mặt chỗ khác, không dám nhìn cô lâu nữa . Anh sợ mình sẽ có những cảm xúc không lành mạnh đối với cô.

Cả hai ở lại một lát, rồi về . Thái My tiễn hai người ra cổng . Cô nói như xin lỗi:

- Đáng lẽ em không cho mấy anh hay, làm mất thời giờ của mấy anh quá.

Hồ Văn nhìn cô một cách ngạc nhiên:

- My nói gì lạ vậy . Không cho hay mới là đáng trách . Tội anh với Diễm Quỳnh đâu phải là bạn bình thường.

Tấn Dũng bắn khoăn.

- My kể tỉ mỉ lại đi, tại sao đến nỗi như vậy . Lúc đó người ta không ai cản sao ?

- Có chứ, mấy đứa em anh Thắng cản, nhưng bà ấy mạnh quá . Bà ấy đang bị quần trí, anh hiểu không . Ôi trời, đến giờ em còn thấy rung mình . Nó thoát chết trong gang tấc đấy . Chuyện khó tin mà lại có thật đấy.

Im lặng một lát, cô nói thêm:

- Em có cảm tưởng lúc đó nó cũng muốn chết, bị bóp cổ như thế mà nó không vùng vẫy gì cả . Không tưởng tượng nổi nó can đảm như vậy . Nó thật là khủng khiếp như vậy là cách chuộc lỗi.

Tấn Dũng đứng sững lại, nhìn cô chăm chú:

- My nói Diễm Quỳnh muốn chết ?

- Hình như là vậy, lúc đó nó bị khủng hoảng lắm.

Anh đắm chiêu nhìn chỗ khác, không nói gì . Hồ Văn cũng có vẻ lo lắng:

- Kiểu này rồi... coi chừng cổ tự tử . Ai chứ cổ thì có thể làm những chuyện không lường trước được đâu.

Thái My mở lớn mắt nhìn anh, đến lượt cô bị lo vì sự phỏng đoán của chính mình . Cô ngơ ngẩn:

- Vậy, làm sao bây giờ, để em nói cho bác An biết.

Tấn Dũng có vẻ bồn chồn:

- Nhưng sợ khi bác An về rồi, cổ lại nghĩ lung tung . Cách hay nhất là My nên... nên theo dõi cô?

- Em biết chứ.

Ngừng lại một chút, cô nói một cách trầm ngâm:

- Nhìn Diễm Quỳnh, em thấy kinh khủng quá . Nó gặp những chuyện toàn là

dữ dội, nếu là em chắc em sẽ không chịu nổi quá.

Hồ Văn mỉm cười:

- Nhưng cổ đã có rất nhiều thứ mà ít ai có được.

- Đúng đấy, đúng đấy, nó có những thứ mà em không thể có được.

Mọi người lại im lặng . Hồ Văn đi đến chỗ lấy xe . Thái My quay vào phòng Diễm Quỳnh . Thấy Diễm Quỳnh lại ngủ, cô trở ra hành lang ngồi suy nghĩ một mình.

Mấy ngày sau, hầu như chiều nào Tấn Dũng và Hồ Văn cũng đến chơi với cô Diễm Quỳnh không hề nói chuyện . Chỉ ngồi nghe mọi người . Đôi mắt cô hay nhìn xa xăm ra ngoài . Có lúc ánh mắt như lạc lỏng ở một thế giới nào đó . Nhưng không ai để ý điều đó . Ai cũng nghĩ rằng ở vào tình trạng như vậy, cô không thể vui vẻ là điều hiển nhiên.

Gần tuần sau, cô ra viện . Bà An dù rất lo lắng cũng phải trở về quê Hầu như suốt ngày Diễm Quỳnh ở nhà một mình . Vì Thái My phải đi làm . Nhưng điều làm mọi người lo ngại là tình trạng của cô vẫn không khá đi. Suốt ngày cô ngồi bên cửa sổ, đắm chìm trong tâm trạng sầu não . Và không hề hé miệng tâm sự với bất cứ ai . Đúng là cô không còn là Diễm Quỳnh nữa . Cái chết của Quốc Thắng đã đẩy cô vào tình trạng trầm uất không ai có thể giúp được.

Chiều nay đi làm về, Tấn Dũng ghé thăm Diễm Quỳnh . Thấy anh, cô quay lại nhìn một cái . Rồi quay mặt ngó ra cửa sổ . Anh làm ra vẻ không để ý thái độ bất lịch sự của cô Và mỉm cười ngồi xuống đối diện:

- Em đang làm gì vậy ?

Diễm Quỳnh lắc đầu như không muốn nói . Vẻ mặt vẫn không hề thay đổi .

Tấn Dũng nói như đề nghị:

- Ra ngoài chơi đi Quỳnh, đi uống café với anh, hoặc là ra xa lộ hóng mát, đừng ở nhà nữa em.

Im lặng khá lâu, rồi cô nói rời rạc:

- Em không muốn đi.

Tấn Dũng khoác tay:

- Nhưng em cứ ở lì trong phòng như vậy, không nên đâu.

Thấy cô không trả lời, anh nói như dỗ dành:

- Anh biết em đang buồn lắm . Nhưng em suy nghĩ lại đi, cái chết của anh ấy đâu phải do em muốn, vì vậy em cũng đâu có lỗi . Chẳng lẽ em phải làm theo tất cả điều anh ấy muốn sao, em có tự do của em mà.

Diễm Quỳnh vẫn ngồi bất động, không buồn hé miệng . Tấn Dũng nhìn cô thật kỹ . Phải nói là cô xuống dốc khủng khiếp . Chỉ trong thời gian ngắn mà cô gầy rộc đi, móng tay, trong suốt . Hoàn toàn mất sức sống . Nếu cứ thế này thì cô chết mất.

Anh cố đem hết tài hùng biện ra thuyết phục cô . Nhưng không biết Diễm

Quỳnh có chịu nghe không ? Chỉ thấy cô cứ lặng lẽ nhìn đâu đâu ra ngoài. Ngoài sân có tiếng xe . Tấn Dũng tưởng Thái Mỹ về nên vẫn ngồi yên . Chợt có tiếng gõ nhẹ nhẹ vào cửa . Anh quay ra nhìn . Một cô gái lạ đang đứng nhìn anh, nhỏ nhẹ:

- Xin lỗi, có Diễm Quỳnh ở nhà không ạ ?

- À, có, mời cô vào đây.

Anh quay vào nhà:

- Quỳnh có bạn kìa.

Diễm Quỳnh hơi ngược mắt nhìn lên . Ánh mắt vẫn không linh hoạt hơn tí nào . Thấy cô gái nhìn cô đầy lạ lùng, Tấn Dũng bước đến nói nhỏ:

- Diễm Quỳnh đang có chuyện buồn, cô đừng giận nhé.

- Dạ, em biết chuyện của nó mà, không sao đâu anh.

Cô bước tới ngồi cạnh Diễm Quỳnh:

- Quỳnh này, thứ bảy tuần tới có buổi diễn ở Vũng Tàu đấy . Kỳ này chị Mai tung ra mấy kiểu đồ tắm, chủ yếu là giới thiệu áo mùa hè . Mình mới vừa ở công ty về đấy.

Diễm Quỳnh hoàn toàn không quan tâm, cô hơi nhìn xuống, vẻ mặt thờ ơ và vô tâm . Hình như ngay cả chuyện mà cô say mê cũng không tác động được đến cô . Cô gái lắc lắc tay cô:

- Ngày mai đến công ty đi Quỳnh, bảo đảm Quỳnh sẽ thích mấy mẫu áo mới này, đa số là màu trắng đấy, hợp ý Quỳnh quá rồi còn gì, đi nhé, mai mình tới đón . Anh Hòa nhắn Quỳnh đấy.

- Mình không đi.

- Sao vậy ?

Và mặc cho cô nàng năn nỉ rủ rê, Diễm Quỳnh vẫn không bị thuyết phục . Không đủ sức để quan tâm. Cuối cùng cô ra về với vẻ ái ngại về tâm trạng của Diễm Quỳnh.

Buổi tối Tấn Dũng về nhà, thấy Hồ Văn nhìn mình như dò hỏi, anh gật đầu:

- Tao mới ở nhà cổ về.

- Thế nào ?

- Vẫn vậy ?

Hồ Văn im lặng như suy nghĩ . Rồi nói như đã quyết định:

- Không còn cách nào khác đâu, phải gọi thằng Khang về thôi.

- Chi vậy ?

- Tao nghĩ chỉ có nó mới giúp được cổ, nhiều lý do lắm.

- Làm vậy không sợ Kim Thu nó buồn sao.

- Chịu thôi, tao đã hỏi bác sĩ rồi, ông ta giải thích dài lắm . Tóm lại là nên để thằng Khang giải quyết chuyện này . Nó quan trọng hơn tụi mình, may ra nó tác động được đến cổ.

Tấn Dũng thở hắt ra:

- Tao chưa thấy ai bị tình trạng lạ lùng thế này . Hình như cô ta hoàn toàn thoát ly thực tế . Kỳ lạ thật, dĩ nhiên khi gặp cú sốc thì người ta ngã quỵ . Nhưng đâu đến nỗi như vậy.

- Có thể mình chưa hiểu hết cổ . Làm chết một mạng người bộ mày nói nhẹ lắm sao. Có người điên luôn ấy chứ.

Anh nhìn đồng hồ . Rồi bước đến máy, bấm số của Hoài Khang . Tấn Dũng ngồi một bên, im lặng theo dõi.

- Alô, mày hả Khang ? Tao đây.

- Văn hả ? Có chuyện gì không ?

- Lần này thì có đấy, gay go lắm . Tao nói văn tắt thế này nhé . Quốc Thắng bị té xe chết rồi . Diễm Quỳnh bị sốc nên bây giờ cổ... tao không diễn tả được . Nhưng nói chung là bị trầm uất đấy . Tao gọi cho mày vì may ra mày có thể an ủi được cổ.

- Cổ bị như vậy bao lâu rồi ? Hoài Khang ngắt lời.

- Hơn tuần nay, không chắc, hơn nửa tháng chứ . Cổ không chịu ăn ngủ hay làm việc gì cả Suốt ngày cứ ngồi thẩn thờ một chỗ . Tao sợ cổ chết đấy.

- Tao với cổ đâu có quan hệ gì nữa . Có lẽ tao không nên xen vô chuyện này thì hay hơn.

- Cái này là chuyện tình cảm nên tao cho mày biết vậy thôi . Thật ra tao đang bối rối . Ừ, thì cứ nói vậy, còn giải quyết ra sao thì tùy mày . Cứ suy nghĩ đi.

- Ừ.

- Kim Thu ra sao rồi, khỏe không ?

- Cổ đang ở đây nè, muốn nói chuyện một chút không ?

- Thôi khỏi . Nói ít thôi chạ Thôi, bai nghe.

- Ừ, bai.

Hồ Văn gác máy rồi quay qua Tấn Dũng:

- Nó không có ý kiến gì hết, hình như nó không muốn dính dáng tới Diễm Quỳnh, thấy có vẻ thờ ơ quá.

Tấn Dũng nhún vai:

- Cũng đúng thôi, tình cảm đã không còn, xen vào làm gì cho rắc rối . Có lẽ mình làm chuyện thừa rồi đó.

Hồ Văn trầm ngâm:

- Có lẽ vậy, lẽ ra nên để cho nó yên ổn với Kim Thu , chắc mình làm chuyện thừa thật . Nhưng dù sao tao cũng thấy tội cho Diễm Quỳnh.

- Tao nghĩ cổ không đến nỗi chết, làm gì đến chết lặn . Nhưng cứ như vậy hoài nguy hiểm quá.

Cả hai im lặng nghĩ ngợi . Và cảm thấy bồn chồn . Không ai hiểu được tại sao mình lại lo như vậy . Như một thứ trách nhiệm vô hình nào đó trói buộc . Để cứ lao theo những rắc rối của Diễm Quỳnh . Còn cô thì lại quá thờ ơ với tình cảm đó.

Hai hôm sau, buổi chiều khi Tấn Dũng về thì đã thấy Hoài Khang ngồi trong sân chờ . Anh kinh ngạc dừng xe, rồi lao về phía Hoài Khang:

- Trời đất, về lúc nào vậy ông ? Chờ lâu chưa ?

Hoài Khang quăng tàn thuốc ra xa, cười điềm tĩnh:

- Định ghé công ty về với mày luôn . Nhưng tiện đường nên về thẳng đây . Chờ mày lâu rồi.

- Vô nhà đi.

Anh loay hoay mở cửa . Hoài Khang lững thững bước vào phòng khách .

Anh quăng chiếc vali vào một góc, rồi ngồi xuống salon:

- Thăng Văn còn ở đây không ?

- Không ở đây thì đi đâu . Đây, mày về thăm Diễm Quỳnh phải không, ở được bao lâu ?

Hoài Khang lững khùng:

- Tao về lo việc cho công ty, chắc ở được một tuần.

Tấn Dũng hơi khựng lại:

- Vậy hả, vậy mà tao tưởng...

Anh bỏ lững câu nói, rồi hỏi với giọng quan tâm:

- Kim Thu lúc này ra sao, có tìm được việc làm khá hơn không ?

- Vẫn vậy, không có gì thay đổi cả . Còn mày ?

- Trước sao, giờ vậy.

Hoài Khang mở nút áo, đứng dậy:

- Tao phải tắm một chút, nóng quá.

Anh đến mở vali . Rồi quăng cho Tấn Dũng hộp rượu . Tấn Dũng chụp gọn, ngắm nghía:

- Tới nay ba thằng mình sẽ xử lý, phải chơi tới bến mới được . Đây, qua đó có nhậu thường không cha ?

Hoài Khang nhún vai:

- Mày tưởng tao rảnh rang lắm sao . Được nửa giờ nghỉ ngơi của tụi mày cũng là mơ rồi . Tao không có thời giờ đâu.

Tấn Dũng quay lại nhìn anh, nhận xét:

- Nhìn mày có vẻ thay đổi đó.

Hoài Khang chỉ cười không trả lời . Anh đi ra nhà sau . Tấn Dũng ngồi im nghe tiếng nước chảy rào rào trong phòng tắm, nghĩ ngợi lan man. Không hiểu sao anh nửa muốn Hoài Khang đến thăm Diễm Quỳnh, nửa muốn chuyện đó đừng xảy ra. Có một cái gì đó gần như là cảm giác nao núng mà anh không giải thích được.

Một lát sau Hoài Khang đi ra. Anh vừa lau tóc vừa lên tiếng:

- Thăng Văn sao đến giờ chưa về vậy, tụi mày hay về trễ vậy à ?

Tấn Dũng lững khùng:

- Nó ghé Diễm Quỳnh đây, chiều nào cũng thay phiên qua đó.

Hoài Khang im lặng không có ý kiến . Vừa lúc đó, Hồ Văn dẫn xe vào sân .
Tấn Dũng hất mặt ra cửa:

- Nó về đó.

Hoài Khang bước ra cửa đón . Vừa thấy anh, Hồ Văn cũng kinh ngạc:

- Trời, mày về đó hả . Sao không gọi điện cho tụi tao ra đón ?

- Đón làm chi mất công, tao tự về được rồi.

- Ở được bao lâu ?

- Chắc một tuần, tao về có công chuyện, giải quyết xong là đi liền.

- Làm gì gấp vậy, ở lại thêm không được sao.

Hoài Khang bước tới mở tủ lấy lon bia, uống một ngụm . Giọng anh khô khan:

- Xong việc thì đi, ở làm gì.

Hồ Văn nhìn thoáng Hoài Khang . Anh định nói chuyện Diễm Quỳnh .

Nhưng thấy Hoài Khang có vẻ không muốn nhắc đến, nên cũng im lặng.

Buổi tối ba người kéo nhau đến nhà hàng Lai Sơn. Tấn Dũng không quên mang theo chai rượu Hoài Khang mang về . Một bàn tiệc thịnh soạn để đón Hoài Khang . Một buổi tối sum họp của ba người tưởng như rất vui vẻ .

Nhưng kỳ thực gần như không ai hoàn toàn vô tư Hồ Văn và Tấn Dũng bị chi phối về Diễm Quỳnh nên cũng không vui. Dù không ai nói ra. Không một ai nhắc đến Diễm Quỳnh . Nhưng hình bóng cô thì luôn lẩn quẩn trong tâm trí mọi người.

Tấn Dũng rót rượu ra ly, đặt trước mặt Hoài Khang:

- Tối phiên mày, này giờ tao đợi mày kể về chuyện của tụi mày bên đó, mày với Kim Thu đã tiến đến đâu rồi.

Hoài Khang mỉm cười:

- Bên đó tao chỉ có Kim Thu, cô rất quan trọng đối với tao . Nhưng để khẳng định một cái gì đó thì còn xa lắm . Mà tao thì chỉ cưới vợ khi thành đạt.

- Ở một mặt nào đó, mày không phải đã thành đạt sao ?

- Chưa đâu, có một điều tao chưa khi nào kể với tụi mày, là qua bên đó tao phải làm việc gấp đôi . Vừa làm việc vừa nghiên cứu . Tụi Nhật xem thường tụi Việt Nam mình không giỏi bằng nó . Tụi tao tự ái lắm.

- Cho nên mày phấn đấu để chứng minh với tụi nó ?

- Không phải chỉ có như vậy . Sự tiến thân của mình sẽ phụ thuộc vào tài năng . Làm việc ở công ty nước ngoài là phải vắt sức ra . Tao nói để tụi mày hình dung cuộc sống của tao bên đó.

- Vì vậy mày không muốn dính dáng tới con gái, nhất là Diễm Quỳnh ?

Hoài Khang cười chứ không trả lời . Anh nâng ly lên uống một hơi . Rồi rót đầy ly đầy qua Hồ Văn:

- Tối mày.

Hồ Văn lặng lẽ uống cạn . Anh đặt ly xuống bàn Rồi chột nói với vẻ cứng

rắn:

- Nhưng dù sao mày cũng không nên vô tình với Diễm Quỳnh như vậy .
Mày đã về đây rồi thì cũng nên thăm cô một chút . Dù sao tại mày cũng đã...

Hoài Khang hơi ngửa người ra ghế:

- Chuyện đó đâu có lớn, lát nữa ghé cũng được.

Tấn Dũng trầm ngâm nhìn anh . Một thoáng hoài nghi trong ánh mắt . Anh không tin Hoài Khang dừng dừng như vậy . Nhưng sự thật là Hoài Khang đã dừng dừng . Lạ thật, có lẽ nào cuộc sống ở nước ngoài làm nó thay đổi như vậy.

Khi cả ba rời nhà hàng thì trời đã tối . Ba người kéo đến nhà Diễm Quỳnh . Đèn trong phòng khách bật sáng . Nhưng cửa thì khép kín . Tấn Dũng bước đến luôn tay vào trong mở chốt . Anh gọi lớn:

- My ơi, có nhà không My ?

Không nghe tiếng trả lời, anh đi vào nhà trong . Hồ Văn và Hoài Khang cũng đi theo . Nhưng không thấy ai . Có lẽ Thái My đã đi chơi với người yêu . Nhưng Diễm Quỳnh đâu ?

Ba người đi lên lầu, xông vào phòng Diễm Quỳnh . Nhưng cô không có ở đó . Cả ba nhìn nhau lo lắng . Tấn Dũng nhíu mày:

- Không lẽ Diễm Quỳnh ra ngoài, cô đâu có chịu đi đâu.

Hoài Khang đến nhìn xuống sân, rồi quay lại . Khuôn mặt hơi cau lại . Anh tựa người vào thành cửa, im lặng quan sát nét mặt hai người . Rồi lên tiếng:

- Có thể cô đi đâu đó, chờ xem.

Hồ Văn nhún vai:

- Bình thường Thái My đi chơi cũng để cửa như vậy, tao bảo đảm là Diễm Quỳnh không đi đâu đâu.

- Lên sân thượng tìm xem.

Tấn Dũng phóng lên cầu thang . Cả ba lên đến cửa thì thấy Diễm Quỳnh đang đứng ở cuối sân thượng, nhìn xuống đường . Hai người chưa kịp phản ứng thì Hoài Khang đã phóng đến, kéo mạnh cô ra:

- Cô định làm gì vậy, muốn nhảy xuống đó à ? Đồ điên.

Bị bất ngờ, Diễm Quỳnh kêu thét lên một tiếng, như khiếp đảm . Cô quay lại nhìn Hoài Khang, có vẻ lạ lùng hơn là ngạc nhiên vì sự có mặt của anh .

Nhưng vẫn không hề nói một câu . Hoài Khang có vẻ bất nóng nảy, anh dịu giọng:

- Cô làm gì trên này vậy ?

Diễm Quỳnh không trả lời . Cô quay lại vịn lan can . Như không có mặt anh ở đó . Đó là thái độ của một người tự cô lập mình chứ không phải là sự ghét bỏ người đối diện . Hoài Khang bắt đầu thấy lạ, anh nói tiếp:

- Vào nhà đi, cô có khách kia, ba người chứ không phải riêng mình tôi đâu.

Nhưng Diễm Quỳnh vẫn không nhúc nhích . Hoài Khang nhìn kỹ cô hơn .

Mỗi lúc mỗi thấy lạ lùng . Khuôn mặt Diễm Quỳnh như bằng sáp, đôi mắt nhìn xuyên vào khoảng không, hoàn toàn vô hồn . Bất giác anh quay lại nhìn Hồ Văn và Tấn Dũng . Cái nhìn như dò hỏi . Tấn Dũng làm một cử chỉ như bắt lặc :

- Cổ như vậy đó, mà có nói gì cổ cũng không quan tâm đâu.

Hoài Khang im lặng quan sát Diễm Quỳnh . Khi Hồ Văn gọi điện, anh chỉ hình dung cô suy sụp vì buồn khổ . Chứ hoàn toàn không tưởng tượng nổi cô như vậy . Anh gằn giọng:

- Phải đưa cổ vào bệnh viện tâm thần, hay làm một cái gì đó chứ, sao lại để yên như vậy . Gia đình cổ đâu ? Không ai biết chuyện này à ?

- Nhưng cổ đâu có điên, cũng không tâm thần gì cả, mà là bị khủng hoảng, mà hiểu không ?

- Tụi tao không nói cho gia đình cổ biết, mẹ cổ đầu tắt mặt tối ở dưới quê, nói làm chi cho cả nhà thêm lo, bạn bè là đủ rồi.

Hoài Khang nhún vai không trả lời, anh quay lại nhìn Diễm Quỳnh, hoàn toàn kinh ngạc khi thấy cô trơ lì không một phản ứng . Như thể mọi người đang nói về ai đó chứ không phải là chính cô . Đến mức như vậy lận sao ?

Mưa Trên Phố Lạ

Chương 7

Anh im lặng ngồi xuống bọc xi măng . Rồi đưa tay lục tìm gói thuốc lặng lẽ nhả khói . Mọi người cứ im lặng nhìn Diễm Quỳnh, đắm chìm trong ý nghĩ riêng. Hồ Văn bỗng lên tiếng:

- Mày có muốn biết cụ thể không ?

- Nói đi.

- Trước lúc Quốc Thắng chết, tụi tao ít gặp cô nên không biết, sau này Thái My mới nói lại . Lúc đó không hiểu sao cô quyết liệt cắt đứt với anh ta Cả tháng trời anh ta tìm cách gặp, nhưng cô một mực tránh mặt . Anh ta si tình đến mức điên dại . Điều làm cô bị dẫn vật là cô nghĩ anh ta cố tình tự tử . Còn Thái My thì nghĩ anh ta say nên xảy ra tai nạn . Bây giờ tao mới hiểu cô quá đa cảm.

Hoài Khang nhíu mày:

- -Cái gì làm cô trở nên quyết liệt như vậy ?

- Tao không biết . Nhưng sau chuyện đó có lúc cô không muốn sống nữa . Hôm đám tang anh ta, cô bị bà mẹ anh ta bóp cổ gần chết, không hề giãy giữa gì cả .Nếu không có ai ở đó thì chắc đã chết vì bà ấy rồi.

Hoài Khang buông rơi điều thuốc, sững sờ:

- Đến mức đó sao . Tại sao lại căng thẳng như vậy ?

Hồ Văn phẩy tay, không trả lời . Nhưng một lát sau anh nói nhát gừng:

- Cũng dễ hiểu thôi, bà ta là mẹ mà, nhìn con chết tức tưởi như vậy, ai mà không tức . Dù cho Diễm Quỳnh có lỗi hay không thì bà ấy cũng đổ lỗi cho cô.

- Không, tao muốn nói phản ứng của Diễm Quỳnh kia, sao lại thụ động dại dột như vậy ?

Tấn Dũng nãy giờ vẫn im lặng, chợt lên tiếng:

- Cô cứ nghĩ mình làm chết một mạng người, dĩ nhiên là phải ân hận . Bà ấy có làm gì thì cũng chấp nhận mà . Bây giờ vấn đề là phải làm sao để cô đừng nghĩ quẩn nữa, tình trạng này lâu quá rồi.

Diễm Quỳnh chợt quay lại:

- Mấy anh về đi.

Thái độ của cô làm mọi người ngẩn ra ngạc nhiên . Và ngồi yên nhìn cô Diễm Quỳnh dật dờ đi xuống nhà, và không quan tâm đến bất cứ thứ gì xung quanh. Hoài Khang quay lại Hồ Văn:

- Tụi mày về đi, tối nay tao sẽ ở lại với cô ta.

Cả hai không còn cách nào hơn là đồng ý . Khi hai người đã ra cửa . Hoài Khang quay lên tìm Diễm Quỳnh . Cô đang ngồi một mình trong phòng riêng . Hoài Khang nhìn thấy dáng cô ở góc phòng, trong bóng tối lơ mơ . Anh đi đến gần cô Và thoáng rung mình khi thấy trên kệ là khung ảnh của Quốc Thắng, có cả bát nhang đang lơ lửng khói . Diễm Quỳnh mà sống trong thế giới hư ảo thế này, cô sẽ ngày càng tàn rụi mà thôi. Anh bước tới nhìn khung kệ. Trên đó chất đầy những món quà sang trọng . Có lẽ đó là những thứ mà Quốc Thắng tặng cô . Bây giờ cô mới biết quý . Và gom những thứ đó vào một thế giới riêng mà sống với người đã chết . Thật là bi đát . Hoài Khang không chịu nổi như vậy.

Anh lay mạnh vai cô:

- Dù sao thì anh ấy cũng đã chết rồi, anh không cần sự hối hận của em . Còn em thì cũng không được làm khổ mọi người, em tỉnh trí lại đi.

Diễm Quỳnh ngồi im, cặp mắt nhìn anh như người lạ Cử chỉ đó làm Hoài Khang như bị kích động . Anh lắc cô mạnh hơn:

- Em hối hận à ? Hay là em muốn chết theo anh ? Nếu em có thể bỏ mẹ em để sống ích kỷ thì cứ chết đi, anh sẽ giúp em.

Anh nhìn quanh. Rồi bước tới mở tủ tìm chiếc thắt lưng cho cô Anh dẫn xuống trước mặt cô:

- Nó là phương tiện giúp em đấy, hãy thắt cổ chết theo anh đi.

Diễm Quỳnh nhìn chiếc thắt lưng đăm đăm . Cái nhìn đau đến có hồn, chứ không phải nhìn như một vật vô tri Nhưng cô vẫn ngồi im. Hoài Khang cười khẩy:

- Em vẫn còn một chút sáng suốt . Vậy thì bỏ cách sống ngu ngốc đó đi. Bây giờ anh không cần em nữa đâu, nên nhớ như vậy mà đừng có làm khổ mọi người nữa.

Anh nhấn giọng lặp lại:

- Nên nhớ là bây giờ anh không cần em nữa đâu, thậm chí có chết theo anh cũng không biết . Tại sao lúc người ta còn sống thì em coi thường, đến lúc không cần em nữa thì em bám theo. Em chuyên môn làm khổ người khác một cách vô tâm . Bây giờ làm khổ thêm anh lần nữa sao ?

Diễm Quỳnh cúi mặt nhìn xuống, nước mắt bắt đầu rơi trên mặt . Hoài Khang nhìn cô . Thở nhẹ Dù sao thì cô biết khóc vẫn dễ chịu hơn là không lay chuyển được cô . Anh sợ nhất là không tác động được suy nghĩ của cô . Bây giờ anh không hiểu cô nghĩ gì . Nhưng chịu nghe là một dấu hiệu tốt rồi. Anh cúi xuống gần mặt cô, dịu giọng:

- Xin lỗi, có thể anh đã nói quá trần trụi, quá tàn nhẫn với em. Nhưng anh muốn em nhìn ra sự thật.

Thấy cặp mi của cô lay động, anh nói thêm:

- Anh biết em ăn năn, nhưng em hãy nghĩ điều này . Bây giờ Quốc Thắng

không cần em nữa, em có sống hết mình cho anh thì anh cũng không nhận được gì đâu.

Diễm Quỳnh vẫn lặng thinh. Hoài Khang đứng thẳng người lên . Anh dịu dàng lướt những ngón tay lên vai cô Diễm Quỳnh như chỉ còn lại bộ xương . Nét mềm mại của da thịt không còn nữa . Một cảm giác đau lòng làm anh muốn ôm lấy cô mà thể hiện tình cảm . Nhưng Diễm Quỳnh hoàn toàn không để ý cử chỉ đó . Không hề có một thoáng xúc động . Đúng hơn là cô không quan tâm những gì anh làm cho cô Hoài Khang cũng không hề bị hụt hẫng . Chỉ có một cảm giác buồn.

Thật bất ngờ khi Diễm Quỳnh chợt lên tiếng:

- Tôi vẫn cứ không hiểu tại sao tôi không chết theo anh ấy . Ngày này qua ngày kia, tôi cứ nghĩ mình sẽ chết, sẽ gặp anh ấy ở đâu đó để xin lỗi . Thế mà tôi đã không làm gì cả . Tôi không hiểu tại sao mình lại như thế.

Hoài Khang nhìn cô chăm chú , nhưng không nói gì . Diễm Quỳnh quay mặt nhìn ra cửa sổ:

- Có thể lúc này anh ấy vẫn còn đứng ở dưới cổng . Cái đêm cuối cùng là vậy đấy .Anh ấy đứng ở dưới chờ tôi xuống . Đúng hơn là hy vọng tôi mềm lòng . Nhưng tôi thì đã quá chán, tôi tắt đèn dù không hề ngủ . Sau đó tôi ngủ một giấc . Khi giật mình thức dậy, tôi ngóc đầu qua cửa sổ nhìn xuống, lúc đó anh ấy lên xe phóng đi, thế là tôi nhẹ bồng cả người và ngủ tiếp . Tôi hoàn toàn không biết đó là đêm cuối cùng của anh trên đời này.

Cô ngừng lại một lát, rồi nói rành rọt:

- Khi mẹ anh ấy bóp cổ tôi, tôi nghĩ đó là cách đền bù . Và tôi sẽ gặp anh ấy khi chết . Giá mà lúc đó bà ấy giúp tôi giải thoát . Như thế thật là thanh thản.

- Em không thanh thản đâu . Vì đâu có chắc là em và anh sẽ gặp nhau . Và anh biết chắc một điều, chết rồi là anh không cần em nữa.

- Cần chứ, tôi đã xem một bộ phim, người ta sẽ gặp nhau lúc chết đấy, có nghĩa là linh hồn sẽ gặp nhau, anh hiểu không ?

Hoài Khang quay mặt chỗ khác . Anh là người vững vàng và không tin những chuyện đó . Nhưng bây giờ Diễm Quỳnh quá lệ thuộc vào nó, cho nên dù thấy cô nói năng vớ vẩn, anh cũng cố gắng quan tâm và nói với cô như thể xem chuyện đó rất nghiêm túc:

- Đúng là linh hồn sẽ gặp nhau . Nhưng em quên một điều khi chết người ta không có sự quan tâm khác . Vì hai thế giới hoàn toàn khác nhau mà.

Diễm Quỳnh ngược lên nhìn anh . Đây là lần đầu tiên từ lúc gặp nhau, Hoài Khang thấy cái nhìn của cô có vẻ sinh động hơn.

Có vẻ hoài nghi dù không nói ra . Anh suy nghĩ một lát, rồi nói chắc nịch:

- Anh đã từng nghiên cứu về thần học, chắc chắn là thế giới của người chết không sinh động như chúng ta . Họ sẽ hoàn toàn xa lạ với sự sống và chỉ là những hồn phách dật dờ . Quốc Thắng cũng vậy, vậy thì làm sao mà anh ấy

biết buồn hay còn vương vấn em.

Và anh nhìn chỗ khác để tránh ánh mắt chăm chú của Diễm Quỳnh . Bịa bao nhiêu đó là đủ rồi . Ngay cả anh cũng thấy mình nói khác . Nếu mai một Diễm Quỳnh qua cơn khủng hoảng, chắc chắn cô cũng sẽ thấy bây giờ cô ngớ ngẩn.

Anh hỏi như dò xét:

- Em hãy nói thật lòng em, nếu bây giờ Quốc Thắng còn sống, em sẽ đồng ý làm vợ anh ta chứ ?

Khuôn mặt Diễm Quỳnh bừng lên, cô nói hấp tấp:

- Tôi sẽ đồng ý như thế . Ôi, anh không biết tôi ao ước điều ấy ra sao đâu .

Những ngày này tôi chỉ ao ước như vậy . Lúc đó tôi sẽ sống hết mình vì anh ấy, và không nghĩ đến ai khác nữa.

- Kể cả anh chứ ?

- Vâng, tôi sẽ chỉ yêu mình anh ấy thôi.

Hoài Khang cười khẽ . Rồi anh vội lấy lại nét bình thản, nói một cách chân thành:

- Đó là em ảo tưởng đấy Quỳnh, sao em không nhìn thẳng vào vấn đề để đầu óc sáng suốt hơn . Em đã không yêu được Quốc Thắng, thì nếu anh ấy có sống lại, em cũng sẽ chỉ thương hại . Mà bản chất em thì yêu ghét đều cuồng nhiệt rạch ròi, vậy thì chắc chắn em cũng sẽ tiếp tục làm khổ anh ấy.

- Không, không bao giờ . Ôi! Đừng có nói thế, tôi xin anh đấy.

Giọng Hoài Khang vẫn cứng rắn:

- Chắc chắn là em sẽ như vậy . Vậy thì đừng có ảo tưởng nữa, càng khao khát em sẽ càng khổ . Em hãy nghĩ rằng nếu không xảy ra tai nạn, anh ấy sẽ dần dần quên em, và sẽ yêu người khác . Và cái chết đó chỉ là chuyện rủi ro, là số phận của anh ấy . Mỗi người đều có số phận mà.

Diễm Quỳnh thì thầm:

- Nhưng anh ấy chết là vì tôi, nếu không buồn thì anh đã không uống rượu.

- Có đến hàng triệu người uống rượu mà vẫn không chết . Và ngược lại, có những tai nạn xảy ra trong lúc người ta rất tỉnh táo . Quốc Thắng ở vào trường hợp thứ hai.

- Anh tin chắc như vậy chứ ?

- Không phải tin, mà sự thật là vậy . Em không phải là nguyên nhân gây ra cái chết đó đâu.

Diễm Quỳnh im lặng, ngón tay mân mê theo mép viền của khung hình .

Cách cô nhìn người trong ảnh thể hiện một tình cảm nhiệt thành mà đau đớn . Hoài Khang đứng ra xa quan sát cô . Trong một thoáng anh chợt nghĩ rằng Diễm Quỳnh sẽ làm thật như lời cô nói, nghĩa là nếu Quốc Thắng sống lại, cô sẽ yêu duy nhất mình anh ta, và sẽ bỏ hết quá khứ.

Chẳng phải bây giờ cô đã không màng đến anh nữa hay sao ? Từ lúc gặp đến

giờ, cô chưa có một cử chỉ quan tâm đến bản thân anh. Anh chỉ thức tỉnh được cô vì nói đúng tâm trạng của cô, chứ không phải vì anh quan trọng đối với cô như Hồ Văn đã nói.

Cánh cửa chợt bị đẩy nhẹ . Rồi Thái My bước vào, phá tan sự yên lặng của hai người . Cô kêu lên ngạc nhiên:

- Ôi trời, anh Khang hả ? Anh về lúc nào vậy ?

- Mới về chiều nay, khỏe hả My ?

- Em lúc nào cũng vậy, thế anh về thăm Diễm Quỳnh hả ?

Hoài Khang cười chứ không trả lời . Cử chỉ của anh làm Thái My thoáng chùng lại . Rồi cô lập tức nói qua chuyện khác:

- Anh đến chơi lâu chưa ? Sao anh biết chỗ tụi em vậy, em nhớ lúc anh đi tụi em còn ở ký túc xá mà.

Hoài Khang nheo mắt:

- Nhưng anh Dũng biết ở đây mà.

- Ủa, em quên.

Cô chợt nhìn qua Diễm Quỳnh, rồi hạ giọng:

- Anh thấy nó thế nào ?

- Tụi anh vừa mới nói chuyện xong.

Thái My mở lớn mắt:

- Nói chuyện à ? Quỳnh nó chịu nói chuyện với anh à ?

Hoài Khang trả lời bằng một cái gật . Rồi anh nhìn đồng hồ.

- Khuya rồi, anh về nghe.

- Dạ.

Anh bước đến gần Diễm Quỳnh:

- Chúc em ngủ ngon, anh về đây.

Diễm Quỳnh chỉ hơi quay lại nhìn . Như xem chuyện đó là hiển nhiên . Thái độ của cô làm Thái My thấy ngại với Hoài Khang . Cô tiễn anh xuống sân và giải thích:

- Không phải nhỏ Quỳnh bất lịch sự với anh đâu, tại nó vậy đó, suốt ngày không nói tới ai hết, nó...

Hoài Khang chận lại:

- Anh với Diễm Quỳnh mà còn cần giải thích sao My ?

Thái My cười trừ:

- Chắc là em ngớ ngẩn thật, dù sao thì...

Cô bỏ lửng câu nói . Hoài Khang cũng cười như hiểu . Thái My chờ anh dắt xe ra cổng rồi quay vào . Hoài Khang ngồi lên xe . Bất giác anh quay lại nhìn trụ xi măng, rừng mình . Nếu thật sự có linh hồn, biết đâu Quốc Thắng đang đứng ở đó . Biết đâu anh ta chết đi rồi mà khối tình vẫn chưa tan.

Anh chợt thấy nao lòng khi nghĩ đến sự bất hạnh của người mà anh từng coi là tình địch . Diễm Quỳnh chắc sẽ không hiểu được, không phải chỉ một

mình Quốc Thắng, mà có đến hai người đau khổ vì cô.

Nhưng dù sao đó là chuyện của quá khứ rồi, anh không muốn nghĩ tới nữa.

Hoài Khang vừa vào nhà thì Tấn Dũng lên tiếng:

- Phải mày về sớm một chút, Kim Thu mới gọi về đó . Tao nói mày đi chơi thôi, không nói gì cả.

- Cô có nhắn gì không ?

- Không.

Hoài Khang lẳng lặng đến ngồi xuống ghế, quay người bấm số máy . Không có Kim Thu ở đó . Có lẽ cô đang ở nhà anh . Anh gọi về nhà, quả nhiên cô nhắc máy ngay:

- Alô

- Thu hả, lúc này gọi anh có chuyện gì không ?

- Không có gì, em chỉ hỏi xem anh về chưa thôi, để yên tâm vậy mà.

- Cứ yên tâm, anh bình thường thôi.

- Thế... gặp mọi người có vui không ? Anh đi chơi với hai anh kia, hay còn gặp ai nữa ?

Hoài Khang lẳng thình một lát, rồi buông một câu ngắn gọn:

- Không gặp ai cả.

Có tiếng Kim Thu cười nhỏ trong máy, cô nói như thanh minh:

- Em chỉ hỏi thăm thôi, chứ không có ý gì cả đâu . Thế, bao giờ anh về ?

- Anh chưa biết, bao giờ về anh sẽ gọi, đừng chờ nhé.

Giọng cô như cố nén sự bồn chồn:

- Em không chờ đâu, nói chung là anh ở bao lâu cũng được mà . Thế... anh không đến thăm bạn cũ sao ?

Hoài Khang hiểu tâm trạng của cô, anh dịu dàng:

- Anh chưa biết

- Vậy thôi nhé, chắc là anh mệt rồi, đi ngủ đi . À này, về bên đó anh ăn uống được không ?

Hoài Khang bật cười:

- Mình là người Việt mà Thu, anh về nhà chứ có phải đi đâu đâu, đừng lo, anh khỏe lắm.

- Vậy thôi há, em cúp đây.

Cô ngừng lại một chút rồi nói nhanh:

- Em nhớ anh lắm.

Hoài Khang chưa kịp nói thì cô đã gác máy . Anh đặt ống nghe xuống . Ngồi ngửa người ra ghế một cách mệt mỏi . Hồ Văn nói như nhận xét:

- Vừa về đã phone cho nhau, coi bộ mày quần quýt quá, làm tao phát ghen lên, sao mày có nói gì với Diễm Quỳnh không ?

- Cổ có những ý nghĩ đại dột quá, rất may là cổ không làm gì cả.

Nói xong anh đứng dậy đi vào phòng:

- Mệt quá, tao phải ngủ cái đã

Hoài Khang đi rồi, Tấn Dũng đưa mắt nhìn Hồ Văn:

- Tao cảm thấy nó không dễ hiểu chút nào, nó thay đổi hơn lúc trước nhiều.

- Theo mày thì nó về giải quyết chuyện của công ty hay là vì Diễm Quỳnh ?

- Có trời mới biết.

- Hình như nó vì lòng tốt nhiều hơn, dù sao cũng sống gần Kim Thu hai năm rồi, dĩ nhiên phải thương hơn chứ.

Anh vươn vai đứng dậy:

- Chùng nào ngủ nhớ tắt đèn đấy, mày là chúa hay quên.

Anh vào giường. Hoài Khang đã ngủ mê mệt. Như chẳng có gì vướng bận.

Nhìn kỹ anh, Hồ Văn nhận ra một vẻ gì đó rần rỏ và khắc nghiệt hơn Hoài

Khang của hai năm về trước, cuộc sống làm người ta thay đổi thật lạ lùng.

Sáng hôm sau cả ba còn ngủ say thì có tiếng chuông reo thật lâu. Hình như

người gọi chờ một cách kiên nhẫn. Hoài Khang lười biếng bước ra nhắc

máy:

- Alô, tôi nghe đây.

Bên kia đầu dây là giọng nói hốt hoảng của Thái My:

- Alô, có phải anh Khang đó không ? Diễm Quỳnh có đến chỗ anh không ?

Hoài Khang nhìn ra cửa sổ, nhíu mày:

- Giờ này còn sớm, cô đến đây làm gì. Nhưng có chuyện gì vậy My ?

- Em thức dậy thì không thấy nó đâu cả, mà cửa thì mở, em chạy vòng vòng tìm không thấy nó, không biết nó đâu rồi nữa.

- Thường buổi sáng cô có đi đâu không ?

- Không đi đâu cả, thế nên em mới lo, không biết hôm nay nó làm sao ấy.

.Hay là máy anh đi tìm nó giùm em nhé.

Hoài Khang lắc đầu ngao ngán:

- Thôi được, My cứ ở nhà đi, tội anh tìm cho.

Anh gác máy. Tỉnh ngủ hẳn. Ý nghĩ đầu tiên lướt qua trong đầu là hoài nghi về mình. Anh không biết cách nói của mình tối qua có phải là sự gợi ý cho cô không ? Nếu như Diễm Quỳnh tự tử thật thì...

- Cái gì vậy, có phải Thái My gọi không ?

Hoài Khang quay lại. Tấn Dũng và Hồ Văn đứng sau lưng anh từ lúc nào đó.

. Cả hai có vẻ lo lắng thật sự. Anh nhún vai chán nản:

- Diễm Quỳnh đi đâu từ lúc khuya, cô tìm không có.

Tấn Dũng nói nhanh:

- ba thằng chia nhau đi tìm xem, nếu gặp cô thì gọi về cho Thái My, vậy đó.

Hoài Khang vào toilet rửa mặt, anh trở ra mặc áo rồi dắt xe Hồ Văn đi ra cửa:

- Mày hay thằng Dũng mượn xe Thái My đỡ, tao lấy xe mày.

Anh phóng như bay ra đường. Đầu óc căng ra cố nhớ những địa chỉ của bạn

bè Diễm Quỳnh . Anh đến nhà vài người . Nhưng thậm chí người ta chưa mở cửa . Mà thật ra anh không nghĩ đến bạn bè, nếu cần họ thì đã tới lâu rồi. Anh chạy dọc theo bờ sông trong tâm trạng vừa hoài nghi vừa tự phủ nhận . một tâm trạng căng thẳng đến mức đầu óc muốn nổ tung . Rồi một ý nghĩ lóe lên trong đầu, làm anh phóng thẳng đến nghĩa trang.

Giờ này người gát cổng cũng chưa bắt đầu một ngày mới . Hoài Khang dựng bừa chiếc xe trên lối đi . Rồi nhảy lên một bộ xi măng nhìn bao quát khu nghĩa trang . Anh thấy một bóng người thấp thoáng phía bên kia . một cô gái có mái tóc che kín lưng . Chẳng cần biết đó có phải là ngôi mộ Quốc Thắng không, anh cứ đi bừa về phía ấy.

Diễm Quỳnh ngồi chổng cẳng trước tấm bia, dáng bất động . Nghe tiếng chân, cô hơi ngược lên nhìn . Rồi lại cúi xuống . Thậm chí cô không hề ngạc nhiên hay có một dấu hỏi về sự có mặt của anh.

Hoài Khang ngồi xuống nhìn cô . Trong khi bao nhiêu người lo táo tác thì cô ngồi thản nhiên ở đây . Và cũng không cần biết mình đã làm phiền người khác ra sao . Nhớ lại tâm trạng cuồng loạn lúc ở bờ sông . Anh nổi nóng phùng lên và định quát cho cô một trận . Nhưng vẻ thờ ơ của cô làm cơn giận bẹp đi . Có quát chưa chắc cô đã quan tâm . Anh nói buông xuôi:

- Em ra đây làm gì vậy ? Tại sao ra đường vào lúc này, em không ý thức được cả giờ giấc nữa à ?

Những lời nói của anh như nước rơi trên lá . Diễm Quỳnh không để ý dù là một chút . Cô vẫn cứ ngồi yên thật lâu . Rồi chợt thở dài buồn rầu:

- Lúc mới ở Nhật về, tôi nói thẳng với anh ấy rằng tôi yêu anh và rất ghét anh ấy . Bây giờ nhớ lại, tôi không hiểu được sao tôi điên thế.

Hoài Khang quay nhanh lại nhìn cô . Tay vô tình khoát nhanh . Anh không nói được gì . Quả thật cách nói của cô làm anh không thể mở miệng nói được gì cả . Diễm Quỳnh hình như cũng không để ý câu nói của mình có tác dụng ra sao . Cô nói tiếp mà mắt vẫn không nhìn anh:

- Anh ấy nói đúng, trên đời này không có ai yêu tôi bằng anh ấy, không có ai tốt với tôi như thế . Tôi ước gì có thể nói để anh ấy hiểu, rằng tôi yêu anh nhất trên đời . Cả anh cũng có lỗi đấy anh Khang.

Hoài Khang vẫn im lặng . Cách nói đó làm người ta không thể tự ái, không thể nổi giận . Nhưng cũng không hề thấy mình có lỗi . Diễm Quỳnh lên dây thần kinh của anh thật vô tư . Và vì cô nói rất thật, chứ không hề đay nghiến trách móc, nên anh chỉ có thể làm thinh . Dù ta cảm thấy khó thở.

Diễm Quỳnh không nói gì nữa . Cô đưa tay sờ nhẹ cành lá kế bên . Khuôn mặt trầm ngâm, tư lự . Bên cạnh cô, Hoài Khang cũng ngồi im đưa mắt nhìn vầng trăng xung quanh . Mặt trời đã bắt đầu lên . Ánh nắng làm Diễm Quỳnh nheo mắt lại vì chói . Anh kéo nhẹ áo cô:

- Em ra đây làm gì vậy ?

- Tôi muốn thăm anh ấy.
- Sao không đợi sáng hẳn, hay đến chiều gì đó, em muốn đi là đi, không sợ gì sao ?

Diễm Quỳnh nói chậm chạp:

- Tôi không để ý.

Hoài Khang lắc nhẹ đầu:

- Lúc này anh ra ngoài bờ sông tìm em, anh lo đến phát điên lên.
- Tôi không làm vậy đâu, cảm ơn anh đã lo giùm.

Hoài Khang nhìn cô một cái . Cách nói như thế chứng tỏ cô đã bớt lảng đãng . Và có vẻ tỉnh táo một chút . Mà anh thì chỉ mong có vậy . Anh kéo tay cô và giữ yên như vậy, rồi hỏi như tìm hiểu:

- Em có thắc mắc anh về làm gì không ?
- Không.
- Tại sao, lúc trước em rất nhiệt tình với anh mà, sao bây giờ thay đổi như vậy ?

Diễm Quỳnh lắc đầu:

- Tôi không biết.

Biết cô không quan tâm chuyện đó, anh nói sang chuyện khác:

- Ngày mai anh đi rồi, có thể rất lâu anh mới về đây, cũng có thể không bao giờ.
- Vậy à ?

Diễm Quỳnh hỏi một cách thờ ơ . Khuôn mặt cô thờ ơ như đang nghĩ đâu đâu . Hoài Khang kéo cô đứng dậy:

- Về đi Quỳnh, trời nắng quá, ở đây lâu coi chừng em bị nhức đầu đó.

Diễm Quỳnh không phản đối . Cử chỉ ngoan ngoãn của cô làm anh hơi ngạc nhiên . Anh không tin mình tác động được đến cô . Cũng có thể là Diễm Quỳnh đã đổi ý . Từ đó giờ cô chỉ làm theo ý thích của mình . Bây giờ cũng vậy, muốn gì làm nấy mà không cần biết như thế có hợp lý không . Và hình như cô cũng vô tâm đến nỗi không biết mình làm người khác đau đầu ra sao. Anh nôn nóng muốn cô chấm dứt tình trạng này hơn ai hết t. Anh không thể? trở qua Nhật khi cô chưa bình thường . Còn ở lại đây lâu hơn thì không thể . Thật kỳ lạ, bây giờ Diễm Quỳnh hoàn toàn không cần anh thì anh lại phải theo sát bên cô . Lúc nào cũng phải bận lòng vì cô cả . Hình như anh mắc nợ cô và không bao giờ trả xong được.

Hoài Khang đưa Diễm Quỳnh về nhà . Mọi người đang tập trung trong phòng khách chờ cô, không ai nghĩ đến chuyện đi làm . Cô có vẻ ngạc nhiên khi thấy hai ba người chờ mình . Và khi Thái My lên tiếng trách móc, cô nói nhỏ:

- Em xin lỗi vì đã làm phiền mọi người.

Rồi cô đi thẳng lên phòng . Tấn Dũng lên tiếng:

- Mày gặp cô ở đâu vậy ?

- Nghĩa trang.

Thái My thở dài:

- Nó làm kiểu này có ngày em đau tim mất, muốn gì là làm nấy, không nghĩ gì hết.

Hoài Khang nhìn cô như thông cảm:

- Hôm nay anh rảnh, anh sẽ ở đây chơi . My đi làm đi.

Mọi người đứng dậy đi ra cửa . Tấn Dũng hơi ngần ngừ như muốn ở lại, anh nhìn Hoài Khang với một vẻ bất an, khắc khoải . Nhưng không nói gì . Cuối cùng anh đành ra về.

Mấy ngày sau Diễm Quỳnh đã khá hơn . Nghĩa là bắt đầu chịu nói chuyện và quan tâm đến những thứ xung quanh . Dù không ai nói ra . Nhưng ai cũng hiểu tất cả những điều đó là do ảnh hưởng của Hoài Khang.

Hơn một tuần, hầu như ngày nào, lúc nào anh cũng ở bên cạnh cô . Tối nay trong phòng chỉ có hai người, Diễm Quỳnh ngồi chống cằm bên cửa sổ, lặng lẽ nhìn ra ngoài . Hoài Khang trầm ngâm theo dõi nét mặt cô . Cuối cùng anh lên tiếng:

- Anh có thể nói chuyện với em không Quỳnh, anh muốn nói nghiêm túc về chuyện của em.

Diễm Quỳnh quay lại:

- Chuyện gì ?

- Anh muốn biết thời gian đó em nghĩ gì ? Tại sao em cứ im lặng như vậy.

Cô lại nhìn ra cửa, như suy nghĩ những gì đã diễn ra . Rồi cô nói chậm chạp:

- Thật ra lúc đó tôi chỉ muốn chết, và không đủ sức quan tâm tới cái gì cả.

- Còn bây giờ ?

- Bây giờ tôi thấy mình đỡ suy sụp hơn . Dần dần tôi đã nhận ra mình làm phiền mọi người, tôi không để ý thế đâu . Xin lỗi nhé, anh Khang.

Hoài Khang khoát tay:

- Anh không để ý chuyện đó . Nhưng anh muốn biết em sẽ làm gì trong những ngày tới . Chẳng lẽ em cứ tự chôn vùi mình thế này ?

- Tôi không biết, tôi chưa nghĩ tới.

- Không được, em không được như vậy.

- Tôi biết sống thế này rất tăm tối, nhưng tôi không biết làm sao khác được.

Hoài Khang nói như gợi ý:

- Em đã là người mẫu, lại nổi tiếng, thật ra em còn tương lai sáng sủa . Đừng vì cái chết của một người mà mình lại tự hủy hoại mình.

Diễm Quỳnh im lặng thật lâu . Rồi nói một cách thờ ơ:

- Tôi không muốn làm người mẫu nữa, không bao giờ.

Anh ngạc nhiên, nhìn cô chăm chú:

- Tại sao.

- Tôi không giải thích được . Nhưng tôi nghĩ, nếu Quốc Thắng không bị chói mắt vì sự hào nhoáng của tôi, có lẽ anh ấy không chết.

Lập luận của cô làm Hoài Khang vô cùng ngạc nhiên . Anh nhíu mày:

- Tại sao em nghĩ như vậy ?

Diễm Quỳnh trầm ngâm nhìn xuống tay mình:

- Anh ấy thích tôi vì nhìn tôi diễn trên sân khấu, nếu tôi làm nghề gì đó bình thường thì anh sẽ không thích nhiều như vậy . Nghề của tôi đã gây ra cái chết của anh ấy.

- Em có ý nghĩ kỳ quặc quá, anh ấy không phải loại người nông cạn vậy đâu . Anh ấy yêu em như vậy, thì dù em làm nghề gì cũng vậy thôi, em đừng có lệch lạc thế.

Diễm Quỳnh không trả lời . Nhưng không có vẻ gì là bị thuyết phục . Hoài Khang biết có nói nhiều cũng không làm cô bị lung lay . Anh khoát tay:

- Nếu em không thích lên sân khấu thì thôi . Vậy, em định sau đó sẽ làm gì ?

- Tôi không biết.

- Nếu em muốn đi làm, anh sẽ tìm chỗ cho em.

- Thôi khỏi, chuyện đó tôi chưa nghĩ tới đâu . Cám ơn anh.

- Nhưng dù sao em cũng không thể sống thế này, em sẽ chết mất . Chết vì chính sự mặc cảm của mình.

Diễm Quỳnh im lặng . Hoài Khang rất bức mình vì sự im lặng đó của cô .

Diễm Quỳnh thay đổi quá nhiều . Gần như không còn là mình nữa . Trước đây anh nói gì không chấp nhận thì cô cãi tới bến . Đến nỗi anh phát nhức đầu . Bây giờ muốn nghe cô nói thì lại không chịu nói gì cả . Thật là chướng.

Anh nói như thông báo:

- Anh đã đăng ký vé máy bay, chỉ còn gặp em ngày mai nữa thôi.

- Chúc đi vui vẻ.

Hoài Khang nhìn cô chăm chăm:

- Em không thấy cần nói gì với anh sao ?

- Không, à, có chứ, cám ơn anh đã ghé thăm tôi mấy ngày nay.

Hoài Khang nhún vai:

- Thôi được, không nói chuyện đó nữa . Có điều là trước khi đi, anh muốn nghe em nói, đúng hơn là hãy hứa với anh, rằng em đừng như thế này nữa.

Diễm Quỳnh gật đầu:

- Cám ơn anh.

- Cám ơn cái gì ?

- Vì anh đã tốt với tôi, trước đây anh cũng đã rất tốt, nhưng tôi không nhận ra, sau này thì tôi mới hiểu.

- Thôi đừng nói chuyện đó nữa, anh muốn biết ý định của em hơn là nghe em khách sáo.

- Vâng, nhưng thật tình bây giờ tôi cũng không hiểu mình muốn gì nữa.

- Chẳng lẽ em cứ sống thế này hoài ?

- Chắc không đâu.

Hoài Khang lắc đầu ngao ngán:

- Em vô trách nhiệm với bản thân em quá Quỳnh ạ.

Anh kéo cô vào người, buồn rầu nhìn cô . Diễm Quỳnh ngược lên nhìn anh . Cô rất ngạc nhiên về cử chỉ đột ngột này . Nhưng chỉ đứng yên chờ đợi . Tò mò . Hoài Khang hơi siết người cô:

- Anh sắp đi rồi, và không yên tâm khi thấy em thế này.

- Tại sao anh lo cho tôi như vậy ?

- Anh không giải thích được.

Diễm Quỳnh lẩm bẩm:

- Anh và anh Thắng ai cũng tốt với tôi, vậy mà tôi thì chỉ làm khổ cả hai . Tôi biết trước đây tôi làm nhiều chuyện kỳ cục với anh . Khi nhận ra thì muộn rồi.

- Bây giờ anh không còn nhớ chuyện đó nữa.

Cả hai chợt im lặng . Hơi ngỡ ngàng lẫn sung sướng vì cử chỉ gần gũi hiện tại . Hoài Khang ngần ngừ hơi lâu . Anh định buông cô ra . Nhưng rồi không kèm được, anh chỉ càng siết chặt lấy cô hơn.

Không ai nhớ tới thời gian hay hiện thực xung quanh.

Thật lâu Hoài Khang buông cô ra . Khuôn mặt khuây khỏa lẫn hạnh phúc .

Anh cài nút áo cho cô với một vẻ chăm chú trong từng cử chỉ . Khi anh ngẩng lên thì phát hiện Kim Thu đứng ở cửa nhìn hai người . Không biết là cô đến từ lúc nào và về đây từ lúc nào . Anh kinh ngạc đến sững sốt . Và buông Diễm Quỳnh ra . Đứng bật dậy:

- Thu... anh...

Kim Thu không trả lời, cô dựa vào tường, nước mắt tuôn như mưa trên mặt . Nhưng không nói một tiếng . Cử chỉ cô như đau khổ tột cùng . Nhưng là sự chịu đựng câm lặng . Tội nghiệp . Và là ngọn roi quất mạnh vào lương tâm Hoài Khang.

Anh quên mất Diễm Quỳnh . Và bước vội về phía cô:

- Em về lúc nào vậy, sao không cho anh hay.

Kim Thu nức nở:

- Em mới về . Em đã đoán trước hai người sẽ như vậy . Nhưng vẫn cảm thấy đau đớn khi thấy cảnh này.

Giọng Hoài Khang chùng lại:

- Anh xin lỗi, mình vào nhà đi em.

Diễm Quỳnh chợt nói với vẻ van nài:

- Anh Khang.

Cô nhìn hết người này đến người kia . Đôi mắt đầy vẻ thất vọng, hụt hẫng .

Hoài Khang chưa bao giờ rơi vào tình trạng mâu thuẫn tột cùng như thế . Cả

hai đều làm anh rối rời vì yêu thương tội nghiệp . Kim Thu nhìn về phân vân căng thẳng của anh . Cô khóc nức lên:

- Đề em về.

Và cô chạy vội xuống cầu thang, nghiêng ngã như không làm chủ được mình . Hành động đột ngột của cô như làm Hoài Khang tỉnh người . Anh quay lại Diễm Quỳnh:

- Xin lỗi em, anh không thể làm khác được.

Và trước vẻ chết lặng của cô, anh đi nhanh ra hành lang, chạy theo Kim Thu . Giọng anh đầy lo âu:

- Đứng lại đi Thu, anh sẽ giải thích với em.

Kim Thu đứng lại ở giữa phòng khách:

- Em không muốn sống nữa, mặc em.

Cô vùng bỏ chạy, Hoài Khang chưa bao giờ thấy cô bị kích động như thế . Anh đã quen với sự nhẫn nhục dịu dàng của cô . Nên sự thay đổi đột ngột đó làm anh lo sợ . Và chỉ còn nghĩ đến việc giữ cô lại để đừng xảy ra chuyện nặng nề.

Anh bắt kịp Kim Thu ở ngoài đường . Và cố gắng thuyết phục cô về nhà . Ngồi trong taxi, cô cứ gục mặt trên thành ghế mà khóc . Đến lúc vào nhà cũng chưa lấy lại được bình tĩnh.

Anh và cô ngồi trong phòng khách . Chiếc vali của cô còn để trong góc phòng . Chứng tỏ cô không về nhà mình . Anh hỏi nhỏ:

- Làm sao em biết nhà Diễm Quỳnh, Thu ?

Kim Thu sụt sịt:

- Cô ấy là người nổi tiếng mà, anh quên rồi sao, muốn biết nhà của một người nổi tiếng dễ lắm.

- Đừng cay đắng với anh như vậy.

- Em không cay đắng, em chỉ thấy đau cho mình . Vì em làm sao có thể so sánh như cô ấy . Đến mức anh dám bỏ việc để bay về nước khi nghe cô gặp tai nạn .

Mưa Trên Phố Lạ

Chương 8

Hoài Khang thở dài:

- Em biết hết rồi phải không ?
- Anh sợ em biết lắm chứ gì ?
- Anh không muốn giấu em chuyện gì cả . Và thật tình muốn trung thực với em . Nhưng chuyện này anh không thể làm khác được, thông cảm cho anh Thu ạ.
- Vậy thì tại sao trước khi về đây, anh không nói với em ?
- Vì anh sợ em buồn.
- Có thật anh nghĩ cho em như vậy không ?

Hoài Khang nói với một vẻ thành thật tuyệt đối:

- Anh không bao giờ muốn xúc phạm tình cảm của em.

Kim Thu có vẻ dịu lại đôi chút . Cô không khóc nữa . Nhưng vẻ buồn rầu thì vẫn chưa xóa hẳn được:

- Anh không muốn làm em buồn, nhưng cũng không quên được Diễm Quỳnh, đúng không ?

Hoài Khang cười gượng:

- Dù sao tội anh cũng đã từng quen nhau . Bây giờ anh chỉ coi cô như bạn . Mà khi một người bạn gặp chuyện rắc rối, anh nghĩ em cũng sẽ không bỏ được.

Kim Thu buồn bã:

- Có thật anh chỉ coi như bạn không, những cử chỉ của anh lúc này làm em đau quá . Tại sao anh lại làm như vậy hả anh Khang, khi yêu cô như vậy, anh có nghĩ đến em không ?
- Anh không biết tại sao mình lại như vậy, lúc đó anh không làm chủ được mình . Nhưng anh thề với em, cảm giác đó chỉ thoáng qua thôi.

Khuôn mặt Kim Thu có vẻ tươi tỉnh hơn . Chỉ một câu nói như vậy thôi cũng có sức an ủi tuyệt vời đối với cô . Và cô cố dẹp sự hoài nghi để bằng lòng với những gì anh đem lại . Cô nói một cách nhẵn nhụi:

- Chỉ cần anh hứa với em điều này, đừng bao giờ anh liên lạc với Diễm Quỳnh nữa . Cuộc sống của tội mình là ở bên Nhật . Ở đâu có liên quan gì đến mình mà anh bận lòng . Anh đã thuộc về em rồi thì đừng bị vương bận nữa, được không anh.
- Anh hứa.

Cô dịu dàng sờ nhẹ lên vai anh, cử chỉ hiền lành làm Hoài Khang mềm lòng

và thấy hối hận vì đã làm cô đau khổ . Anh nói một cách nhẹ nhàng:

- Anh sẽ không làm gì để em buồn đâu, em có tin anh không ?

- Vậy thì mình đi ngay nha anh . Đừng kéo dài thời gian ở đây nữa . Về bên đó mới thật sự là nhà của mình, ở đây em thấy nặng nề quá.

Hoài Khang gật đầu không do dự . Chính anh cũng muốn đi càng sớm càng tốt . Còn bao nhiêu chuyện cần giải quyết ở công ty . Đó mới là chỗ của anh . Ở lại đây anh thấy bất ổn . Và anh thật sự muốn chấm dứt tất cả.

Anh thoáng nghĩ đến Diễm Quỳnh . Nhưng lại lắc đầu xua đuổi ngay . Đã không cùng một hướng nữa thì cách hay nhất là chấm dứt tuyệt đối . Bây giờ anh thấy hối hận vì mình đã ra đi . Và anh không muốn đến gặp cô nữa, dù là để tạm biệt.

Buổi sáng anh và Kim Thu ra sân bay . Chỉ có Hồ Văn và Tấn Dũng đưa tiễn . Không ai nhắc đến Diễm Quỳnh . Với Hoài Khang, cô không có mặt trong đời anh nữa . Và anh tin chắc cô sẽ vươn lên theo một hướng nào đó.

Anh và mọi người không ai thấy Diễm Quỳnh đứng dưới mái hiên của căn tin nhìn ra . Về mặt cô chết lặng chứ không biểu hiện cảm xúc nào khác .

Đến khi Hoài Khang và Kim Thu vào phòng làm thủ tục, cô mới lặng lẽ đi về phía xe.

Hồ Văn và Tấn Dũng có vẻ sửng sốt khi thấy Diễm Quỳnh đứng đó . Cô cũng nhìn hai người . Cặp môi hồng của cô nhếch lên một nụ cười lạnh giá:

- Họ đi rồi phải không ?

Tấn Dũng dìu cô ngồi vào xe, anh siết chặt vai cô:

- Sao em biết sáng nay nó đi, Quỳnh ?

- Chị Thu nói với em.

Hồ Văn cau mặt:

- Lẽ ra Kim Thu không nên làm vậy.

Tấn Dũng hỏi nhỏ:

- Em nghĩ gì vậy Quỳnh ?

Diễm Quỳnh nói rời rạc:

- Em đang nghĩ, nếu có một điều ước, thì em ao ước là từ bây giờ về sau, trên đường đời mà em sẽ đi, em sẽ không bao giờ gặp lại họ.

Tấn Dũng khẽ gật đầu . Anh hiểu tâm trạng của cô . Và anh cũng mong là trên đường đời của cô sẽ không có bóng dáng của Hoài Khang nữa.

Diễm Quỳnh dắt xe ra khỏi văn phòng . Cô vừa định ngồi lên xe thì một chiếc du lịch chạy trườn tới thẳng rít ngay trước mũi xe cô . Diễm Quỳnh hoảng hồn lùi lại . Qua phút bất ngờ, cô nghiêng đầu nhìn tên tài xế lái xe ẩu nào đó, định nói vài câu cho anh ta nhức đầu . Nhưng cô mở lớn mắt ngạc nhiên khi nhận ra đó là Tấn Dũng . Anh nghiêng đầu qua cửa, nháy mắt với cô:

- Thế nào, nổi giận lên rồi phải không ?

Diễm Quỳnh nguyền anh một cái:

- Nếu không phải là anh, thì em sẽ bảo anh ta lái thẳng vô bệnh viện cho an toàn . Em chưa thấy ai ác như anh . Cứ tưởng mình sắp chết ấy.

- Em cất xe đi, rồi lên đi với anh.

- Đi đâu kia.

- Rồi sẽ biết, nhanh nhé, anh chờ, đừng để công an kịp tới đó.

Diễm Quỳnh dẫn xe trở vào văn phòng . Rồi trở ra ngồi bên Tấn Dũng . Cô hỏi một cách ngạc nhiên:

- Hôm nay anh lạ đó, anh rủ em đi đâu vậy ?

Tấn Dũng nói như thông báo:

- Đây là xe mới của anh, vừa làm xong giấy tờ đầy . Em là người khách đầu tiên của xe, thấy thế nào ?

- Anh muốn mua hả ? Đẹp quá.

- Nếu em đồng ý, mỗi ngày anh sẽ đưa em đi làm bằng xe này.

Diễm Quỳnh phì cười:

- Thôi đi, mất công lắm . một luật sư tập sự như em mà hào nhoáng quá thì không nên.

- Nhiều người cũng vậy đó thôi.

- Nhưng em khác, em thích cái gì giản dị hơn.

- Em làm anh thất vọng quá.

- Sao thế ?

- Vì khi mua nó, anh nghĩ em sẽ thích.

Diễm Quỳnh lại cười.

- Anh mua mà lại lệ thuộc vào ý thích của em, anh lạ ghê.

Tấn Dũng nói nghiêm chỉnh:

- Thật đấy Quỳnh, anh nghĩ như thế mới xứng đáng để đưa em đi chơi hoặc đi làm . Nói chung là những gì phục vụ cho em.

Diễm Quỳnh không để ý về mặt nghiêm trang của anh . Cô dựa lưng thoải mái vào xe, mắt nhắm lại:

- Mấy hôm nay tụi em hay bàn tán về luật sư Lâm, nhiều chuyện tức cười quá, vừa tức cười vừa đau đầu, không biết cuối cùng sẽ xử trí ra sao.

Tấn Dũng có vẻ chú ý:

- Chuyện gì vậy ?

- Ảnh li dị vợ, chuyện phân chia tài sản thì không có gì . Nhưng đứa con thì không chia được . Nếu ảnh không phải là luật sư thì đã xử xong rồi, theo luật thì đứa bé giao cho người mẹ . Nhưng ảnh không chịu, mà cãi thì không biết cãi thế nào . Buồn cười quá.

Tấn Dũng cũng mỉm cười:

- Luật sư mà không vận dụng lý lẽ được à ?

- Nhưng cũng phải dựa theo luật chứ bộ, chuyện tức cười là bà vợ nhờ luật

sư khác bênh vực . Mấy ngày nay vào làm việc mà ảnh như con gà mắc dây thun, mỗi lần nhìn ảnh là em không thể không cười được.

Nói xong cô che miệng cười khúc khích một mình . Đáng điệu thật thanh thoát, vô tư . Tấn Dũng thấy vui vui khi nghe âm thanh trong trẻo ấy . Thời gian sau này cô có vẻ như được thoát xác . Có nghĩa là cô rất thích công việc này . Điều đó làm anh tự hào không ít, vì chính anh là người giới thiệu cô vào công ty.

Diễm Quỳnh chợt quay lại:

- Hay anh đưa em về nhà anh đi, lâu rồi em không gặp anh Văn, em nhớ ảnh quá.

- Không thích đi chơi với anh hả ?

- Thích chứ, nhưng em muốn tối nay ba anh em ăn tối với nhau cho vui.

Tấn Dũng đành chiều ý cô . Anh ghé mua vài thứ thức ăn . Rồi lái xe về nhà.

Hồ Văn đang loay hoay lên dây đàn . Thấy Diễm Quỳnh bước vào, anh bỏ đàn xuống, cười thật tươi:

- Chào nữ luật sư, hôm nay đi đâu vậy ?

- Em tới thăm anh chứ đi đâu.

Cô giơ cao giỏ thức ăn lên:

- Tối nay mình sẽ sống bìa, anh thích không ?

Cô hăng hái đi xuống bếp . Hồ Văn tò mò đi theo:

- Nhân dịp gì vậy ?

- Không có gì cả, à, có chứ, mừng anh Dũng có xe mới.

Hồ Văn đến đứng cạnh cô:

- Mừng thật không . Này, thằng Dũng mua xe vì em đó.

Diễm Quỳnh loay hoay trút khoanh thịt ra đĩa, cô hỏi một cách vô tư:

- Sao anh biết vì em, ảnh nói với anh hả ?

- Không nói cũng biết.

Chợt có tiếng chuông reo . Hồ Văn vội đi lên nhà trên . Nhưng Tấn Dũng đã bước đến nhắc máy . Anh nghe vài phút, rồi đập ống nghe, quay qua nói nhỏ với Hồ Văn:

- Kim Thu gọi, mày xuống tìm cách giữ Diễm Quỳnh ở dưới đi.

Hồ Văn khẽ nhún vai, quay xuống nhà sau . Anh đến giúp Diễm Quỳnh lấy nước đá ra ly:

- Mấy tháng nay em có về thăm mẹ không ?

- Có chứ, tháng nào lại không về.

- Hôm qua anh gặp Thái My đi với chồng . Nhìn hai người có vẻ hạnh phúc ghê.

Anh quay lại, nghiêng đầu nhìn cô:

- Nhìn Thái My như vậy, anh chợt nghĩ, em phải lấy chồng đi thôi.

Diễm Quỳnh hếch mặt lên:

- Tại sao ?

- Vì em không thể cứ sống thế này mãi.

- Ngược lại, em đang thích sống như vậy . Em phát hiện ra làm luật sư thích hơn người mẫu nhiều.

- Nghe em nói như vậy thằng Dũng vui lắm đây.

Diễm Quỳnh không để ý . Cô đang suy nghĩ chuyện khác . Và quay lại đối diện với Hồ Văn, tinh nghịch:

- Em mới phát hiện một chuyện, tại sao anh và anh Dũng chưa có người yêu . Các anh gần 30 tuổi rồi sao không yêu ai hết vậy ?

Hồ Văn hơi ngớ người ra . Rồi bật cười:

- Anh cũng đang thắc mắc đây, không hiểu sao không có cô nào tỏ tình với mình, trong khi anh cũng đẹp trai đấy chứ.

Diễm Quỳnh bĩu môi:

- Khiêm tốn quá . Ôi, sao em không nghĩ ra sớm, sao trước đây em không làm mai mối My cho anh nhỉ . hai người đều là bạn thân, kết hôn rồi em sẽ lo cho hai người, em thích vậy lắm.

Hồ Văn cười giễu cợt:

- Em lo, hay là tụi anh phải xúm lại lo cho em đấy, thôi cảm ơn, miễn là em đừng làm gì cho mọi người đau đầu là được rồi.

Anh chợt ngừng lại, nhìn Diễm Quỳnh một cách ý nghĩa:

- Quỳnh này, nếu bây giờ có người yêu em, mà đó là người em rất mến, em sẽ nghĩ thế nào ?

Diễm Quỳnh nói ngay:

- Em sợ lắm, thật đấy . Có thể anh sẽ không tin, vì tâm lý con gái là thích có người đeo đuổi . Nhưng với em thì không, nó sẽ là gánh nặng, vì em không thể yêu ai hết, như thế tội cho người ta lắm.

- Nhưng dù sao...

Hồ Văn chưa nói hết câu thì Tấn Dũng chợt đi xuống:

- Xong chưa Quỳnh ? Anh đói quá.

- Xong rồi nè, anh nói chuyện với ai mà lâu thế.

Tấn Dũng lúng túng làm thinh, giả vờ như không nghe . Nhưng Diễm Quỳnh chỉ hỏi chứ không hề thắc mắc . Cô lẳng xăng chạy tới lui dọn bàn ăn . Cuối cùng thì cũng xong . một bàn tiệc quá thừa mứa so với ba người . Tấn Dũng định lấy nước ngọt cho cô thì cô đã cản lại:

- Đừng có rót, em cũng muốn uống bia như mấy anh, nước ngọt uống chán lắm.

Tấn Dũng mỉm cười chiều ý cô . Cả ba nâng ly lên . Hồ Văn định lên tiếng thì Diễm Quỳnh đã nói trước một cách hồ hởi:

- Mừng xe mới của anh Dũng.

Hồ Văn phì cười:

- Tại sao lại mừng nó, mà không là em ?

- Em thì có gì để mừng . Nhưng anh Dũng có xe, ba người mình sẽ tha hồ đi chơi xa . Em đã nghĩ rồi, chúa nhật này mình sẽ đi Vũng Tàu, rủ nhỏ My đi nữa, lâu rồi em không có tắm biển đây.

- Chà, đã tính trước rồi kia à ?

Tấn Dũng không nói gì . Nhưng cảm giác lâng lâng làm anh thấy dễ chịu . Tất cả những điều anh mong muốn chỉ có vậy . Diễm Quỳnh bằng lòng nhận những gì mà anh muốn mang tới cho cô . Cảm giác hy vọng làm anh phấn chấn lên . Anh đứng dậy lấy chai rượu:

- Hôm nay say một chút cũng không sao.

Hồ Văn định cản thì Diễm Quỳnh đồng ý ngay:

- Em ủng hộ ý kiến của anh Dũng, em cũng sẽ uống với mấy anh.

Hồ Văn lắc đầu chịu thua . Công nhận là tính Diễm Quỳnh rất chịu chơi . Khi nổi hứng lên thì cô phóng khoáng không hề phân biệt ai là ai . Cô thân với mọi người là như vậy.

Buổi tiệc nhỏ kéo dài đến tối . ba người uống rất ít, nhưng nói chuyện huyên thuyên không ngớt . Diễm Quỳnh uống có đến một ly đây . Hình như rượu làm cô cao hứng lên, và cô nói cười liên thoắt, tạo một không khí cực kỳ vui mà lâu nay ba người không có được.

Cuối cùng Tấn Dũng đưa Diễm Quỳnh về, cô hát nho nhỏ khi ngồi trong xe . Và đưa tay ra ngoài đón gió . Cô nói giọng vui vẻ:

- Mát quá.

- Em có say không, Quỳnh ?

- Không hề.

Cô quay lại anh, cười thú vị:

- Anh không biết chứ, có lần em uống nhiều lắm, bạn em thách em, thế là em nổi hứng lên uống cả ly . Lần đầu tiên em uống đây, và say túy lúy . Buồn cười ghê . Nhưng anh đừng nói với ai nhé.

- Sao vậy ?

- Sợ họ biết em quậy.

- Chắc họ không ngạc nhiên đâu, bình thường tính em cũng vui vẻ rồi, hứng lên thì uống, có sao đâu.

- Anh không cho như vậy là kỳ chứ ?

- Không hề, em làm gì anh cũng thấy thích cả.

- Anh dễ thương ghê, em thích mấy người dễ chịu như vậy . Mấy người mà đạo mạo quá em dị ứng lắm.

Tấn Dũng nhìn cô một cô gái . Từ "dễ thương" của cô làm anh nhói trong tim . Anh không ngớt quay lại nhìn cô . Diễm Quỳnh đã ngả đầu vào thành ghế, cười một cách thoải mái . Cô không biết bên cạnh cô, anh rất căng thẳng vì sắp thực hiện ý định của mình.

Cuối cùng Tấn Dũng đã lấy lại cân bằng, anh nói một cách nghiêm trang:

- Quỳnh này.

- Dạ.

- Em có biết bây giờ anh nghĩ gì không?

- Nói đi rồi em sẽ biết. Cô cười trêu chọc.

Tấn Dũng cũng cười. Rồi vẻ mặt lại trở nên đăm chiêu:

- Có một chuyện anh rất muốn nói với em, anh nghĩ có lẽ lâu nay em cũng đoán ra. Nhưng đoán chỉ là sự mơ hồ, cho nên anh muốn khẳng định.

Diễm Quỳnh hơi ngược lên nhìn, rồi lại khép mắt như trước:

- Chuyện gì vậy anh Dũng.

- Anh biết anh có tình cảm như vậy là không nên, là quá vội. Nhưng anh nghĩ, anh không làm gì sai, không hề giành giật. Vì em và Hoài Khang đã chia tay. Có thể trong lòng em vẫn còn có nó. Nhưng rồi em cũng phải quên chứ, đúng không Quỳnh?

Diễm Quỳnh không trả lời, Tấn Dũng khẽ liếc qua nhìn cô. Rồi lại tiếp tục với vẻ mỗi lúc một căng thẳng:

- Cho nên anh muốn lên tiếng trước. Em không cần phải trả lời ngay. Cứ suy nghĩ, anh chờ bao lâu cũng được.

Giọng Diễm Quỳnh rời rạc:

- Cái gì vậy anh Dũng, chờ gì?

- Anh biết có thể là anh hấp tấp. Nhưng thật tình anh không thể chờ được nữa. Anh đã chuẩn bị cho câu tỏ tình này như thế nào em biết không, nói chung là...

Anh ngừng lại như lấy hơi, rồi nói một cách khó khăn:

- Lúc em còn trong bệnh viện, anh chợt phát hiện là anh rất yêu em, không biết tình cảm trước đó có phải là yêu không. Nhưng buổi chiều đó, nhìn vẻ yếu đuối của em, anh thấy... Thật tình anh không diễn tả được. Nhưng anh yêu em ghê gớm.

Tấn Dũng ngừng lại, điều quan trọng nhất đã được nói ra. Anh thấy nhẹ nhàng rất nhiều. Sự im lặng của Diễm Quỳnh làm anh bớt căng thẳng. Anh cứ hình dung cô sẽ bực mình. Phản ứng của cô khi bị Quốc Thắng đeo đuổi là một bài học cho anh rồi.

Tấn Dũng chờ cô lên tiếng. Sự chờ đợi kéo dài làm anh hồi hộp và hoang mang. Anh không dám nhìn Diễm Quỳnh. Như có lỗi khi tỏ tình với cô.

Cuối cùng không chịu nổi, anh lên tiếng:

- Em nghĩ gì hả, Quỳnh?

Anh quay lại nhìn cô. Nhưng Diễm Quỳnh đã ngủ từ lúc nào. Mà là ngủ ngon lành như đứa trẻ. Có lẽ cô say quá. Anh ngẩn người ngồi nhìn. Và cảm thấy bản khoăn đến mức tim đập muốn nổ tung lồng ngực. Liệu cô có nghe anh nói không, hay đó là một cách trả lời thẳng thừng. Nếu cô cố tình

như vậy thì thật đau cho anh.

Tấn Dũng thở dài . Rồi quay xe lại đưa Diễm Quỳnh về . Xe ngừng lại trước công mà cô vẫn ngủ say quên trời đất . Gọi đến đâu cũng không tỉnh dậy .

Anh đành lục tìm chìa khóa trong giỏ cô và tự động đến mở cửa.

Anh bông Diễm Quỳnh lên phòng cô . Rồi đứng thờ người suy nghĩ . Cuối cùng anh quyết định ở lại với cô đêm nay.

Anh để nguyên quần áo, nằm xuống gác ngay trong phòng cô . một cảm giác ngại ngại lẫn buồn cười xâm chiếm . Không biết Diễm Quỳnh sẽ phản ứng ra sao về chuyện này . Nhưng cô say như vậy, bỏ về thì anh không yên tâm.

Sáng hôm sau cả hai đều dậy muộn . Nhưng Diễm Quỳnh thức trước Tấn Dũng . Cô ngồi yên trên giường, kinh ngạc thấy anh nằm ngay dưới chân giường mình . Mỗi một lát cô mới nhớ những diễn tiến tối hôm qua . Và chợt cười một mình.

Cô đi thật nhẹ để tránh làm phiền anh . Nhưng vô tình vấp phải chiếc ghế làm nó ngã lăn xuống gạch . Tiếng động làm Tấn Dũng giật mình mở mắt .

Diễm Quỳnh vội xua tay:

- Anh cứ ngủ đi, không sao đâu . Tại em vô ý làm ngã ghế thôi.

Nhưng anh đã chống tay ngồi lên . Việc đầu tiên của anh là lập tức giải thích:

- Hôm qua em say quá, gọi mãi không được . Anh không yên tâm nên ở lại săn sóc, không ngờ anh cũng ngủ như chết.

- Em làm phiền anh quá, sao anh không qua phòng bên cạnh, ngủ dưới gạch thế này lạnh lắm.

- Không sao đâu, anh bị lạnh cũng quen rồi.

- Anh vào rửa mặt đi, để em xuống đường mua vài thứ ăn sáng.

Tấn Dũng vội khoát tay:

- Thôi, mất công em lắm, để anh về.

Cả hai chợt rơi vào im lặng . Tự nhiên không biết nói gì trước sự gằng gỏi quá đột ngột này . Rồi Diễm Quỳnh nói thẳng thắn:

- Tối qua anh đưa em vào nhà phải không ? Em cảm ơn anh nghe . Không hiểu sao em cứ làm phiền anh hết chuyện này đến chuyện kia, thật là lộn xộn . Anh có bực em không ?

Mưa Trên Phố Lạ

Chương 9

- Anh không hề thấy bức tí nào, ngược lại, chỉ sợ em giận.

Diễm Quỳnh nhướn mắt:

- Sao lại giận, anh nghĩ gì lạ vậy ?

Tấn Dũng nhìn nhìn cô . Anh cố đoán xem cô có nghe được những câu tỏ tình không . Nhưng thái độ của cô rất vô tư . Có nghĩa là cô không biết gì cả . Tự nhiên anh thở nhẹ, như trút được nỗi lo . Trong tình thế bây giờ, Diễm Quỳnh không biết gì lại hay hơn . Anh rất sợ cô nghĩ mình lợi dụng . Dù sao thì anh vẫn còn rất nhiều cơ hội để nói, không có gì phải gấp cả.

Buổi trưa, Diễm Quỳnh vừa từ tòa án về văn phòng thì cô thư ký thông báo ngay:

- Chị Quỳnh, luật sư Nhu cử chị đến công ty tin học gặp giám đốc bên đó .

Họ đến nhờ cô vấn thảo hợp đồng . Luật sư Nhu giao chị phụ trách việc này.

Cô ta đưa địa chỉ cho Diễm Quỳnh . Rồi nói thêm:

- Phải chị về sớm một chút thì đã gặp anh ta rồi.

- Anh ta có hẹn giờ không ?

- Em sợ chị về không kịp nên đã hẹn 8 giờ sáng mai đây.

Diễm Quỳnh đi vào phòng . Cô ngồi xuống bên bàn . Rồi đọc tờ danh thiếp của khách hàng . một công ty tin học . Điều đó không làm cô thắc mắc .

Nhưng tên của giám đốc công ty thì làm cô thẳng thốt đến mức giật mình.

Lẽ nào đó là Hoài Khang . Lẽ nào anh ta về nước mà cô không biết . Và về từ lúc nào ? Theo cô nhớ thì anh ta đã bảo không bao giờ trở về mà.

Diễm Quỳnh lắc đầu cố trấn tĩnh . Có lẽ đó chỉ là một sự trùng hợp . Trên đời này có đến hàng triệu tên Diễm Quỳnh . Thì lại tại sao lại không có nhiều người tên Hoài Khang.

Tự nhiên cô thấy mình ngớ ngẩn và buồn cười hết sức . Nếu cô mà hỏi Tấn Dũng hoặc Hồ Văn, thế nào cũng bị cười.

Sáng hôm sau cô đến địa chỉ của công ty thật đúng hẹn . Cô dựng và cẩn thận kiểm tra lại địa chỉ . Rồi tự tin bước vào.

Cô đến gần một nhân viên đang ngồi bên máy, nói lịch sự:

- Tôi là luật sư do văn phòng tư vấn cử đến, tôi có hẹn với giám đốc, xin cho tôi gặp ông ấy.

Anh ta ngược lên nhìn cô, rồi đứng dậy:

- Chị lên đây.

Diễm Quỳnh theo anh ta đi lên lầu . Anh ta chỉ phòng cho cô rồi quay xuống

. Diễm Quỳnh mạnh dạn bước đến gõ cửa . Nhưng mãi không nghe tiếng trả lời . Cô định đẩy cửa bước vào thì một giọng nói vang lên phía sau:

- Cô là luật sư à ?

Diễm Quỳnh giật mình quay lại . Và cô thật sự kinh ngạc khi nhận ra đó là Hoài Khang . Đúng là anh ta . Anh ta từ phòng đối diện bước ra và đến trước mặt cô:

- Mời vào đây.

Qua một phút choáng váng, Diễm Quỳnh bình tĩnh lại ngay . Cô đã khá quen khi xử lý những tình huống phức tạp, nên bắt đầu có bản lĩnh trong mọi giao tiếp . Và cô tự nhủ mình được cử đến gặp thân chủ chứ không phải gặp người quen . Cô lấy tư thế đường hoàng bước vào phòng:

- Luật sư Nhu cử tôi đến để làm việc trực tiếp với anh, tiếc là hôm qua tôi đi vắng nên phải để khách hàng chờ, tôi xin lỗi.

Hoài Khang ngồi sau bàn, vẫn im lặng nhìn cô, như quan sát đánh giá người đối diện . Diễm Quỳnh bình tĩnh nhìn lại anh . Nhưng sự vững vàng đó chỉ là lớp vỏ mà cô cố vận dụng tạo nên . Trong thâm tâm, cô thấy giận dữ và tự ái . Anh ta về nước đã lâu mà không hề gọi điện cho cô . Và chắc chắn anh ta cũng yêu cầu Hồ Văn và Tấn Dũng giấu điều đó . Anh ta giấu kỹ tung tích của mình vì không muốn liên lụy tới cô . Vậy thì tại sao cô phải để cho mình bị xúc động chứ.

Cô quyết định cư xử với anh ta như với một khách hàng bình thường . Và nói vừa mềm mỏng vừa cứng rắn:

- Tôi được biết anh cần chúng tôi tư vấn về việc ký hợp đồng với nước ngoài, chúng ta bắt đầu làm việc chứ.

Hoài Khang vẫn yên lặng . Không biết anh ngạc nhiên hay bất mãn vì cuộc gặp này . Cũng có thể anh ta không bằng lòng vì việc văn phòng cử người chưa có kinh nghiệm đến . Diễm Quỳnh nghĩ thầm . Và cô tự nhủ mình sẽ tỏ cho anh ta biết năng lực của mình . Cô rất bực mình vì sự im lặng bất lịch sự đó . Nhưng vẫn vững vàng và ôn hòa chờ anh ta.

Hoài Khang chợt lên tiếng, giọng không được niềm nở lắm:

- Cô là luật sư à ? Nhanh vậy sao ?

- Không, chỉ mới là luật sư tập sự . Nhưng tôi cũng có đủ kinh nghiệm . Văn phòng chúng tôi không để mất uy tín với khách hàng đâu.

Anh gục gặc đầu như hiểu . Rồi mở ngăn kéo rút ra một xấp tài liệu, thả lên bàn:

- Tôi sắp ký hợp đồng gia công phần mềm với một ngân hàng Đài Loan . Tôi không rành về luật pháp lắm . Cô hãy thảo bản hợp đồng ấy dùm làm thế nào để đúng luật đấy, tôi không thích gặp rắc rối về sau đâu.

Anh đẩy xấp giấy về phía cô:

- Đây là tài liệu về ngành tin học, cô có thể nghiên cứu để làm hợp đồng.

Diễm Quỳnh thấy không cần thiết phải đọc làm gì . Nhưng cô vẫn lịch sự cầm xấp giấy cuộn lại một cách cẩn thận:

- Tôi sẽ cố gắng làm sớm cho anh.

Giọng Hoài Khang đầy vẻ nghi ngờ:

- Bao giờ xong ?

Diễm Quỳnh cười nhẹ nhàng:

- Ngày mai tôi sẽ đến.

- Nhanh vậy sao ?

- Đó là hơi chậm đấy . Tôi chỉ cần một giờ cũng đủ rồi.

Cô đứng dậy, khoát giơ lên vai:

- Sáng mai tôi sẽ đến thảo luận với anh . Xin chào.

Hoài Khang đứng dậy tiễn cô . Chứ không theo ra cửa . Hình như anh cố giữ chừng mực với cô . Diễm Quỳnh không ngờ đến nỗi không nhận ra điều đó . Cô chậm chạp đi xuống cầu thang . Cố giữ cho mình một vẻ đường hoàng khi đi ngang những nhân viên trong công ty.

Sẽ không bao giờ cô tha thứ cho hành động của Hoài Khang . Không bao giờ . Dù cô sống đến trăm tuổi, cô cũng sẽ không quên cách cư xử của anh ta .

Nó là một sự trở mặt tráo trở nhất đối với cô.

Sáng hôm sau Diễm Quỳnh mang bản hợp đồng đến công ty . Cô đến lúc 8 giờ . Thế mà Hoài Khang vẫn chưa đến . Cô ngồi trong phòng chờ đến hơn 9 giờ mới thấy anh ta xuất hiện . Đáng lẽ phải nói câu xin lỗi như người ta phải nói trong những trường hợp như vậy, thì anh ta thản nhiên đến ngồi phía sau bàn:

- Tôi nghĩ cô sẽ bỏ cuộc, không ngờ cô vững hơn nhiều.

- Tại sao tôi phải bỏ cuộc ?

Anh ta ngẩng tay, không trả lời . Và hỏi cộc lốc:

- Bản hợp đồng đâu ?

Mặc dù giận tím người, Diễm Quỳnh vẫn cố giữ thái độ Ôn hòa với anh ta . Như không hề nhận ra vẻ xác xược trong cung cách của anh đối với cô . Cô cố gắng tự chủ với một nghị lực phi thường, để phớt lờ mọi chuyện . Và cư xử với anh ta như một khách hàng . Cô rút tờ hợp đồng đặt trên bàn:

- Đây là bản thảo, anh xem còn điều nào chưa đúng yêu cầu, tôi sẽ chỉnh lại.

Hoài Khang liếc nhìn cô một cái:

- một luật sư có kinh nghiệm mà phải làm đi làm lại hai ba lần một bản hợp đồng xoàng xĩnh như vậy sao ?

Những lời phản đối gay gắt cứ chực tuôn trên đầu lưỡi Diễm Quỳnh . Nhưng cô cố gắng kềm lại, giọng nói vẫn lịch sự:

- Bất cứ hợp đồng nào cũng có những nguyên tắc riêng của nó . Vì mỗi công ty đều có cách làm ăn riêng.

Hoài Khang không trả lời . Anh đọc thật kỹ những điều khoản của hợp đồng

. Rồi đặt viết gạch mạnh dưới điều ba, nói như phán quyết:

- Không được, tại sao chỉ thanh toán trước 50% trị giá chương trình, phải thanh toán hết, đề phòng họ hủy bỏ hợp đồng chứ.

- Trong trường hợp đó, anh vẫn còn rất lời.

- Nhưng tôi muốn mọi thứ đều tuyệt đối.

Diễm Quỳnh vẫn cố kiên nhẫn:

- Với khách hàng, nếu anh cứng rắn quá thì không có lợi cho anh đâu . Đa số những công ty đều làm theo phương thức như vậy.

Hoài Khang im lặng đọc tiếp . Rồi lại gạch dưới điều bốn:

- Tôi không đồng ý điều này, tôi muốn tính theo câu lệnh, chỉnh lại đi.

- Vâng.

Diễm Quỳnh rút viết ra sửa lại vài từ . Rồi cô ngược lên:

- Anh còn yêu cầu gì nữa không ?

Hoài Khang nhìn ra cửa sổ . Vẻ mặt cau có như không bằng lòng . Cuối cùng anh quay lại:

- Tôi không hiểu tại sao họ lại cử một luật sư non nớt đến đây . Đây là thời điểm đầu tiên công ty tôi bắt đầu hoạt động . Tôi cần một luật sư thực thụ làm tư vấn pháp luật cho tôi . Họ coi thường khách hàng quá.

Diễm Quỳnh điềm tĩnh nói:

- một luật sư thật sự sẽ không ai thêm nhúng tay vào những chuyện nhỏ nhặt này đâu, thưa giám đốc.

Hoài Khang đập mạnh bàn, khuôn mặt đỏ phừng lên:

- Nếu cô coi rẻ công ty này thì cô rút đi.

Đến mức như vậy, Diễm Quỳnh không nhịn được nữa . Cô đứng phắt dậy, gằn giọng:

- Tôi không coi rẻ khách hàng . Nhưng tôi thấy một giám đốc như anh mà đòi hỏi những điều vô lý như một thằng ngốc . Lúc này tôi không nói vì còn tôn trọng anh, nhưng bây giờ thì không cần nữa . Anh nhìn lại ý kiến của anh ở điều ba xem . Tôi dám chắc bất cứ công ty nào cũng phải cầu cạnh để có một hợp đồng . Thế mà anh đòi hỏi người ta cao quá . Còn ai muốn làm ăn với anh.

Cô chụp bản hợp đồng trên bàn, ném thẳng vào mặt Hoài Khang:

- Nếu phải chiều lụy một khách hàng như anh, thì thà tôi bị đuổi việc.

Nói xong cô quay phắt người đi ra . Nhưng Hoài Khang đã kéo giật cô lại .

Cặp mắt đen của anh quắc lên đầy tức giận, dữ dội:

- Mặc kệ cô là luật sư, hay là văn phòng của ông ta có thể đưa tôi ra tòa về hành động xâm phạm này, tôi vẫn không tha thứ cách cư xử mất dạy của cô . Tôi sẽ giam cô lại đây cho đến khi nào tôi nguôi giận . Muốn la hét kêu cứu thì cứ làm.

Anh ấn Diễm Quỳnh nằm ngửa ra salon . Và bỏ đi ra ngoài, khóa cửa lại .

Hành động chớp nhoáng của anh làm Diễm Quỳnh sững sờ tê liệt mọi phản ứng . Khi cô ngồi lên được thì tiếng chân anh đã đi xa dưới cầu thang. Diễm Quỳnh giận dữ đập mạnh vào cửa . Cô không tưởng tượng nổi cách cư xử quặc như vậy . Cô chạy đến cửa sổ nhìn xuống sân . Hoài Khang đang băng qua đường vào quán cafe đối diện . Anh ta định bắt cô ở đây đến chừng nào chứ . Anh ta có điên không. Diễm Quỳnh tức muốn hét lên . Nhưng la hét thì lại làm náo động mọi người . Chẳng khác nào một người điên . Cô đành trở lại ngồi phịch xuống ghế . Tức Hoài Khang kinh khủng mà chẳng biết làm thế nào. Chợt nhớ ra, cô tìm số điện di động của anh . Rồi lao đến bàn, bấm máy . Mãi một lúc sau, Hoài Khang mới chịu lên tiếng:

- Alô.

Diễm Quỳnh nói hấp tấp:

- Anh Khang, nếu anh không thả tôi ra, tôi sẽ phá nát phòng làm việc của anh.

Giọng anh thản nhiên:

- Nếu phá được thì cứ làm.

- Tôi cấm anh, không được cư xử với tôi như vậy.

- Hãy ngồi yên mà suy nghĩ về cách cư xử của cô kia, ai cho phép cô quăng giấy vào mặt tôi, thật là hỗn láo.

- Anh đáng bị như thế lắm.

- Cô cũng đáng bị như vậy lắm.

Rồi anh ta tắt máy . Diễm Quỳnh buông ống nghe nằm lăn lóc trên bàn .

Chán nản . Cô nhìn lên đồng hồ . Mới gần 10 giờ . Anh ta định giam cô đến chừng nào đây.

Cô ngồi phịch xuống ghế, buông xuôi hai tay . Bây giờ mới nhận ra mình đang đói bụng . Lúc sáng cô dậy muộn nên quỳnh quáng chạy đến đây, vì sợ trễ hẹn . Cô chỉ định làm việc một chút . Không ngờ mọi việc lại diễn biến như vậy.

1 lát chịu hết nổi . Cô lại gọi điện cho Hoài Khang . Vừa nghe tiếng anh ta . Cô nói ngay:

- Tôi không muốn đối đầu với anh nữa, yêu cầu anh để tôi về . Còn bản hợp đồng thì anh có thể đi thuê người khác . Bây giờ tôi muốn về.

- Nhưng tôi chưa muốn tha.

Diễm Quỳnh chợt nói như hét:

- Nhưng tôi đói lắm, đừng có ác như vậy.

Hoài Khang tắt máy, và chỉ 10 phút sau anh đã xuất hiện trước mặt cô . Anh đặt một ổ bánh mì xuống bàn:

- Tôi không biết chuyện đó, tại sao không nói sớm ?

Diễm Quỳnh ngồi im, đôi mắt nhìn anh như tóe lửa . Rồi cô chợt đứng dậy

cầm ổ bánh, thẳng tay ném vào mặt anh . Hoài Khang chỉ né người tránh . Không có một phản ứng . Hình như thái độ đó cũng chưa làm Diễm Quỳnh nguôi giận . Cô giang tay định cho anh cái tát . Nhưng anh đã chụp tay cô lại, quát lên:

- Đủ rồi.

Diễm Quỳnh giăng tay ra . Rồi đến bàn chụp lấy chiếc giỏ khoác lên vai . Đi một mạch ra cửa.

Cô vào một quán ăn . Đói run cả người . Cô cũng không biết mình run vì đói hay vì tức . Nhưng quả thật là không sao bình tĩnh nổi, khi chuyện xảy ra một cách kỳ cục như vậy.

1 lát sau cô về nhà . Và nằm lăn ra suy nghĩ . Quả thật là không sao hiểu được khi cô và anh ta xảy ra chuyện như thế . Nó phi lý đến mức khó tin . Ban đầu thì là sự đối lập trong công việc . Sau đó lại chuyển qua gây hấn vì cá nhân . Anh ta nghĩ gì khi làm như vậy . Sao lại kỳ cục như thế chứ.

Hơn một năm xa mặt . Bây giờ gặp nhau thì cũng không nhẹ nhàng . Đúng là oan gia nên cứ phải gặp . Cô thấy chán kinh khủng.

Nằm chán, cô uể oải ngồi lên . Nhớ lại hành động của mình lúc nãy cô hơi chùng lại . Phải thừa nhận là mình quá đáng, hung dữ . Lớn tiếng cũng là quá rồi . Đàng này lại ném đồ vào mặt anh ta . Cô cũng không hiểu tại sao mình dữ như vậy.

Mọi chuyện thế là hỏng bét . Chắc chắn anh ta sẽ hủy bỏ bản hợp đồng sáng nay . Nếu anh ta ác thì sẽ yêu cầu luật sư Nhu cử người khác đến làm việc . Còn nếu có nương tay thì anh ta cũng sẽ bỏ ngang mọi giao dịch với văn phòng . Đàng nào thì cô cũng chết . Như vậy thì làm sao luật sư Nhu còn giao công việc cho cô nữa chứ.

Diễm Quỳnh xuống tinh thần đến nỗi không dám đến văn phòng . Mãi sáng hôm sau cô mới thu hết can đảm đi làm . Gặp luật sư Nhu ở phòng khách, cô lấm lét nhìn ông . Nhưng ông ta chẳng có vẻ gì là bất bình cô . Cả cô thư ký cũng không nói gì . Nói chung là mọi chuyện đều bình thường.

Có nghĩa là Hoài Khang không làm khó dễ gì cả . Tự nhiên cô thở phào nhẹ nhõm . Thế mà cô đã lo đến ốm người . Bây giờ cô mới thấy những người như Hoài Khang là không nên chọc giận họ sẽ chỉ thiệt thân thôi.

Buổi trưa cô lập tức đến công ty tìm Tấn Dũng . Nhưng anh không có ở đó . Cô muốn đến nhà anh . Nhưng sợ lại gặp Hoài Khang nên lại thôi . Nhưng mà sự nóng lòng làm cô sốt ruột . Cô vào một trạm điện thoại gọi cho Hồ Văn . Rất may là anh chưa về . Nghe tiếng cô, anh có vẻ ngạc nhiên:

- Sao lại gọi anh giờ này ? Có chuyện gì không ?

- Trưa nay anh có đi đâu không ?

- Không, anh sắp về nhà.

- Thế thì đừng về, đi ăn trưa với em đi . Em chờ anh ở quán mình vẫn tới đó,

đến ngay nhé.

- Đồng ý, chờ anh chừng 20 phút nhé.

- Dạ.

Diễm Quỳnh rời khỏi phòng kính . Bỗng qua đường vào quán ăn . Cô tưởng chờ khá lâu . Nhưng chỉ một lát Hồ Văn đã tới, anh kéo ghế ngồi xuống, vui vẻ:

- Sao trưa nắng như vậy mà không về nhà . Có chuyện gì không ?

Diễm Quỳnh ngược lên, hỏi ngay:

- Tại sao anh Khang về mà anh không nói với em, cả anh Dũng cũng không nói, tại sao lại giấu em như vậy.

Hồ Văn có vẻ bị bất ngờ . Anh thôi không cười nữa . Và có vẻ lúng túng:

- Tội anh nghĩ... như vậy thì tốt cho em hơn... với lại...

Diễm Quỳnh ngắt lời:

- Nhưng anh về bao lâu rồi, và có phải sẽ ở lại luôn không ?

- Nó ở lại luôn đây, và lập công ty riêng rồi . Nó về nước khoảng hơn tháng nay.

Diễm Quỳnh nói với vẻ thất vọng:

- Vậy mà anh và anh Dũng không nói, em cảm thấy mấy anh coi thường em quá.

- Không phải tội anh coi thường, mà là lo cho em . Ồ, cả Kim Thu cũng về, em không biết thì hay hơn.

- Chị ấy về thì sao chứ, anh sợ em sẽ phá đám hai người sao ? Sao anh đánh giá em thấy vậy . Anh có biết em đã gặp anh ta không, mà là gặp trong tình huống căng thẳng, nếu em biết trước thì em đã không để chuyện xảy ra như vậy.

Hồ Văn có vẻ ngạc nhiên:

- Em gặp thằng Khang rồi à ? Ở đâu ?

- Ở công ty của anh ta . Phòng tư vấn cử em đến làm việc với anh ta . Nếu biết đó là anh ta thì em không bao giờ tới đó đâu, em còn tự trọng của em mà . Lúc đọc danh thiếp em hơi nghi . Nhưng rồi em nghĩ chuyện đó không bao giờ có, thế nên em chẳng đề phòng gì cả.

- Rồi sao nữa, công việc êm đẹp chứ ?

Diễm Quỳnh phẩy tay, run giọng:

- Mâu thuẫn chứ không phải là êm đẹp, anh ta cư xử với em thô thiển còn hơn kẻ thù . Bắt em ngồi chờ cả tiếng . Và khi đọc bản hợp đồng thì chính đủ thứ . Anh ta nói thẳng vào mặt em rằng không muốn làm việc với một người tập sự như em . Nếu mấy anh nói trước thì em đã không phải chịu nhục vậy đâu.

Hồ Văn nhíu mày:

- Tại sao nó làm vậy kia, anh không hiểu nổi thằng này, sao nó thay đổi kỳ

cục vậy.

- Anh ta không kể với anh sao ?

- Không nói gì cả . Nó đi Đài Loan rồi . Mà anh nghĩ, bản hợp đồng của em nó chịu sử dụng rồi, thế thì tại sao phải gay cấn.

- Em không biết.

Cô suy nghĩ một lát, rồi nói với vẻ giận dữ:

- Có thể đó là thái độ để anh ta cảnh cáo em, rằng em nên biết giữ khoảng cách mà đừng tìm cách liên lạc với anh ta . Nếu là anh, anh có tự ái không ?

Thấy môi cô run lên như sắp khóc, Hồ Văn vội vỗ nhẹ nhẹ lên tay cô:

- Bình tĩnh lại nào, anh thấy chuyện không như em nghĩ đâu, có thể em bị thành kiến đó thôi.

- Đúng là như vậy chứ thành kiến gì . Không lẽ anh không hiểu bạn anh sao.

- Anh rất ngạc nhiên khi nghe em nói như vậy, thật đấy.

Diễm Quỳnh hơi ngẩng mặt lên với một thoáng kiêu kỳ trẻ con:

- Thế anh có tin là em không nghĩ đến anh ta nữa không.

- Tin chứ . Dù sao thì em cũng đâu đến nỗi mù quáng . Vả lại, anh nghĩ tại nó sẽ cưới nhau khi công ty ổn định . Vì bây giờ nó đã về nước, có nghĩa là hai đứa nó muốn ổn định rồi.

Diễm Quỳnh im lặng . Cô cắn môi như không quan tâm đến những gì anh nói . Nhưng trong lòng thì đau nhói . Hình dung đến lúc họ đám cưới, cô thấy đau đớn kỳ lạ.

Đâu phải là cô không hiểu chuyện đó . Nhưng cô cứ nghĩ họ sẽ ở đâu đó rất xa, chứ không phải hiện diện ở ngay thành phố này.

Chợt thấy cái nhìn lo lắng của Hồ Văn, tự ái lại nổi lên, cô hỏi như vô tư:

- Thế về đây rồi, chị Thu tìm được việc làm chưa ?

- Có đang xin trở lại công ty cũ, nhưng họ chưa trả lời.

- Vậy hả.

Diễm Quỳnh nói một cách thờ ơ . Cô ăn mà tâm trí cứ để lang thang . Đúng hơn là cảm thấy nỗi buồn khổ bị khơi lại . Hơn một năm nay cô cố gắng quên dần . Nhưng vào lúc sắp quên được thì họ lại hiện diện trước mắt.

Có lẽ lần này chính cô là người phải ra đi .

Mưa Trên Phố Lạ

Chương 10

Diễm Quỳnh ngồi quỳ dưới nê gạch , loay hoay gói quà . Đó là một chiếc sơ mi . Vì cô chẳng biết tặng gì khác , dù đã vắt óc ra suy nghĩ.

Cô cẩn thận cài chiếc nơ dây lên hộp . Rồi ngồi chờ người mà nhìn . Đúng hơn là nhìn nhưng không thấy gì . Tâm trí cô cứ loay hoay quanh tới sinh nhật Tấn Dũng , tưởng tượng những tình huống ghê gớm mà mình phải đối phó.

Càng nghĩ cô càng thấy xuống tinh thần . Không lẽ sinh nhật anh mà cô tránh mặt . Tránh như thế thì yếu hèn quá . Như thế Kim Thu sẽ nghĩ cô không dám đối mặt với họ . Còn đến đó dự thì chẳng khác nào xông ra chiến trường . Vì phải đối diện tay ba với nhau . Mà trong đó mọi người đều để ý thái độ của mình . Càng nghĩ càng thấy chán.

Đã vậy rồi còn không biết có nên đến trước không nữa . Cô và Kim Thu đều là người thân của Tấn Dũng . Không đến trước để phụ thì coi không được . Mà đến thì ...

Diễm Quỳnh không hay mình thở dài liên tục . Cuối cùng cô đứng lên cất hộp quà . Dù muốn dù không cũng phải đến trước thôi.

Cô nhìn đồng hồ . Gần 4 giờ rồi . Tấn Dũng bảo 6 giờ sẽ đến đón . Nhưng cô không muốn mình có vẻ làm khách như vậy . Cô trang điểm qua loa , rồi đến nhà anh.

Tấn Dũng đi đâu chưa về . Chỉ có Hồ Văn đang ở trong bếp với hai ông bà lớn tuổi mà cô không quen . Thấy cô , Hồ Văn giới thiệu ngay :

- Dạ , đây là cô Quỳnh đó bác . Quỳnh này , hai bác đây là ba má thằng Dũng đây.

Diễm Quỳnh khẽ gật đầu chào :

- Thưa bác.

Ba của Tấn Dũng không nói gì . Nhưng mẹ anh thì nhìn cô khá lâu . Bà có vẻ không cưỡng lại được ý muốn quan sát cô . Làm cô khó mà tự nhiên . Hồ Văn rất tinh ý điều đó . Anh cất gói quà trên tay cô tah^n mặt :

- Sao em đến sớm vậy ?

- Em định đến phụ với mấy anh . Không ngờ có bác lo trước rồi.

Hồ Văn chưa kịp lên tiếng thì bà Nhược đã cười với Diễm Quỳnh :

- Con đến giúp bác một tay vậy . Còn thằng Văn thì lo ở đằng trước đi , để hai bác cháu ở đây thôi.

Diễm Quỳnh ngồi xuống cạnh bà , gọt khoai tây . Cô cứ tưởng sinh nhật Tấn

Dũng sẽ đơn giản có bạn bè . Không ngờ ba má anh cũng ở quê lên . Lại còn nấu nướng lĩnh lĩnh . Năm trước đặt đồ sẵn ở nhà hàng gọn nhẹ hơn nhiều. Nhưng cô không e dè lâu . Vì thái độ của bà Nhược rất thân mật , dễ dãi và thích nói . Bà bắt đầu câu chuyện bằng một câu bông lơn :

- Chắc cháu Quỳnh ngại làm bếp lắm nhỉ , thời bây giờ con gái ít chịu làm bếp như thời của bác.

- Dạ đâu có , đi làm về con cũng tự đi chợ nấu ăn bác a.

- Ôi , vậy hả ? Cháu siêng quá nhỉ . Thế cháu ở với ai ?

- Dạ , có một mình thôi . Lúc trước ở chung với cô bạn . Bây giờ nó có chồng rồi nên con chỉ ở một mình.

- Nghe thằng Văn nói cháu làm nghề luật sư phải không ?

- Dạ.

- Con gái mà làm nghề này thì lạ lắm . Ở quê bác , bác không thấy cô nào làm nghề này cả.

- Dạ , tại cũng hơi khó nên ít ai chịu đeo đuổi.

- Thế cháu quen với thằng Dũng nhà bác lâu chưa ?

Diễm Quỳnh chưa kịp trả lời thì nghe có tiếng xe ngừng phía trước . Cô quay lên nhìn . Hoài Khang và Kim Thu đang mang ổ bánh về . Tự nhiên cô cúi xuống got. khoai tiếp , như không muốn nhìn thấy gì hết . Cô trả lời mà vẫn lặng lẽ nghe tiếng nói ở phòng khách dội xuống . Đây đúng là một buổi sinh nhật đầy cực hình.

Một lát Kim Thu đi xuống . Cô ngồi xuống cạnh Diễm Quỳnh thật tự nhiên :

- Quỳnh tới lúc nào vậy ?

- Em mới đến chị a.

Bà Nhược cười vui vẻ :

- Từ sáng đến giờ cô Thu ở đây phụ với bác đấy . Nhờ cô phụ một tay nên bác nấu xong từ hồi trưa . Bây giờ chỉ hâm lại.

- Dạ.

Kim Thu nói giọng đầy xả giao :

- Tần Dũng muốn đặt thức ăn ở nhà hàng . Nhưng bác Nhược giành để ở nhà nấu . Bác ấy khéo tay ghê.

- Ôi , khéo gì cô . Ở nhà nấu thường nên quen tay vậy mà.

- Không , cháu nói thật đó . Bác nấu ngon hơn nhà hàng nhiều.

Bà Nhược chối đây đây . Nhưng có vẻ rất khoái nghe Kim Thu khen . Diễm Quỳnh nhận ra điều đó ngay . Nhưng cô không xã giao nổi như vậy . Cô đang chán vô cùng , chỉ muốn về mà thôi.

Diễm Quỳnh got. khoai một cách chăm chỉ và rất ít nói . Nhưng bà Nhược và Kim Thu thì nói không ngớt . Cô cảm nhận rất rõ rằng , mặc dù tính bà dễ dãi và thân mật , bà vẫn có gì đó e dè với cô . Gần như là ngại ngùng . Còn Kim Thu thì có vẻ bình dị nên bà thấy dễ gần hơn.

Gọt xong khoai , Diễm Quỳnh cố tìm việc gì đó để làm . Cô không muốn lên phòng khách vì ngại đối mặt với Hoài Khang . Mà ở dưới bếp thì chán chịu không nổi . Cô cảm thấy Kim Thu hoà hợp với mọi người như trong gia đình . Còn mình thì luôn lạc lõng . Biết vậy lúc này cô đã không đến sớm.

Một lát sau mọi người lên nhà trên . Diễm Quỳnh cũng đi theo . Cô chạm mặt Hoài Khang ở cửa . Nhưng cả hai lập tức làm ngơ với nhau . Từ sau chuyện tư vấn hợp đồng , anh và cô không hề gặp nhau . Bây giờ hai bên đều ngầm thoa? thuận như không hề có lần gặp nhau đó . Diễm Quỳnh cứ tưởng bạn bè rất đông , hoá ra chỉ có mấy người với nhau . Có vẻ là một buổi họp mả/t thân mật hơn là sinh nhật . Kim Thu đi lên đi xuống bày bàn tiệc . Cô có vẻ hoạt bác và đảm đang . Cô càng linh hoạt bao nhiêu thì Diễm Quỳnh càng thấy mình lạc lõng bấy nhiêu.

Tấn Dũng ngồi bên cạnh Diễm Quỳnh . Từ này giờ anh có vẻ chăm sóc cô rất đặc biệt . Gần như là âu yếm với một người là của riêng mình . Thấy vẻ thân thờ của cô , anh nghiêng đầu qua hỏi nhỏ :

- Sao em không ăn gì hết vậy . Có ba má anh , em ngại hả ?

- Đâu có.

Bà Nhược ngồi một bên cô , nói như nhận xét :

- Sao cháu ăn ít vậy , hay là bác nấu không ngon.

Cách nói của bà làm mọi người đều tập trung nhìn Diễm Quỳnh . Tự nhiên bị làm nhân vật trung tâm , cô đâm ra lúng túng . Và cố cười nói cho hoà hợp . Không ai biết rằng cô khổ sở vì không biết nhìn đi đâu . Khi người đối diện với cô là Hoài Khang . Anh ta có vẻ thoải mái và bằng lòng . Bên cạnh anh ta , Kim Thu dịu dàng đảm đảm như hoàn toàn lệ thuộc vào anh ta . Tự nhiên cô quay nhìn đi nơi khác.

Hồ Văn hơi ngạc nhiên vì vẻ hiền lành của Diễm Quỳnh . Anh nhận ra cả sự hờ hững của Hoài Khang . Nhưng anh phớt lờ một cách tế nhị . Anh biết Diễm Quỳnh không vui và rất muốn giúp cô . Chỉ có điều là không thể giúp được.

Kim Thu hình như cũng không thoải mái khi có mặt Diễm Quỳnh . Nhưng cô khoa? lấp tâm trạng đó bằng cách dựa vào Hoài Khang và bà Nhược . Vì cô biết bà rất thích cô . Thấy bà cứ tìm cách gợi chuyện với Diễm Quỳnh , cô lúi cúi một cách khéo léo :

- Bác có theo dõi chương trình da,y nấu ăn trên ti vi không hả bác ?

Bà Nhược xua tay :

- Bác có rảnh đâu mà xem mấy cái đó , chủ yếu là học kinh nghiệm của mấy người nấu đảm . Nhưng ở quê làm không đẹp mắt bằng ở than`h phố đâu.

- Con thấy bác bày trí đẹp đấy chứ , mà ngon hơn nhiều.

Tấn Dũng xen vào :

- Nếu cần học nấu nướng , Thu có thể nhờ má tôi đó . Chỉ sợ là cô không

chịu nhớ cách nấu thôi.

- Đâu có , tôi thích nấu ăn lắm . Bên Nhật tôi cũng có học vài món . Định hôm nay đãi mấy anh . Nhưng có bác nên không dám múa rìu qua mắt thợ.

- Ôi , vậy sao ? Sao con không nói với bác . Bác cũng thích biết món ăn của Nhật . Về dưới làm cho mấy bà trong xóm coi . Thế nào mấy bà cũng thích.

Hoài Khang đặt ly xuống bàn mỉm cười :

- Nếu vậy bác hãy ở lại chơi . Kim Thu sẽ đến đây cùng nấu với bác . Lúc này cô rảnh lắm nên cũng buồn . Có bác cổ đến đây cho vui.

- Dạ đúng đó , bác ở lại đi bác.

- Được chứ , bác ở chơi vài ngày cũng được . Để ông về trước coi sóc nhà cửa.

Kim Thu nghiêng người qua gấp thịt cho bà Nhược , cử chỉ đầy vẻ triu mến .

Cô nói mềm mỏng :

- Vậy sáng mai con đến , hai bác cháu mình đi chợ nhé.

Bà Nhược quay sang Diễm Quỳnh :

- Quỳnh có đi chơi không . Đi cho vui nghe con.

Diễm Quỳnh vội lắc đầu:

- Dạ , ngày mai con có hẹn với khách hàng , Con đi không được a.

- Vậy hả , vậy thì trưa mai đến ăn cơm . Buổi sáng bác với Kim Thu ở nhà nấu , trưa mấy đứa về là kịp rồi.

Hoài Khang cười cười nhìn Kim Thu :

- Có việc để làm rồi , em khỏi sợ buồn phải không ?

Bà Nhược nhìn hai người , rồi chuyển đề tài :

- Này , hai cháu định chừng nào đám cưới vậy . Chừng đó nhất định phải mời bác đấy . Bác phụ cho vài ngày.

- Dạ , chắc cũng sắp thôi . Tụi con chưa ổn định gì cả nên chưa nghĩ tới.

Bà Nhược vô tình :

- Thăng Khang gặp Kim Thu là có phước đấy , vừa hiền lại vừa chịu bếp núc . Mà hai đứa cũng lạ , học chung với nhau mấy năm mà không để ý nhau , tới chừng sau này mới thương , như vậy là duyên nợ đấy.

Bà quay lại chỉ vào Tấn Dũng :

- Còn thằng Dũng nhà bác đến chừng này tuổi mà không chịu có vợ , nó làm bác lo đến sốt ruột.

Hồ Văn chợt xen vào :

- Bác đừng lo . Đến chừng có dâu , bác sẽ có một cô dâu chất lượng đấy

Mọi người phì cười . Bà Nhược phẩy tay :

- Nếu được vậy thì bác mừng lắm , chứ đám nào làm mai cho nó , nó cũng chê . Bác rầu hết sức.

Kim Thu chợt đứng dậy :

- Để con lấy thêm soup , cái này nguội hết rồi.

Cô đi xuống bếp . Nhưng chỉ một lát sau , tiếng hét của cô vọng ra phòng khách . Hoài Khang đứng bật dậy :

- Chuyện gì vậy kia.

Mọi người cũng lo lắng :

- Hay là cô bị phỏng rồi.

Hoài Khang đi nhanh vào nhà trong . Vừa lúc Kim Thu cũng đi lên . Bàn tay cô còn dính vài sợi nấm , những ngón tay ửng đỏ . Cô cười như có lỗi :

- Em vô ý quá , để trượt tay đổ cả soup.

- Em bị nóng lắm không ? Ra rửa tay đi.

Bà Nhược suýt xoa :

- Lấy nước đá đắp lên đi con.

Hoài Khang dìu Kim Thu ngồi xuống ghế . Anh rút chiếc khăn tay ướp nước đá . Rồi đặt lên tay cô :

- Mát không ?

- Dạ mát , chắc không sao đâu , em dễ chịu lại rồi.

Mọi người một câu góp ý , tập trung vào Kim Thu . Diễm Quỳnh gương mặt nhìn cô , không biết nói gì . Cô định đứng dậy mang soup lên thì Kim Thu đã lên tiếng :

- Em muốn về nhà thay đồ , áo em bị ướt hết rồi.

Bà Nhược sốt sắng :

- Về thay đồ rồi trở lại chơi nghe con . Tội nghiệp , soup nóng như vậy chịu sao nổi.

- Dạ không sao đâu bác.

Hoài Khang đưa Kim Thu về rồi . Diễm Quỳnh đứng lên định xuống bếp thì Tấn Dũng cản lại :

- Em đi đâu vậy ?

- Để em mang soup lên.

- Thôi thôi , coi chừng em bị như Kim Thu , để anh.

Anh đi ra nhà sau . Bà Nhược nhìn theo rồi cười :

- Thằng này cũng biết chiều bạn gái quá nhỉ.

Ông Nhược nãy giờ vẫn im lặng , chợt lên tiếng :

- Vậy cháu Quỳnh thấy nó thế nào ?

Bị hỏi đột ngột , Diễm Quỳnh ngơ ngẩn :

- Dạ , thế nào là sao ạ ?

Hồ Văn vội xen vào :

- Tụi con thân với Diễm Quỳnh lắm bác . Cô cũng thích chơi với tụi con , bạn bè thân nhau quá khó nhận xét nhau được lắm . Bác hỏi vậy Diễm Quỳnh không biết trả lời đâu.

Bà Nhược đập nhẹ tay lên chân ông :

- Cái ông này , gì cũng từ từ chứ.

Tấn Dũng đã mang soup lên . Bà Nhược chủ động múc ra chén cho Diễm Quỳnh . Cử chỉ đó làm cô ngại thật sự . Cô vội giữ lại :

- Dạ , bác để con

- Sao con ăn ít thế ?

Diễm Quỳnh chỉ cười vì không biết trả lời thế nào . Tối nay bị áp lực tâm lý , cô trở nên thụ động rất nhiều . Bây giờ Hoài Khang và Kim Thu đã về rồi , cô tah^ y bớt nặng nề hơn . Nhưng không vì vậy mà cô linh hoạt lên được.

Bà Nhược giữ cô lại đến tối . Diễm Quỳnh định về sớm trước khi Hoài Khang trở lại . Nhưng cô không sao về được vì bà cứ nói chuyện nọ bắt qua chuyện kia . Một lát sau , cô nghe tiếng xe ngừng ngoài sân , Hoài Khang đi vào . Bà Nhược hỏi ngay :

- Tay nó có làm sao không Khang.

- Không sao đâu bác , cổ về nhà bôi thuốc chắc mai sẽ khỏi thôi.

Diễm Quỳnh lợi dụng cơ hội , đứng lên về . Cô chào mọi người một cách bình thường . Bà Nhược và Hồ Văn tiễn cô ra cửa . Hoài Khang chỉ ngồi yên hút thuốc . Anh ngửa người ra ghế , lơ đãng nhìn lên trần nhà , như mọi chuyện đều không liên quan đến mình.

Ra ngoài đường rồi , Tấn Dũng hỏi ngay :

- Tối nay em có vui không ? Sao em ít nói quá vậy ?

Diễm Quỳnh hất tóc ra phía sau , cô tựa người vào nệm một cách thoải mái :

- Tại vì em không biết gì để nói cả.

- Hình như em không vui , em không thích má anh phải không ?

- Sao tự nhiên anh nghĩ vậy ?

- Anh sợ như vậy , vì má anh nói nhiều quá . Thật ra bà ấy rất dễ tính và mền em nữa . Còn em ?

- Em thích bác lắm.

Diễm Quỳnh nói giã dì . Thật ra cô không có ấn tượng gì về người khác . Không còn tâm trí để mà có ấn tượng . Tâm trạng cô nặng trĩu như thế , cô còn có thể nghĩ gì khác nữa.

Khi xe ngừng trước cổng , cô bước xuống , vẫy tay với một chút thờ ơ :

- Em vào nghe.

- Chúc em ngủ ngon . À này , Quỳnh.

- Gì anh ?

- Trưa mai đến nhà anh ăn cơm nhé.

Diễm Quỳnh lập tức lắc đầu :

- Dạ thôi , mai em có hẹn rồi.

Giọng Tấn Dũng có vẻ nài nỉ :

- Em không hồi lại được sao ?

- Họ là khách đặc biệt của luật sư Nhu , em không dám từ chối đâu.

Tấn Dũng suy nghĩ một lát , rồi nhìn vào mặt cô :

- Nói thật với anh đi Quỳnh . Em muốn tránh mặt thằng Khang phải không ?
Diễm Quỳnh lắc đầu ngay , thậm chí giọng cô hết sức tự nhiên :

- Chuyện đó củ rồi , em quan tâm làm gì nữa . Không có đâu.

Tấn Dũng gật gật đầu , như rất tin . Anh khẽ giờ tay :

- Chúc em ngủ ngon , anh về nghe.

- Da.

Diễm Quỳnh đứng yên bên lề đường , chờ xe đi rồi cô mới lững thững đến mở cổng . Cô lên phòng với tâm trạng lặng lẽ . Vì hôm nay là sinh nhật Tấn Dũng nên cô phải nén lòng chịu đựng . Chứ nếu là một buổi họp mặt nào đó , chắc cô sẽ không bao giờ tham gia.

Sáng hôm sau Diễm Quỳnh vừa thức giấc thì có tiếng bấm chuông ngoài cổng . Cô ra ban công nhìn xuống . Hoài Khang đang đứng ở dưới , tay thọc trong túi với dáng điệu chờ đợi . Trong một thoáng Diễm Quỳnh lo đến thót tim . Khi anh ta đến tìm cô như vậy , thì chắc chắn là có chuyện không bình thường rồi.

Cô vội vàng chải tóc . Rồi chạy xuống mở cổng . Không để cô kịp mời , Hoài Khang đẩy mạnh cửa đi vào nhà . Cử chỉ ngang ngang và gây hấn , hứa hẹn một chuyện chẳng mấy nhẹ nhàng . Cô hơi bất mãn thái độ khiêu khích ấy . Nhưng cũng im lặng đi vào nhà với tâm trạng đối phó.

Hoài Khang ngồi xuống salon . Khuôn mặt có vẻ phờ phạc của người mất ngủ . Và làm lì đến phát sợ . Thấy Diễm Quỳnh định lấy nước , anh khoát tay :

- Thôi khỏi , tôi ở lại không lâu đâu.

Diễm Quỳnh đến ngồi xuống phía đối diện . Cô ở tư thế sẵn sàng phản ứng hơn là tiếp một người bạn . Nhưng giọng nói vẫn lịch sự :

- Anh tìm có chuyện gì vậy ?

Hoài Khang không trả lời vội . Cặp mắt anh lướt trên mặt cô như chà sát , tạo cho người bị nhìn một cảm giác ớn cả người . Diễm Quỳnh cũng không nằm ngoài cảm giác đó . Cô khó chịu nhìn đi chỗ khác :

- Anh không biết nhìn như vậy là bất lịch sự hay sao.

Hoài Khang không để ý phản ứng của cô . Anh nói bằng giọng điệu đầy châm chích :

- Tối qua cô có vẻ rất e ấp thực nữ , như một cô dâu sắp về nhà chồng vậy.

“Anh ta nói vớ vẩn gì đây ? “ – Diễm Quỳnh nghĩ thầm . Hôm qua cô chán muốn chết , đầu óc đầu mà làm ra vẻ thực nữ , mà việc gì phải đóng kịch như thế . Nhưng cô không buồn giải thích với anh , không lẽ mới sáng anh ta vội đến đây chỉ để nói câu đó.

Thấy cô không trả lời , Hoài Khang nói tiếp :

- Ba má thằng Dũng chịu cô rồi đó , cô nghĩ thế nào ?

Diễm Quỳnh cau mặt :

- Anh nói bậy gì vậy . Nếu họ nghe được , họ sẽ đánh giá tôi thế nào đây.
- Cô không biết thật hay giả vờ không biết ?
- Tôi không hiểu anh muốn nói gì.

Hoài Khang vẫn điềm tĩnh :

- Hai ông bà ở quê lên để xem mặt cô dâu tương lai . Suốt tối qua , khi cô về rồi , họ chỉ nói về cô . Cô nghĩ sao ? Có vui không ?

Diễm Quỳnh vô tình ngồi chồm tới , hai mắt mở to nhìn Hoài Khang :

- Họ muốn coi mặt tôi à ?
- Còn cô , có thấy mến họ không ?

Diễm Quỳnh không trả lời . Cô chờ người ra , kinh ngạc . Thì ra bà Nhược không vô tư với cô . Và Tấn Dũng sắp đặt cho cuộc gặp gỡ đó . Có chuyện đó nữa sao ?

Thật là bàng hoàng , Diễm Quỳnh ngạc nhiên đến mức không biết nói gì . Cứ ngồi chờ ra . Cử chỉ của cô làm Hoài Khang cười gằn , cặp mắt anh nheo lại nhìn cô , răn đe :

- Ngạc nhiên lắm hả ?

Diễm Quỳnh buột miệng :

- Tôi không hiểu tại sao anh Dũng không nói trước với tôi.
- Nếu nói trước thì cô đã chuẩn bị cho mình phong cách hiền ngoan chứ gì , đừng lo , hôm qua cô cũng đã dễ thương lắm rồi.
- Nói thật là tôi không biết chuyện đó.

Thật bất ngờ , Hoài Khang chột quát lên :

- Đừng nói là không biết , nếu cô không có gì với Tấn Dũng thì nó đã không sắp đặt như vậy.

Anh đập mạnh tay xuống bàn :

- Khi không có người này thì cô lập tức thay thế người khác . Lúc nào cũng phải có người đeo đuôi cô mới chịu phải không ?

Diễm Quỳnh sững sờ ngồi im . Đến lượt cô ngạc nhiên vì thái độ của anh . Đầu óc cô rối mù lên , như bị quay thành chong chóng . Anh ta thổ lộ một chuyện ngoài sức tưởng tượng của cô . Rồi lại lên giọng phê phán kết tội . Cô định nói thì anh nói át đi :

- Cô muốn giờ trò gì vậy , muốn chia rẽ bạn bè tôi hay là cần một người dễ sai khiến , đừng có áp dụng chiến thuật đó với thằng Dũng . Tôi cấm cô đấy . Nó không phải như Quốc Thắng đâu.

Diễm Quỳnh đứng bật dậy :

- Cấm anh không được nói đến anh ấy trước mặt tôi.
- Sao vậy . Sợ à , nếu sợ thì đừng đùa giỡn như vậy.

Diễm Quỳnh trừng mắt :

- Vậy là trong mắt anh , bất cứ ai dính dáng đến tôi đều bất hạnh hết chứ gì , và anh bảo vệ bạn anh vì sợ tôi làm hại anh ? Coi thường người ta vừa vừa

thôi.

- Tôi đâu dám coi thường , mà là quá sợ , lao.i người như cô đáng sợ hơn cả rắn độc . Ai đến gần cô cũng thân bại danh liệt . Cô còn ghê gớm hơn rắn độc nhiều.

Diễm Quỳnh tức run , cô nói như hét :

- Anh ra khỏi nhà tôi ngay . Nếu anh còn nói nữa , tôi sẽ gọi anh Dũng đến ngay . Anh ấy sẽ không coi anh là bạn nữa đâu.

- Thật là ghê gớm.

Hoài Khang buông một câu giận dữ , khinh miệt rồi bỏ đi nhanh ra cửa . Như thể động tác ào ạt đó mới thể hiện được hết cảm giác sôi sục trong đầu anh.

Diễm Quỳnh cũng bỏ đi vào phòng . Giận dữ ngồi phịch xuống giường . Mới sáng đã bị Hoài Khang đến mắng . Mà tệ hại hơn , anh ta coi cô như phù thủy , và đề phòng cô làm khổ Tấn Dũng . Đúng là một sự xúc phạm quá mức.

Chợt nhớ đến cuộc gặp tối qua , cơn giận trong cô bay biến . Chỉ còn lại cảm giác bàng hoàng . Bây giờ cô vụt hiểu tình cảm của Tấn Dũng . Rồi lại liên tưởng tới Quốc Thắng . Cô cảm thấy một gánh nặng thật sự . Dĩ nhiên không bao giờ cô muốn như vậy rồi . Quốc Thắng đã cho cô một bài học quá đắt giá

Có lẽ Hoài Khang nghĩ cô cố tình quyến rũ anh Dũng . Anh ta bảo vệ bạn anh ta cũng đúng thôi . Cô không thấy giận anh ta nữa . Nhưng cũng không vì vậy mà nhẹ nhàng.

Chợt nhớ ra cô đứng dậy thay đồ đi làm . Vừa thay đồ cô vừa suy nghĩ lan man . Thật ra được nhiều người yêu mình đâu phải là một phần thưởng . Mà là một gánh nặng . Vì người khác buồn là một lỗi lầm lớn của mình.

Cô thật sự không biết làm sao để Tấn Dũng hiểu . Buổi trưa khi anh gọi đến , cô vội tìm cách gác máy . Cô biết trưa nay mọi người sẽ chờ cô đến . Nhưng điều đó cũng không làm cô phân vân hơn.

Thật bất ngờ , buổi chiều Diễm Quỳnh định về thì Hoài Khang đến tìm cô .

Thái độ nóng nảy lúc sáng không còn nữa , mà có vẻ trầm tĩnh hơn . Anh nói ngay khi cô định mời vào phòng khách :

- Cô về bây giờ chưa ?

- Tôi cũng sắp về , có chuyện gì nữa không ?

- Đi với tôi một chút . lát nữa tôi sẽ đưa về . Tôi muốn nói một chuyện quan trọng.

:lại là chuyện luc sáng “ – Diễm Quỳnh nghĩ thầm . Cô đồng ý ngay . Dù sao thì cô thông cảm được anh rất tội . Nếu là cô thì cô cũng làm vậy thôi.

Hoài Khang lái xe khỏi thành phố . Anh đưa cô vào một quán cà phê vắng ngắt nằm chơ vơ giữa đồng . Khuôn mặt anh có vẻ đa cảm . Còn cô thì mang

tâm trạng của người có lỗi . Cả hai không có vẻ đối nghịch nhau như trước đây nữa.

Anh quây ly cam đẩy về phía cô . Rồi chủ động lên tiếng :

- Thật ra lúc sáng anh có hơi nóng nảy . Lẽ ra anh không nên lớn tiếng như vậy.

Diễm Quỳnh gật đầu :

- Lúc đó tôi cũng rất giận . Nhưng sau đó nghĩ lại , tôi không giận nữa . Ở vào trường hợp anh , tôi cũng làm vậy thôi.

Cô ngồi thẳng lên :

- Anh biết không , tôi quý anh Dũng giống như anh Văn , cho nên hôm qua như vậy , tôi ngạc nhiên lắm . Không bao giờ tôi cư xử với anh như vậy nữa đâu . chuyện anh Thắng vẫn còn ám ảnh tôi , làm sao tôi dám đùa giỡn với người khác nữa.

Hoài Khang lắc đầu :

- Em hiểu lắm rồi , không phải anh nhắc chuyện đó.

Diễm Quỳnh hơi lạ về cử chỉ thân thiết của anh . Cô dịu giọng :

- Thế thì là chuyện gì ?

- Chuyện tui mình thôi.

Anh hơi suy nghĩ một lát , rồi nghiêng người qua nhìn cô :

- Hơn một năm nay , có lẽ em hận anh lắm.

Giọng cô rời rạc :

- Không , tôi quên rồi , dù sao thì anh cũng có trách nhiệm với chị ấy , làm sao mà anh làm khác được.

- Em có biết tại sao anh về đây không ?

- Tôi không thắc mắc chuyện của người khác.

- Kể cả chuyện liên quan đến em ?

Diễm Quỳnh lắc đầu :

- Tôi không nghĩ nó liên quan đến mình . Thật đấy.

Cô nghiêng nghiêng đầu như cố nhớ . Rồi ngẩng lên nhìn anh :

- À , sẵn đây tôi muốn nói một chuyện . Thật ra lúc anh đến phòng tư vấn . tôi không biết đó là anh . Người ta cử tôi đến gặp chứ tôi không cố ý đâu.

- Tại sao em lại chuyện đó ra nói ở đây ?

Diễm Quỳnh cười khẽ :

- Vì lúc đó anh có thái độ kỳ cục quá . Nó gay gắt và có vẻ đề phòng tôi .

Lúc đó tôi nghĩ có thể anh dùng cách đó để ngầm cảnh báo rằng tôi đừng có hy vọng gì ở anh.

Cô ngừng lại , nhún vai :

- Tôi đâu có thiếu tự trọng đến vậy.

Hoài Khang nhìn cô một cái :

- Em suy diễn xa quá . Thật ra lúc đó anh đang bận bù đầu , anh chưa chuẩn

bị tinh thần dễ gặp em . Lúc đó anh rất tức em.

Diễm Quỳnh ngạc nhiên :

- Tôi không hiểu mình đã làm chuyện gì ?

- Vừa về nước anh đã nghe nói em bây giờ thuộc về thằng Dũng . Lúc đó anh choáng cả người.

- Ồ ... vậy ha?

Diễm Quỳnh hỏi một cách lơ mơ . Cách nói của anh làm cô mơ hồ cảm thấy một chuyện quan trọng có liên quan đến mình . Cô nhìn chăm chú vào một điếm , im lặng chờ nghe .

Mưa Trên Phố Lạ

Chương 11

Hoài Khang cầm tay cô siết chặt một cách vô tình :

- Anh về đây vì em , có điều là anh không định nói sớm như vậy . Trước mắt còn những chuyện mà anh chưa giải quyết được.

- Vậy bây giờ anh nói ra làm gì ?

- Anh sợ đến lúc em hiểu thì không còn kịp nữa . Em đã làm gì đến nỗi ba má thằng Dũng phải lên coi mặt vậy Quỳnh ?

Không để cho cô trả lời , anh nói tiếp :

- Suốt đêm qua anh không ngủ được , chỉ chờ sáng để đến hỏi em . Lúc sáng anh nóng nảy quá nên không nói được gì . Thật ra anh đâu phải là thánh.

Diễm Quỳnh thần thờ nhìn nơi khác :

- Nhưng anh nói chuyện đó làm gì . chúng ta lớn hết rồi . Tôi thì cần những gì nghiêm túc chứ không thích nghe cách tỏ tình lãng mạn . Đừng nói chuyện đó nữa.

- Em không chấp nhận được anh ?

- Không . Mà cũng không hiểu tại sao anh có thể nói thích tôi , khi mới tới qua còn lo lắng cho người khác . Nói anh đừng buồn nhé . Chỉ có ai mất trí mới bùi tai , anh đều lắm.

Nét mặt Hoài Khang rắn đanh . Rõ ràng anh bị xúc phạm :

- Kim Thu nói câu đó , anh chấp nhận , chứ em thì anh không tha thứ . Nói như vậy chẳng khác nào em phủ nhận những gì anh làm cho em.

Diễm Quỳnh vẫn lãnh đạm :

- Tôi cũng đâu có cần tha thứ , thậm chí còn khinh nếu anh vì chuyện tôi qua mà vội lên tiếng với tôi . Tôi nghiệp chị Thu quá , vợ phải một người tham lam như anh.

Hoài Khang nổi nóng :

- Em tôn trọng anh một chút được không , hình như em quen coi thường anh rồi , muốn nói gì thì nói phải không ?

Diễm Quỳnh nhún vai , một cử chỉ khiêu khích cố ý . Thật ra cô sẽ nhào vào Hoài Khang mà khóc vì sung sướng , nếu không nghĩ tới Kim Thu . Anh ta tham quá , không muốn mất gì cả . Và cô chợt thấy ghét anh kinh khủng . Cô héch mạt lên , kiêu kỳ :

- Về chứ ? Tôi nay tôi có hẹn , mà không chừng chị Thu đang chờ anh đó.

- Về thì về.

Hoài Khang gọi tính tiền rồi lăm lè ra xe . Anh im lặng suốt đường về , như

có vẻ rất giận . Diễm Quỳnh cũng không nói gì . Cô cố ý quay mặt ra cửa để giữ một khoảng cách , dù lòng rất buồn.

Đến một khoảng đường vắng . Hoài Khang chợt thắng xe lại , hình như anh đã bớt nóng . Giọng anh trầm ngâm :

- Em còn nhớ lúc em đến Tokyo không ? Lúc đó anh bị chấn động cả người . Thật ra anh ... vẫn còn yêu em và đã tha thứ . Nhưng lúc đó có nói cũng không ích gì . Vì anh chưa giải quyết được chuyện Kim Thu , và điều quan trọng hơn là anh chưa đủ tiền để lập công ty.

Diễm Quỳnh ngò lạng người . Một cảm giác sung sướng choán đầy trong lòng . Cô không quan tâm chuyện công ty . Chỉ chăm chú muốn biết anh sẽ thế nào với Kim Thu . Cô nhìn anh một cách căng thẳng :

- Vậy anh đã giải quyết thế nào ? Em muốn biết lắm . Anh có yêu chị ấy chút nào không ? Có giống như yêu em không ?

- Anh không yêu , nhưng thương . Anh không giải thích được tình cảm của mình . Nhưng nếu yêu thì tại anh đã cưới nhau lâu rồi.

Diễm Quỳnh thì thầm :

- Thế ... tại sao anh không dứt khoát với chị ấy . Anh kéo dài như vậy chẳng khác nào làm hại người ta.

Hoài Khang có vẻ khó xử :

- Nói những chuyện như vậy đâu có đơn giản . Nếu em biết Kim Thu hy sinh cho anh thế nào , em sẽ thông cảm được . Anh đã đợi bao nhiêu dịp , nhưng cuối cùng đành cho qua.

Diễm Quỳnh thất vọng :

- Tại sao anh yếu đuối thế ? Với em thì anh cứng rắn như thép , muốn bỏ thì bỏ . Còn với chị ấy thì anh mềm như bún . Vậy mà bảo là không yêu.

- Em không được so sánh như vậy.

- Vậy thì em phải nghĩ làm sao đây ? Không phải em ích kỷ , nhưng mà em không chịu nổi nếu anh bảo yêu em mà còn cứ bám lấy người ta . Em biết em không có tính dịu dàng như anh muốn . Và em cũng không vì thế mà khác đi được đâu . Bản chất em là vậy rồi , nếu còn so sánh kiểu đó thì em không cần anh nữa.

- Đủ rồi , xa nhau mấy năm mà em vẫn không trưởng thành được chút nào sao . Lúc nào cũng ăn nói ngang ngược cả . Anh không đủ kiên nhẫn đâu.

“Cũng vẫn là như vậy . Với chị Thu thì anh ta mềm mỏng ngọt ngào . Còn với mình thì mỗi chút mỗi quát tháo “Diễm Quỳnh nghĩ thầm . Cô dùng ngón tay mở cửa xe :

- Tôi không về với mấy người nữa.

Hoài Khang kéo tay cô lại , nhưng vẫn ngồi yên :

- Em làm gì vậy ?

- Buông ra , thật là dại dột khi từ chiều giờ để mất thời giờ với mấy người.

Hoài Khang gằn giọng :

- Anh thấy em vẫn không khác trước chút nào . Được rồi , về thì về , tính em quá quắt lắm . Anh chịu hết nổi rồi.

Diễm Quỳnh giậm chân , bịt tai lại :

- Tôi không thèm nghe

Hoài Khang thở dài , rồi cho xe lướt tới . Diễm Quỳnh không biết cô đã làm cho anh buồn đến mức nào . Anh cứ nghĩ bây giờ cô đã trưởng thành hơn , đã trầm lại và biết lắng nghe . Vậy mà cô vẫn con nít như ngày trước.

Hình như những lần bị sốc không làm cô khác đi . Cô chỉ đau khổ trầm lắng lúc đó . Đến khi chuyện qua rồi thì quên bén đi . Và vẫn vô tư làm khổ người khác . Co” lẽ vì quen được nhiều người đeo đuổi chiều chuộng rồi.

Anh thông cảm được tính khí trẻ con đó . Nhưng không thể không buồn .

Anh cứ nghĩ nếu nói hết chuyện của anh với Kim Thu , cô sẽ thông cảm được và cùng bàn bạc với anh cách giải quyết hay nhất . Không ngờ chẳng những không được thông cảm mà còn nghe trách móc . Cách hay nhất là giao chuyện này qua một bên . Bởi vì càng nói thì càng có chuyện để gây gổ . Khi xe ngừng lại trước nhà , Diễm Quỳnh lầm lì mở cửa bước xuống không thềm chào anh một tiếng . Và dằn dỗi bước đến mở cổng . Hoài Khang nhìn cử chỉ của cô mà cảm thấy ngao ngán . Anh chờ cô bước vào nhà rồi cho xe lướt đi . Cả anh cũng không biết khuôn mặt mình đang khó khăn lắm.

Diễm Quỳnh quăng chiếc giỏ lên bàn . Rồi chạy đến cửa sổ nhìn ra đường .

Thấy xe không còn phía trước , cô lại đâm ra tức mình . Cô cứ nghĩ Hoài Khang sẽ vào nhà , thế mà anh bỏ về tỉnh bơ chẳng khác nào một sự khiêu khích.

Cô ngồi xuống bàn , chống cằm rầu rĩ . Chuyện Hoài Khang trở về vì mình không làm cô sung sướng chút nào . Mà cứ bị ám ảnh vì cách nói năng của anh . Cô nhớ lúc Kim Thu bị phỏng . Anh ta nói chuyện ngọt lịm . Mà không phải chỉ lúc đó . Bình thường cũng đã như vậy rồi . Còn đến cô thì nhăn nhó gắt gỏng . Từ trước giờ vẫn không thay đổi . Thật là chịu hết nổi.

Diễm Quỳnh nằm ngả người xuống ghế . Đầu óc vẫn lan man . Lạ thật , cô và anh nói chuyện yêu đương thì ít , cãi cọ thì nhiều . Vậy mà sao vẫn không bỏ nhau được . Chẳng lẽ khi yêu nhau càng nhiều thì càng có chuyện để gây gổ sao ? Nó chẳng lãng mạn tí nào.

“tình cảm của mình không lãng mạn như mình vẫn tưởng tượng “ – Diễm Quỳnh thì thầm một mình . Mắt cô khép lại lim dim . Rồi ngủ thiếp đi.

++

Bà Tuyên đặt ly nước trước mặt Hoài Khang , rồi ngồi xuống đối diện với anh , giọng thật niềm nở :

- Con Thu mới vừa đi công chuyện cho bác , chắc cũng sắp về đây . Con chờ nó nhé.

- Đạ , tay cổ lạnh hẩn chưa bác ?

- Hết rồi , thao thuốc một đêm là hết bị rát ngay . Con nhỏ đó vậy đó . Bệnh hoạn gì cũng vậy thôi , chỉ cần uống một lần thuốc là khỏi ngay.

Hoài Khang mỉm cười ngồi nghe bà nói về Kim Thu . Cuối cùng bà thông báo một chuyện mà anh rất quan tâm :

- Nó mới nhận được thư mời của công ty dược đấy . Họ nhận rồi , đầu tháng sau đi làm . Nãy giờ nói chuyện mà bác quên cho con hay.

Hoài Khang nhìn bà chăm chú rồi thở nhẹ :

- Như vậy thì hay quá.

- Ôi , hay gì con . Nó làm mấy năm bên đó , tiền nó gửi về bác còn giữ nguyên , bác muốn nó mở tiệm thuốc tây bán , nhưng nó không chịu , nó thích đi làm ngoài cho giống con , mà bác thấy đi làm thì lương được bao nhiêu , tính con nhỏ này không thực tế chút nào.

- Thật ra thì đi làm cũng có cái hay riêng của nó chứ bác.

Bà Tuyền phẩy tay :

- Hay ho nói gì , ở nhà vẫn không hay hơn sao.

Hoài Khang lại chỉ cười , không có ý kiến . Không khí chợt trầm lại một lát . Như không có chuyện để nói . Thật ra bà Tuyền đang suy nghĩ và tìm cách để nói chuyện với anh . Một chuyện mà bà định nói đã lâu . Bà nhìn ra cửa . Kim Thu vẫn chưa về . Điều đó có vẻ làm bà yên tâm hơn.

- Lâu nay bác định nói với con một chuyện , nhưng chưa có dịp . Hỏi con Thu thì nó không nói , thế hai đứa định chừng nào lập gia đình.

Hoài Khang hơi bối rối . Đúng là bà làm anh bị bậ;t ngờ . Anh chưa biết trả lời thế nào thì bà nói tiếp :

- Bây giờ con và nó đều khá giả hết rồi , tiền bạc thì không phải lo nữa , tính đến chuyện ổn định đi là vừa.

- Vâng.

- Con Thu nó lớn tuổi rồi , con gái chỉ có một thời thôi con ạ . Con thì đến bao nhiêu tuổi lấy vợ cũng được , nhưng nó thì chỉ có một thời gian thôi , mà nó thì đã gần 30 rồi , phải ổn định đi thôi.

Hoài Khang hỏi thận trọng :

- Vậy ý Kim Thu ra sao hả bác ?

- Nó bảo để con quyết định , thế con suy tính thế nào ?

- Con muốn nói chuyện nghiêm chỉnh với Kim Thu , và mong là bác thông cảm cho tụi con . Có những chuyện mà ...

Bà Tuyền ngắt lời :

- Bác hiểu , bác hiểu rồi . Dĩ nhiên bác không bắt buộc gì cả , cũng không phải thúc hối , có điều bác muốn con quyết định sớm thôi.

Hoài Khang im lặng . Mắt nhìn ra cửa như chờ Kim Thu . Bà Tuyền cũng thấy không còn chuyện để nói nữa . Bà cũng quay nhìn ra cửa . Nhưng cô thì

vẫn không có dấu hiệu gì đã về.

Cuối cùng Hoài Khang đứng dậy ra về . Anh lái xe loanh hoanh ngoài đường . Tâm trạng căng thẳng và day dứt . Chuyện Diễm Quỳnh chưa xong thì hôm nay bà Tuyền lại lên tiếng . Tuy bà không nói nhiều nhưng trên thực tế là một hình thức thúc hối . Anh cảm thấy không thể kéo dài được nữa . Dù thật ra anh đã muốn chấm dứt từ lâu.

Buổi tối anh cố ý đưa Kim Thu ra quán cà phê ngoài bờ sông . Anh chọn một không gian riêng vì biết chắc chắn kết cục sẽ là một biển nước mắt của cô.

Tối nay Kim Thu cũng có vẻ khác lạ . Cô rất ít nói và sự im lặng có vẻ gì đó hồi hộp . Có lẽ cô đã nghe bà Tuyền thuật lại chuyện lúc sáng . Và chờ đợi . Thái độ của cô làm Hoài Khang thấy khổ tâm . Anh thấy mình thật vô lương tâm khi cắt đứt . Nhưng kéo dài thì là hình thức vô lương tâm khác . Anh lẳng lặng nhìn Kim Thu trong ánh sáng mờ mờ . một khuôn mặt hình trái tim gầy gò , nhưng dịu hiền . Từ mái tóc đến cách ăn mặc đều bình thường , nếu không muốn nói là xấu . Nhưng tất cả lại toát lên vẻ thanh bình , làm cho người ta yên tâm khi gần.

Hoài Khang buông một tiếng thở dài . Anh nguyên rửa mình hàng vạn lần khi không yêu cô gái hiền lành này . Đã ba năm nay anh luôn tự dằn vặt mình như thế . Mỗi lần ở bên cô , anh lại nhớ quay quắt về thanh tú của Diễm Quỳnh . Và anh bù đắp sự thiệt thòi cho cô bằng lòng thương hại tuyệt đối . Nhưng nói thương hại thôi thì đâu có đủ điều kiện làm nên một cuộc hôn nhân.

Anh quay mặt chỗ khác , cố tránh cảm giác dửng dưng của trái tim . Kim Thu hình như cũng nhận ra vẻ khác thường ở anh . Cô nói khẽ :

- Hôm nay anh lạ ghê.

Hoài Khang uống ngụm cà phê , anh ngậm rất lâu vị đắng trong miệng . Cố nén cảm giác nao nao không bình thường trong lòng . Anh đã nghĩ đến buổi nói chuyện này . Nhưng không hình dung được là nó quá nặng nề như thế . Thấy anh cứ cúi xuống nhìn điều thuốc trên tay , Kim Thu nhắc lại :

- Hôm nay anh rất lạ.

Hoài Khang ngược lên , cố mỉm cười :

- Anh biết , tối nay anh rất không bình thường.

- Sao vậy anh ?

Hoài Khang hơi cúi đầu :

- Anh không thể nào bình thường được vì cảm giác có lỗi với em . Đúng là anh rất có lỗi với em.

Kim Thu im lặng . Linh tính báo cho cô biết anh sắp nói một chuyện quan trọng , cô nói khẽ :

- Anh nói thẳng đi , đừng rào đón như thế , không cần thiết phải như vậy

đầu.

Hoài Khang khoát tay trong một cử chỉ bất cần :

- Anh muốn khi anh nói ra điều này , em hãy thông cảm cho anh , và hứa với anh là đừng đau đớn hay làm chuyện gì đại dột . Thật ra anh ...

Kim Thu ngồi lặng , tim như ngừng đập :

- Anh nói đi , có phải anh không yêu em , và muốn chia tay hay không ?

- Tại sao em nghĩ như vậy ? – Hoài Khang hỏi nhanh.

- Cách nói của anh làm em đoán . Mà không phải chỉ bây giờ , em đã lo sợ già y phút này lâu rồi . Nhưng mấy năm nay em cứ tự huyễn hoặc mình vì thấy anh tốt với em quá.

Hoài Khang ngược lên nhìn cô , kinh ngạc :

- Thì ra em đã biết trước ?

- Em không biết trước . Nhưng em luôn hoài nghi . Cho nên khi anh nói thì em lập tức đoán ra ngay.

- Em hoài nghi chuyện gì , Thu ?

Kim Thu không dẫn được nữa , giọng cô vỡ ra , đầy nước mắt :

- Em biết rằng anh không yêu em . Dù anh có che giấu cách mấy , thì em cũng vẫn cảm nhận được . Em là con gái , mà là đứa con gái rất mẫn cảm . Em biết phân biệt tình yêu với sự thương hại chứ . Có điều em tự ảo tưởng và hy vọng . Em cứ hy vọng sẽ có ngày nào đó anh sống mà không thể thiếu được em.

Hoài Khang im lặng . Mọi chuyện diễn ra ngoài dự đoán của anh . Những gì anh định nói đã bị cô nói trước . Và anh không biết làm gì hơn là im lặng.

Kim Thu vẫn tiếp tục khóc sụt sịt :

- Mấy năm nay sống bên đó , em chờ anh tỏ tình hàng ngày . Thế mà một cử chỉ âu yếm với em , anh cũng không có . Anh nhớ có lần em đã chủ động hôn anh không ? Lúc ấy anh cứ ngẩn ra lơ lơ lửng lửng . Em biết anh nhớ Diễm Quỳnh . Lúc ấy anh có biết em đau khổ ra sao không ? Đêm đó em về khóc suốt đêm . Em tự nhủ bao nhiêu lần là sẽ chủ động chia tay , Thế mà em làm không nổi.

- Anh xin lỗi.

Câu nói thành thật đó thật vô nghĩa với Kim Thu . Cô lắc đầu và tiếp tục nói cho hết ý mình :

- Khi anh tuyên bố trở về đây , em thật như chết đi cho rồi . Vì em biết anh chỉ nghĩ đến chuyện xây dựng với Diễm Quỳnh . Anh làm việc cật lực chuẩn bị cho cô ta đời sống thoải mái . Anh yêu cô ta đến mức bỏ qua hết những đau khổ mà cô ta làm ra cho anh . Em ghét tính đa tình ngu ngốc của anh , đồng thời lại yêu anh vì những cái đó . Rốt cuộc rồi em cũng chỉ làm khổ mình mà thôi.

Hoài Khang vô tình lập lại :

- Anh xin lỗi
- Nếu nghe anh xin lỗi thôi mà em đừng có khổ thì em sẽ nghe . Đàng này ... anh đừng có nói nữa . Em hận anh lắm.
- Đừng buồn anh , Thu . Tah^t ra không phải một mình em buồn , cả anh cũng rất ray rứt . Em càng tốt với anh thì anh càng thấy mình có lỗi . Anh đã cố quên Diễm Quỳnh , nhưng ...
- Nhưng không được . Em biết lắm chứ . Lúc ở bên đó , khi nghe anh Văn nói về tình trạng của cô ta , anh đã lập tức xin nghỉ phép bay về đây . Thậm chí nếu em không van xin anh trở qua , có lẽ anh quên mất công việc của mình.

Hoài Khang im lặng . Từ nãy giờ ngồi nghe Kim Thu trách móc , anh cảm thấy mình tội tệt hết chỗ nói . Và cũng ngạc nhiên vì lần đầu tiên thấy cô chịu nói nhiều đến như vậy . Bình thường cô rất đơn giản , ít nói và không có gì đặc biệt . Anh biết bây giờ cô rất đau khổ . Cảm giác tội nghiệp làm anh càng khổ sở . Tiếc là không thể cho Kim Thu điều mà cô muốn.

Nghĩ đến sự hy vọng của bà Tuyền vào mình , anh cảm thấy muốn buông xuôi . Nhưng nếu buông xuôi mà mất Diễm Quỳnh thì anh phần đầu lâu nay để làm gì.

Hoài Khang loay hoay tìm gói thuốc . Bên cạnh , Kim Thu vẫn khóc như trút nước . Anh im lặng để cho cô khóc . Cả hai cứ ngồi yên như vậy đến khuya . Khi anh rụt rè định đề nghị về thì cô chợt ngẩng đầu lên , nói một cách cay đắng :

- Em biết những đứa con gái xấu xí thì luôn phải chịu thiệt thòi , có tốt bụng hay hiền lành mấy đi nữa , cũng không chinh phục được người khác . Nếu em xinh đẹp như Diễm Quỳnh thì em không phải cầu ca/nh anh để được anh yêu đâu.

Hoài Khang ngỡ ngàng nhìn Kim Thu . Cách nói của cô có vẻ gai góc bất ngờ quá , anh chưa quen với cách đó của cô . Và cũng không biết phải nói thế nào . Kim Thu hình như cũng đã qua phút bị kích lòng . Cô nói tah^?n thờ :

- Em có thể xin anh điều này không ?
- Bất cứ chuyện gì làm em vui anh cũng ráng làm , em nói đi.
- Nếu mai một anh cưới Diễm Quỳnh , thì đừng nói cho em biết . Và đừng để em gặp hai người với nhau . Em đau lắm , anh hứa không ?

Giọng Hoài Khang chùng lại :

- Anh hứa
- Và nếu lỡ có cô ta trước mặt em , anh cũng đừng có cư xử thân thiết , được không ?
- Anh sẽ làm như vậy
- Cảm ơn anh

Thái độ ảo não của cô làm anh nao nao trong lòng . Không kiềm chế được , anh nắm lấy tay cô giữ trong tay mình :

- Cho anh xin lỗi bác Tuyền , hãy giải thích giúp anh nghe Thu.

- Em sẽ tìm cách nói

Hoài Khang xiết nhẹ tay cô :

- Nếu có kiếp sau , anh sẽ đi tìm em và chung thủy với một mình em . Tiếc là bây giờ anh không làm được chuyện đó.

- Cảm ơn anh , anh nhân hậu lắm

Hoài Khang lặng thinh , quay mặt chỗ khác . Anh thấy đó là một lời kết tội nặng nề . Thà nghe cô xỉ vả anh còn thấy dễ chịu hơn.

Anh đưa Kim Thu về khi rất khuya . Cô buồn chứ không khóc như anh tưởng . Anh nhìn dáng đi của cô mà thấy xót xa . Nó có vẻ chịu đựng thâm lặng đến tội tình.

Nhưng biết làm sao được khi không thể yêu . Cô chỉ đem lại cho anh cảm giác nhàn nhạt . Trong khi Diễm Quỳnh cứ cuốn anh vào những cơn lốc xoáy với những cảm xúc tột cùng . Có lúc bị đau khổ , nhưng không thể quên.

Suốt một tuần lễ liền Hoài Khang không hề đến Diễm Quỳnh . Cảm giác có lỗi với Kim Thu làm anh muốn tránh mặt cô . Đầu đó trong thâm tâm , anh hơi hận vì Diễm Quỳnh không biết cảm thông với nỗi buồn của người khác . Và anh không chấp nhận được tính ích kỷ như vậy.

Những lúc sau này anh ở hẳn lại trong công ty . Không muốn gặp Diễm Quỳnh và muốn tránh luôn cả Hồ Văn và Tấn Dũng . Cả anh với Kim Thu đều sống trong tâm trạng đau khổ , dù mỗi người với một cách riêng.

Tối nay Hoài Khang ngồi một mình trong phòng , anh bật ti vi mà tâm trí lại lảng bâng hình ảnh Kim Thu . Anh hình dung cô đang giam mình trong phòng và đau khổ . Khi đã nói ra được cái điều quan trọng , Anh nghĩ mình sẽ nhẹ nhàng . Không ngờ ngược lại cứ luôn bị dẫn dắt đến khủng hoảng . Anh nhận ra rằng mình bị Kim Thu chi phối rất nheì^`u.

Dù sao thì anh và cô cũng đã ở bên nhau ba năm . Ba năm ở xứ người , chỉ nương tựa vào nhau . Làm sao có thể dứt khoát dễ dàng như vậy.

Có tiếng bấm chuông , Hoài Khang đi xuống mở cửa . Anh rất ngạc nhiên khi thấy Diễm Quỳnh đến tìm . Cô đứng nhìn anh với vẻ rụt rè :

- Tối nay anh có rảnh không ?

Hoài Khang đẩy rộng cửa :

- Vào đi.

Anh đóng cửa lại rồi chỉ tay về phía salon :

- Mời ngồi

Nhưng Diễm Quỳnh vẫn đứng tựa vào bàn.

- Em đến thế này có làm phiền anh không ?

- Sao lại hỏi vậy , sao hôm nay em lịch sự thế

Diễm Quỳnh im lặng một lát rồi quay lại :

- Hơn nửa tháng nay , tại sao anh không tìm em

- Anh bận

- Em không tin

- Tùy em

Diễm Quỳnh làm thinh , có vẻ tự ái . Nhưng rồi tình cảm mạnh hơn . Sự chờ đợi làm cô trở nên bồn chồn . Nhất là thái độ thờ ơ của anh làm cô hoang mang , Cô bậm môi cố nén tự ái :

- Anh có muốn nghe em nói chuyện này không ?

Giọng Hoài Khang hờ hững :

- Chuyện gì ?

Cô đi nhanh đến ngồi đối diện với anh , nói hấp tấp :

- Buổi tối đó về nhà anh rất giận anh , nhưng lúc đó em biết mình hơi ích kỷ . Lẽ ra em chỉ có thể chờ đợi , vì em là người có lỗi . Còn chị ấy thì đã hy sinh cho anh . Em biết mình không nên giận như vậy.

- Tại sao bây giờ em mới nhận ra ?

Diễm Quỳnh lúng túng :

- Em đã nhận ra lâu rồi , nhưng anh không đến tìm em nên em không có điều kiện để nói.

- Vậy bây giờ em đến đây làm gì ?

Diễm Quỳnh ngắc ngứ ngồi im . Cách hỏi của anh làm cô thấy tự ái . Nó gần giống như một cách đuổi khéo . Cô không sao hiểu được thái độ lạnh nhạt đó . Nhưng cũng ráng dẹp sự giận hờn :

- Em muốn nói là nếu anh còn yêu em thìHãy cứng rắn dứt khoát với chị ấy , kéo dài như vậy không phải là cách hay đâu . Đó là em nói hai người , em nghĩ anh cũng phải thấy như vậy.

- Rồi sao nữa ?

- Rút kinh nghiệm của bản thân mình mà nói đấy , nếu bây giờ anh chấm dứt thì chị ấy sẽ khổ một thời gian rồi hết , còn hơn là để kéo dài như vậy , anh phải cứng rắn lên.

Hoài Khang cười nhếch miệng :

- Anh đã nói rồi , và đã nhìn cô ấy đau khổ suy sụp . Em chưa biết thất bại nên chắc không thông cảm hả Quỳnh ? Nhưng anh khuyên em một điều , đừng nên ích kỷ quá , dù sao cô cũng là con gái như em . Hãy vị tha với nhau hơn . Sự hờn dỗi của em lúc đó làm anh thất vọng lắm rồi . Bây giờ anh và Kim Thu đều đau khổ . Thông cảm hay không là tùy em.

Diễm Quỳnh hỏi khẽ :

- Anh đau khổ vì mất chị ấy , hay là vì tội ghen với chị ấy vì lương tâm anh bị cắn rứt.

- Điều đó thì có liên quan gì đến em ?

Diễm Quỳnh mím môi :

- Có phải bây giờ khi chia tay rồi , anh mới nhận ra tình cảm của mình hay không ? Có phải anh phát hiện là anh yêu chị ấy không ?

Hoài Khang tì tay vào trán mệt mỏi :

- Anh cũng không biết được , không hiểu được bản thân mình . Chỉ hiểu một điều là anh đang đau khổ . Em có thể quên anh nếu không chấp nhận được như vậy.

Diễm Quỳnh lặng người , đầy thất vọng . Cô thật sự không biết nói gì . Gào thét lên vì uất ức thì không thể . Hạ mình năn nỉ thì cũng không thể . Cô nuốt nước miếng , cổ dần cảm giác đau buốt ở cổ họng . và nói rất nhẹ nhàng :

- Có thể anh đang hối hận vì đã nói còn yêu em . Có thể anh hối hận vì chia tay với chị ấy . Đó là quyền của anh , em không có ý kiến.

Hoài Khang im lìm nhìn cô . Cái nhìn không thể hiện một cảm xúc nào .

Diễm Quỳnh cố gắng nói tiếp :

- Nếu anh không muốn mất chị ấy thì cứ quay lại vẫn còn kịp đó . Còn nếu anh cần một thời gian suy nghĩ thì em sẽ không quấy rầy anh nữa . Bao giờ anh thật sự quên được chị ấy thì hãy đến tìm em . Lúc nào em cũng chờ anh. Cô mím môi đứng dậy :

- Em về đây

Hoài Khang lẳng lặng tiễn cô ra cửa . Không nói một câu nào . Thái độ xa cách đó làm Diễm Quỳnh thấy cay đắng . Cô tự hứa với lòng sẽ không bao giờ hạ mình như thế này nữa.

Cô cảm thấy hận Hoài Khang . Hình như anh luôn coi cô như một nơi giải trí vô trách nhiệm . Vui thì bảo là yêu , buồn thì quay về với Kim Thu . Lúc này anh ta đắm chìm trong sự hối hận , anh chỉ nghĩ đến Kim Thu mà không cần biết tâm trạng cô ra sao . Cô hận anh ta chứ không còn thắc mắc nữa.

++

Mười mấy người ngồi quanh chiếc bàn dài . Ở trên bàn là chiếc bánh sinh nhật lung linh những ngọn nến . Đó là sinh nhật của Diễm Quỳnh . Cô tổ chức một buổi tiệc đơn sơ và chỉ là những người bạn thân nhất . Trong đó có Kim Thu.

Trông cô linh hoạt và đáng yêu như một cô công chúa . Cô nói chuyện với tất cả mọi người . Và không hề dè dặt với Kim Thu.

Thật ra khi giới thiệu mời . Cô không tin Kim Thu đến dự . Cô chỉ mời vì sự xã giao đơn thuần . Không có một chút ác ý . Còn lý do Kim Thu đến thì cô không biết được . Ai cũng có một lý lẽ nào đó của mình . Có lẽ Kim Thu cũng muốn chứng tỏ mình rất vô tư.

Thối nết xong , Diễm Quỳnh ngồi xuống cạnh Tấn Dũng . Bạn bè nhìn cô một cách lạ lùng . Nhưng chỉ có những tia mắt kín đáo . Thậm chí Kim Thu

cũng thấy lạ . Chỉ có Hoài Khang là thản nhiên như chuyện đó không liên quan đến mình.

Đó là phong cách cổ hủ của anh . Thái độ đó làm người ta ngạc nhiên và chỉ là ngạc nhiên , hoàn toàn không biết anh nghĩ gì trong đầu.

Khi tiệc tàn , lác đác vài người ra về . Hồ Văn đề nghị hát karaoke . Anh chọn một bản nhạc vui nhộn , rồi đưa micro cho Kim Thu :

- Thu hát bài này đi.
- Thôi , tôi không biết hát đâu – Kim Thu lắc đầu ngay.
- Thì hát chung với tôi

Thấy cô từ chối nguầy nguậy , anh đưa qua cho Hoài Khang :

- Mà

Nhưng Hoài Khang chỉ đẩy tay anh ta , lắc đầu . Hồ Văn hắng giọng :

- Mọi người đều tu thì tôi hát vậy.

Diễm Quỳnh cười mím mím nhìn Hồ Văn . Rồi cô nói nhỏ vào tai Tấn Dũng :

- Lần đầu tiên em nghe anh Văn hát , giọng anh tặc cười quá.

Đang hát , tah^ y nụ cười và cái nhìn của Diễm Quỳnh , Hồ Văn buông micro xuống , nói như đe dọa..

- Nói xấu anh cái gì đó ?

Diễm Quỳnh cười khúc khích :

- Đâu có nói xấu , anh Dũng khen anh hát hay.

Cả phòng đều bật cười . Kể cả Kim Thu Cô nghe Hồ Văn hát mà mắt thì kín đáo nhìn Diễm Quỳnh . Tối nay Diễm Quỳnh mặc áo đầm trắng . Cô thắt bím giống như một cô bé con . Dù không nói cười thì cô ta cũng đáng yêu lắm rồi.

Tự nhiên cô liếc qua quan sát Hoài Khang . Từ lúc đầu đến giờ anh chỉ im lặng hút thuốc . Cô thầm cảm ơn thái độ của anh . Điều đó chứng tỏ Hoài Khang còn biết gượng nhẹ cho cô . Nhưng không vì vậy mà lòng cô nguôi ngoai hơn.

Cảm thấy mình ngồi đã đủ lịch sự . Cô quyết định đứng dậy về . Diễm Quỳnh giữ lại một cách mềm mỏng :

- Chị Ở lại với tụi em chút nữa đi , còn sớm mà.
- Thôi Quỳnh ạ , chị đã nói với ở nhà là sẽ về sớm . Quỳnh ở lại vui nghe.
- Cảm ơn chị đã đến chơi với em.
- Có gì đâu.

Diễm Quỳnh quay lại , hốt một nắm kẹo dúi vào tay Kim Thu :

- Tặng chị nè
- Cảm ơn em

Kim Thu cười với cô . Rồi quay ra chào mọi người . Hoài Khang chột đứng dậy đi theo cô ra cửa . Anh đi lững thững bên cô ra chỗ lấy xe :

- Lúc này em đi làm rồi à ? Vui vẻ không ?

Kim Thu cười nhẹ :

- Đi làm thì chỗ nào cũng vậy thôi , em không biết thế nào là vui nữa

- Em có khoẻ không ?

- Vẫn bình thường

Hoài Khang chợt đứng lại . làm Kim Thu cũng dừng theo . Trong bóng tối , anh xoa nhẹ vai cô :

- Ráng đừng để mất sức , đừng suy nghĩ vẩn vơ , em có vẻ gầy lắm . Anh đã thấy sự thay đổi của em rồi . Đừng làm anh không yên tâm nghe Thu .

Mưa Trên Phố Lạ

Chương 12

Kim Thu bậm môi . Giọt nước mắt chợt rơi xuống , giọng cô nghẹn lại :

- Em không sao đâu

Hoài Khang nhìn cô chăm chú . Rồi thở dài , giọng đầy vẻ ray rứt :

- Thời gian vừa qua , anh cũng đau khổ không kém , anh không dừng dừng như em tưởng đâu , Thu ạ , thông cảm cho anh.

- Em biết mà , em có trách móc gì anh đâu . Cảm ơn vì lúc này anh đã không thân với cô ấy trước mặt em.

Hoài Khang lắc đầu :

- Chuyện của anh vẫn không đi đến đâu , không như em nghĩ đâu.

Im lặng một lát , anh lên tiếng :

- Lẽ ra em không cần phải đến đây , đừng nghĩ mình vì lịch sự khi mà em không muốn . Lẽ ra Diễm Quỳnh không nên mời em như vậy

Kim Thu cười gượng :

- Cô ta có lý do riêng mà , cô đã muốn thân thiện với em , em không lấy lý do gì để từ chối . Tối nay em không sao đâu . Thôi , anh vô đi.

- Nhớ đừng suy nghĩ gì nhiều , ráng vui lên nghe Thu.

- Em không sao đâu mà , cảm ơn anh , em đi nghe.

Kim Thu đến lấy xe , Hoài Khang vẫn đứng yên nhìn cô . Chờ cho cô chạy ra cổng rồi anh mới lững thững trở vào phòng . Dáng điệu anh lừng khừng như người thất chí , đầy vẻ chán chường.

Trong phòng chỉ còn ba người . Tấn Dũng đang vui . Anh ngồi xuống cạnh Hồ Văn , im lặng khui tiếp một lon bia . Anh không để ý cái nhìn căm ghét của Diễm Quỳnh . Lúc này cô đi ra ngoài vì đã nhìn thấy anh đứng với Kim Thu . Tah^ y cả cử chỉ thân thiết của anh . Cô tức mà không nói được . Và bây giờ cô loay hoay cố nghĩ cách trả thù cho anh ta điều đúng.

Tấn Dũng quay qua cô :

- Tới bài của em rồi.

Diễm Quỳnh cầm micro hát một đoạn . Cô nhìn mặt đưa qua anh :

- Cao quá , em hát không nổi

Cô gần như ngã người vào Tấn Dũng , nũng nịu lười biếng . Khi anh đang hát , cô chồm tới giật giật micro trên tay anh :

- Để em , để em , em thích đoạn này lắm

Tấn Dũng mỉm cười nhường nhịn :

- Bây giờ em ăn hiếp anh quá.

- Hừ , em mà ăn hiếp anh cho nổi . Anh lần em thì có.
Và cô cứ hát vài câu , rồi ngừng lại cười khúc khích đưa qua cho Tấn Dũng .
Cô tựa đầu trên vai anh , ca giòn trên chộc . Như chưa bao giờ vui vẻ hơn thế.

Tấn Dũng không hiểu đó là tâm trạng khiêu khích của Diễm Quỳnh. Cử chỉ nhõng nhẽo của cô làm anh sung sướng và đầy hy vọng. Anh không hề biết chuyện gay cấn của cô và Hoài Khang. Và luôn sống trong ý muốn chinh phục. Bây giờ Diễm Quỳnh công nhận và biểu hiện tình cảm với anh. Anh tin điều đó một cách tuyệt đối . Và không bận tâm chuyện trước đây của cô nữa.

Anh bạo dạn choàng tay vào vai Diễm Quỳnh. Cô đặt tay lên chân anh, loay hoay tìm bài hát và hai người như không một chút ngưng với Hồ Văn hay Hoài Khang. Như thực sự chỉ biết có nhau.

Diễm Quỳnh ở trong tâm trạng khiêu khích bưng bưng. Cô muốn làm nhiều hơn thế nữa để chọc tức Hoài Khang . Nhưng cử chỉ im lặng của anh làm cô cụt hứng. Và càng vui vẻ lên gấp bội.

Hoài Khang chợt đứng lên, bước đến trước hai người Diễm Quỳnh chưa kịp hiểu chuyện gì thì anh đã giằng micro trên tay cô , đặt xuống bàn:

- Đi về.

- Anh làm gì vậy?

Diễm Quỳnh phản đối gay gắt. Cô định giật micro lại Nhưng anh gằn giọng:

- Đừng làm chuyện chương mất nữa, chấm dứt ngay đi.

Tấn Dũng cau mặt :

- Mà làm gì vậy Khang?

- Đẹp trò này đi, về được rồi đó.

- Thì mà về trước, tao với Diễm Quỳnh về sau cũng được.

- Mà không hiểu gì thì đứng qua một bên đi, để mặc tao giải quyết với cô ta.

-Giải quyết cái gì?

- Đó là chuyện của tụi tao, đừng có mắc lừa cô ta, Mà đứng qua một bên đi.

Anh kéo mạnh Diễm Quỳnh:

- Không có hát nữa hết, cô về ngay cho tôi.

Tấn Dũng đứng phắt dậy, nổi nóng:

- Buông cổ ra, mà đừng để bạn bè xích mích nhau chứ. Hãy yên thân với chuyện của mày đi.

Hoài Khang cố dằn cơn nóng, nói một cách từ tốn:

-Tối nay tao sẽ giải thích với mày, còn bây giờ thì tao muốn nói chuyện với cô ta Để tao đưa cô ta về.

-Khỏi cần đến mày, tao sẽ đưa cổ về, đi Quỳnh.

Anh kéo Diễm Quỳnh đi. Nhưng Hoài Khang đã giằng cô lại Hồ Văn từ nãy

giờ vẫn ngồi quan sát mọi người, anh chợt đứng lên nói như can:

- Để nó đi đi Dững. Chuyện của nó mày không hiểu gì đâu, đừng làm ồn ở đây.

Tấn Dững hất tay anh ra:

-Tao không chịu được sự nhập nhằng của nó. Nó với Kim Thu đã yên ổn rồi, sao bây giờ còn quay lại làm phiền tao. Bọn bè gì mà như vậy à?

Hoài Khang quay mặt đi chỗ khác, thở hắt ra một cái đầy vẻ bức mình.

Nhưng anh cố kiên nhẫn:

- Mày về với thằng Văn –i, chuyện này tao sẽ giải thích sau.

Tấn Dững kéo tới, kéo mặt Diễm Quỳnh lên:

- Em với nó vẫn quan hệ hả Quỳnh, nói thật với anh đi.

Diễm Quỳnh lúng túng đứng lên. Cô không ngờ sự thể lại ra thế này. Cô đưa mắt nhìn Hồ Văn cầu cứu. Anh cũng nhìn lại cô như trách móc:

- Em rắc rối lắm Quỳnh, em có nghĩ vì em mà tụi anh bất hòa với nhau không?

Diễm Quỳnh làm thinh. Thái độ gay gắt của Hoài Khang và Tấn Dững làm cô hồi hận. Lúc này cô chỉ nghĩ cách chộc tức Hoài Khang. Chứ đâu có biết nó lại lớn chuyện như vậy. Bây giờ Hồ Văn đâm giận cô. Cô rì rề nhìn anh:

- Em xin lỗi.

Anh đâu có cần xin lỗi anh, nhưng mong là từ đây về sau em đừng gây ra chuyện gì rắc rối nữa.

Anh quay lại kéo tay Tấn Dững nói nhỏ:

- Mày biết tính thằng Khang rồi mà, nhìn đi, nó đang ghen đó.

Tấn Dững gằn giọng:

- Nó không có quyền ghen như vậy.

Hồ Văn đành nói thẳng:

-Nó chia tay với Hoài Thu rồi. Chuyện này chỉ có mình tao biết, nói như vậy thì mày hiểu chưa. Đừng xen vào chuyện của tụi nó nữa.

Tấn Dững chấn động cả người. Đau khổ lẫn kinh ngạc. Anh đứng lặng một hồi. Rồi bước đến nắm ngực áo Hoài Khang, lắc mạnh:

- Mày bán đứng bạn bè như vậy sao. Mày thừa biết tao thích Diễm Quỳnh mà vẫn giành giật sau lưng tao kiểu đó à! Thằng điệu.

Hồ Văn hốt hoảng định ngăn hai người ra. Nhưng không có cuộc xô xát nào như anh tưởng. Tấn Dững quắc mắt nhìn Hoài Khang. Rồi hăm hăm bỏ đi ra cửa. Hồ Văn cũng vội đi theo, với tư thế của người đề phòng một cơn hỏa hoạn.

Còn hai người trong phòng. Hoài Khang buông người xuống ghế. Anh sửa lại cổ áo một cách tức giận 57

-Chuyện ra nông nổi như vậy, cô hài lòng chưa? Cô thích làm bạn bè tôi xáo xáo lên cô mới chịu phải không?

Nãy giờ Diễm Quỳnh vẫn còn run vì phản ứng dữ dội của Tấn Dũng. Đến lúc anh về rồi cô mới hoàn hồn lại. Cô thở dài đến cuối phòng lấy xác tay:

- Tôi muốn về.

- Cô chưa về được đâu, đừng có tìm cách trốn tránh.

Diễm Quỳnh cau mặt:

- Tôi chẳng trốn tránh cái gì cả, tôi không phải là người hèn.

Hoài Khang nói như quát:

- Đúng, cô không là người hèn, nhưng lắng lơ Về mặt đó cô có vẻ thành công rồi đó.

- Anh nói ai lắng lơ, nói lại xem.

Diễm Quỳnh quát lại, và nhảy một bước đến trước mặt Hoài Khang. Khuôn mặt cô đỏ bừng vì tức. Cô xô mạnh chiếc bàn ra, nói một cách tức giận:

- Đề nghị anh nhắc lại từ anh vừa nói, tôi không bỏ qua cho anh đâu.

Hoài Khang đứng dậy, xô mạnh cô xuống ghế:

- Kiểu tự ái đó không hợp với cô đâu, đừng có hung dữ kiểu đó, nếu tự trọng thì cô đã không làm như vậy?

Diễm Quỳnh vùng ngồi lên, đỏ mặt tía tai vì tức:

- Tôi là người tự do, tôi có quyền thân với người nào tôi thích, mắc gì tới anh: Ai cho phép anh nói nặng tôi như vậy?

Hoài Khang mím môi nhìn cô. Phải nói là Diễm Quỳnh như con hổ con bị nhốt vào chuồng. Cô có vẻ bị xúc phạm nặng nề. Nhưng anh không hề hối hận khi nói như vậy. Vì nói thế mới bộc lộ được cơn giận của anh. Và anh hoàn toàn không có ý định xin lỗi.

Chưa bao giờ Diễm Quỳnh có vẻ tức như vậy. Cô đập tay xuống mặt đệm, gân cổ lên:

- Muốn mắng người khác thì hãy tự nhìn lại mình trước đi. Lúc nãy anh Dũng nói anh là đồ đều, không sai đâu, nếu là tôi thì tôi nói nặng hơn nữa kia. Anh còn hơn là đồ đều nữa.

Hoài Khang nhếch môi, nói một cách tàn nhẫn:

- Chỉ có loại người như cô mới dùng đến những từ như vậy thôi.

Diễm Quỳnh choáng váng ngồi yên. Cơn giận dữ biến thành cảm giác đau điếng. Nó không làm cô phản ứng dùng dùng lên. Nhưng là một sự tức giận không bao giờ tha thứ. Cô cứ ngồi lặng như vậy hồi lâu. Rồi đứng lên, mím chặt môi:

- Không bao giờ tôi bỏ qua câu nói này của anh.

Cô bỏ đi ra cửa Hoài Khang định chặn cô lại. Nhưng cặp mày đầy ghét bỏ của cô làm anh buông xuôi. Diễm Quỳnh về rồi mà anh cứ ngồi hồi lâu. Đến lúc người chạy bàn vào nhắc, anh mới đứng dậy ra về.

Hoài Khang đến công ty ngủ. Nghĩ đến lúc đối diện với Tấn Dũng để nghe những lời chán vắn, anh cảm thấy mệt mỏi. Chỉ vì một Diễm Quỳnh mà anh

mất một lúc hai tình cảm thân thiết.

Đối với anh thì đó là một giá quá đắt.

Một tuần sau anh gọi đến Diễm Quỳnh. Nhưng người ta bảo cô đang ở tòa án. Anh ngồi suy nghĩ một lát. Rồi quyết định lái xe đến tòa án. Anh hỏi thăm một người đang đi trên hành lang . Hoài Khang vào phòng xử. Anh lặng lẽ ngồi xuống ghế cuối cùng chờ Diễm Quỳnh.

Cô đang bào chữa cho một bị cáo trong phòng tòa. Người ta đến dự khá đông và ngồi rải rác giữa các hàng ghế nên cô không nhìn thấy Hoài Khang. Anh cũng không muốn cô mất tập trung nên không tìm cách lưu ý sự có mặt của mình.

Buổi xử kết thúc, Hoài Khang rời phòng , và bước ra hành lang chờ Diễm Quỳnh. Người ta về đã lâu mà vẫn không thấy cô. Mỗi một lúc sau Diễm Quỳnh mới đi ra. Hoài Khang đọc thấy một thoáng ngạc nhiên trong mắt cô. Nhưng sau đó là một sự thản nhiên như thấy một người lạ. Cô lạnh lùng đi thẳng như không cần biết anh đến đây để làm gì.

Hoài Khang không lạ về cử chỉ đó chút nào. Anh lững thững đi về phía cô, đi song song ra sân:

- Đề anh đưa về.

Diễm Quỳnh nhìn chỗ khác:

-Cảm ơn, tôi có xe.

- Anh biết, nhưng hai đứa về chung để nói chuyện hơn.

Diễm Quỳnh chột đứng lại, nhìn thẳng vào mặt anh. Giọng cô đầy vẻ kiêu kỳ:

-Tôi không thêm nói chuyện với loại người như anh.

Hoài Khang chưa kịp phản ứng thì cô đã đi nhanh về phía người đàn ông đang đi bên kia hàng cột. Anh nghe tiếng cô nói vắng lại:

- Chú Nhu, cho cháu quá giang với.

Hoài Khang đứng tựa cột nhìn hai người ngồi vào xe. Anh khẽ nhún vai một cái. Rồi bỏ đi về xe mình.

Nhưng không chịu thua Diễm Quỳnh. Anh chạy phía sau cô với một khoảng cách thật gần.

Người đàn ông đưa Diễm Quỳnh về nhà. Hoài Khang chờ cho ông ta đi rồi mới đỗ xe lại trước cổng. Rồi nhẹ nhàng đi vào nhà.

Diễm Quỳnh vừa thay đồ xong. Cô vừa kẹp tóc vừa bước xuống bếp. Thấy anh, cô sững sốt buông rơi chiếc kẹp:

- Ai cho anh đến đây?

Hoài Khang không trả lời, anh đứng đối diện với cô:

- Tại sao em muốn tránh mặt anh?

- Không phải chỉ là tránh, mà là không muốn gặp.

- Em còn giận anh về chuyện buổi tối đó?

Diễm Quỳnh lãnh đạm nhìn anh:

- Tại sao tôi phải để tâm giận một người như anh, tôi không ghét cũng không giận. Nhất là không muốn giao thiệp nữa, tôi nói thật chứ không giận dỗi đâu. Anh về đi, mai một đừng có đến đây nữa.

- Anh nghĩ nếu gây gổ nhau thì giận nhau một lúc nào đó, rồi thì cho qua, em đừng có cố chấp như vậy.

Khuôn mặt Diễm Quỳnh lạnh như tượng đá, hoàn toàn không bị thuyết phục. Cô có vẻ muốn dứt khoát thực sự. Hoài Khang cảm nhận được điều đó. Anh cảm thấy một chút hoang mang:

- Anh biết lúc đó anh nói quá nặng, nhưng nói nặng như vậy không có nghĩa là khinh thường hay cố ý xúc phạm, em cũng đã nhiều lần nói nặng anh không lẽ em không thể thông cảm được sao.

- Cái gì có thể được, nhưng chuyện đó thì không.

- Kể cả anh xin lỗi?

- Tôi không cần nghe xin lỗi.

Cô hát mặt về phía cửa:

- Tôi cần nằm nghỉ một chút, mong là đừng làm phiền tôi. Nếu anh đi ra thì đóng cổng lại dùm.

Cô bỏ đi lôn phòng. Hoài Khang nhìn thái độ dứt khoát đó với một cảm giác bất lực. Giá mà cô chịu nói, dù là mắng nhiếc, anh còn thấy dễ chịu hơn. Anh không hiểu nổi tại sao cô lại khắc vào đầu một câu nói không đáng như vậy.

Anh phóng tới đứng chặn ở cửa:

- Em đừng làm vậy nữa Quỳnh, muốn dứt khoát cũng không đơn giản vậy đâu. Cách hay nhất là nói hết suy nghĩ của mỗi đứa đi.

- Không cần.

- Coi chừng em sẽ hối hận vì tính cố chấp của em đó.

63

Diễm Quỳnh đứng tựa vào cửa, cười như coi khinh:

- Có thể tôi hơi cố chấp, nhưng không bao giờ hối hận. Anh có biết anh phạm vào một điều mà tôi kỵ nhất không? Đó là xem nhẹ tôi hơn người khác. Một khi đã bị coi thường như vậy, có mất đi tôi cũng không thèm giành lại. Giờ đây tôi kiêu ngạo lắm, anh không biết sao?

- Anh coi thường cái gì?

- Tất cả những điều anh nói và làm đều xuất phát từ sự không tôn trọng.

Cô ngẩng mặt nhìn lên trần nhà, cử chỉ đầy vẻ bất cần:

- Tôi có thể bỏ qua nếu anh nặng lòng với Kim Thu quý hóa của anh. Nhưng mà đừng có cư xử chệnh lệch như vậy. Anh có thể quát nạt tôi thoải mái khi anh muốn. Nhưng xin hỏi, có bao giờ anh dám nói nặng với chị ấy không?

Thấy Hoài Khang yên lặng suy nghĩ, cô nhếch môi kiêu kỳ:

- Hôm đó nếu đặt chị Thu vào vị trí của tôi anh có dám bảo chị ấy lắng lo không, có dám quát tháo âm ỉ như vậy không?

-...

- Không chứ gì? Bởi vì trong thâm tâm, anh luôn yêu quý và tôn trọng chị ấy. Còn tôi thì cũng là yêu đấy, nhưng không tôn trọng, thậm trí quá coi thường. Thế thì chia tay đi, quen nhau mà không tôn trọng nhau khó sống lắm.

Hoài Khang bình tĩnh nhìn cô:

- Em nói hết chưa, đến lượt anh nói được chưa?

- Khởi cần thanh minh, tôi không quan tâm đâu.

Nhưng Hoài Khang phớt lờ như không nghe:

- Anh cũng sẽ quát nạt và có cử chỉ thô bạo với Kim Thu, nếu cô ấy có thể làm anh ghen lên, cũng như sẽ cãi cọ dữ dội với cô ấy, nếu như anh quá quan tâm và sống chết vì cô ấy.

- Ngụy biện.

- Đây không phải ngụy biện, mà là phân tích để em thấy.

Thấy cô hất mặt nhìn chỗ khác, anh cười khẩy:

- Nếu em đã trách anh như vậy, thì anh cũng có thể trách em gấp mười lần thế. Em nhìn lại em đi, em có thường xuyên gây gổ với anh không? Khi nổi nóng lên em cũng nói nặng anh ra trò. Và xin thưa với em, anh cũng rất bất mãn khi em chỉ dành đặc ân đó cho anh. Có bao giờ em dám quát nạt thẳng Dũng như vậy không?

- Bởi vì anh ấy rất tôn trọng tôi.

- Không phải, phải nói bởi vì em với nó không gắn liền nhau. Và người này không quan trọng với người kia.

- Anh là đồ bẻm mép.

- Đó cũng là một hình thức nói nặng đó.

Diễm Quỳnh ngó chỗ khác như không thèm nghe. Im lặng một lát, bắt qua chuyện khác:

- Tính tôi tự ái lắm. Tôi không thích làm cho người khác nổi lên đâu. Có lẽ tôi đại dốt khi yêu cầu anh dứt khoát với chị Thu. Tôi rất dị ứng với cách anh ngần ngại đau khổ như thế. Anh nhớ khi anh nói chia tay, anh đã như thế nào không, anh xem tôi như kẻ thù, vì tôi đã phá vỡ tình cảm yên ổn của anh.

Lúc đó tôi cảm thấy mình không là gì cả. Nhưng tôi đâu có đáng bị như vậy.

- Khi Quốc Thắng chết, em cũng... đến nỗi anh sợ em bị tâm thần.

- Nhưng tôi không hề coi nh như kẻ thù.

- Tệ hơn thế nữa kia, lúc đó em nói thẳng vào mặt anh rằng anh có lỗi với anh ấy, và em hối hận khi đã vì anh mà không yêu anh ấy.

Diễm Quỳnh làm thinh vì bị đuối lý. Nhất là khi bị nhắc đến Quốc Thắng.

Về mặt cô dờ ra, cô nhìn thẩn thờ. Hoài Khang nhìn cô như quan sát, rồi nhẹ nhàng hơn:

- Anh nhắc chuyện đó không phải để trách em, hay biện luận cho anh. Anh chỉ muốn nói là, có nhiều lúc mình hãy nên vị tha, dù lòng mình bị tự ái.

Diễm Quỳnh cụp mắt nhìn xuống:

- Tôi không hẹp hòi như anh tưởng đâu.

Cô đắn đo một chút, rồi nói nhất gừng:

- Thật ra tôi luôn mặc cảm với chị Thụy Cẩm giác có lỗi nó nặng nề lắm, anh hiểu không? Tôi không hề ghét chị ấy, và tội nghiệp nhiều lắm. Có điều lúc lúc đó tôi không chịu nổi thái độ lạnh nhạt của anh. Anh làm vậy không sợ người ta tự ái sao?

Hoài Khang bẻ lại:

- Và để thỏa mãn tự ái, em chọc tức anh bằng cách đó à?

Diễm Quỳnh tìm cách lần tránh:

- Đừng nói chuyện đó nữa, hôm đó đã nói rồi.

Nhưng anh vẫn không tha, và cương quyết nhắc lại:

- Có phải em thân với thằng Dũng để chọc tức anh không?

Giọng cô miễn cưỡng:

- Tại vì thấy anh dự sinh nhật tôi mà như đến dự đám ma, ai mà chịu cho nổi.

Hoài Khang quay lại nhìn cô, ánh mắt đầy vẻ đe dọa:

- Lỡ một lần thôi, nếu có lần thứ hai nữa, anh không tha thứ đâu, cũng không phản ứng nhẹ nhàng như vậy, khi ghen anh không hiền đâu Quỳnh.

Thấy cô định mớ miệng, anh chặn lại:

- Và anh cũng không muốn em làm khổ bạn anh như vậy.

Diễm Quỳnh thở dài:

- Tôi không sung sướng gì đâu, phải nói là ân hận chịu không nổi, mấy ngày sau đó tôi đã đến xin lỗi anh.

- Xin lỗi cũng không làm nó vui được, tháng sau nó chuyển ra Nha Trang rồi, em nên đến chào nó đi.

Diễm Quỳnh mở lớn mắt:

- Tại sao anh lại đi như vậy, anh xin ra đó. Ra đó làm gì?

Hoài Khang nhún vai, có vẻ bất lực:

- Ông anh nó muốn nó quản lý khách sạn của anh, anh sắp đi Mỹ. Có lẽ nó sẽ sống ở đó hẳn.

- Tháng sau sẽ đi à, nhanh vậy?

Hoài Khang nhìn cô một cái:

- Anh biết nó muốn đi sớm hơn nữa kìa, người ta thất tình người ta thường có tâm lý muốn đến nơi nào đó thật xa, nó không muốn ở lại đây vì sợ gặp em đó.

Diễm Quỳnh ngồi phịch xuống nền gạch. Cô choàng tay qua chống cằm với vẻ tư lự. Hoài Khang cũng ngồi xuống đối diện với cô, giọng anh như không

vui:

- Anh rất giận khi em mang bạn anh ra làm trò đùa. Dũng nó tha thứ cho em, nhưng anh vẫn thấy day dứt với nó. Tại sao anh và em đều làm khổ bạn bè của mình hả Quỳnh. Tội nó đâu có lỗi gì với mình.

Diễm Quỳnh ngược lên, buồn rầu:

- Tôi cũng không muốn như vậy, nhiều lúc tôi nghĩ, nếu có kiếp sau, tôi sẽ làm hết mình để đền bù cho họ.

Hoài Khang lặng thinh. Có lần anh cũng đã nói với Kim Thu như vậy. Và đó là ý nghĩ thành thật nhất. Nhưng thật ra cả anh và Diễm Quỳnh cũng phải trả giá bằng sự day dứt. Và cũng không hề muốn như vậy.

Anh lắc mạnh đầu ngồi yên. Diễm Quỳnh cũng chống cằm buồn buồn. Cả hai ngồi như vậy mà không nhớ thời gian bao lâu, một lát nhớ ra, anh kéo cô đứng lên, phì cười:

- Sao tự nhiên mình lại ngồi đây, có vẻ bụi đời quá. Anh chợt nhớ là này giờ anh rất đói. Có gì cho anh ăn không?

- Trong bếp ấy.

Diễm Quỳnh định đi thì anh kéo vai cô lại cúi xuống nhìn nhìn mặt cô:

- Hết giận anh chưa?

Cô đẩy anh ra, nguýt một cái:

- Hối vớ vẩn.

Diễm Quỳnh đi xuống bếp. Hoài Khang lững thững đi theo cô. Và giúp cô dọn bàn ăn. Nhìn những thứ trên bàn, nói như nhận xét:

- Không ngờ em cũng chịu nấu nướng, mà rất thơm tất, em giỏi từ lúc nào vậy Quỳnh?

Giọng cô đầy vẻ đùa cợt, từng từng:

- Từ lúc thấy cần thiết phải có một ông chồng.

Hoài Khang cũng bông lơn theo cô:

- Có cần anh tiễn cử một người không?

- Ai cũng được, miễn người đó không phải là anh.

- Hoan hô em, nhờ được em chê mà anh tha hồ tự do, nhất là không bị ai làm tình làm tội.

Diễm Quỳnh nguýt một cái thật bén:

- Rõ ràng là anh bị ám ảnh vì ý nghĩ em là người rắc rối, chuyên môn gây phiền phức cho anh.

- Ở một mặt nào đó, em nói rất chính xác, anh không phủ nhận vào đâu được

- Hoài Khang gật gù.

Thấy Diễm Quỳnh định chống nạnh lên. Anh vội nắm tay cô lại kéo mạnh cô vào người. Diễm Quỳnh cười khúc khích không chống cự. Cô quên bằng tâm trạng nặng nề đeo đẳng mình cả tuần nay. Và trở lên dễ thương chưa từng thấy.

Dù không ai nói ra, nhưng cả hai đều nhận ra rằng đây là lần đầu tiên hai người thực sự vui vẻ với nhau, kể từ lúc Hoài Khang trở về. Và ai cũng có tâm trạng sợ bất cứ một sự rắc rối nào có thể dẫn đến đổ vỡ.

Diễm Quỳnh và Tấn Dũng đi dọc theo mé sông. Gió làm tóc cô rối tung, bay lòa xòa trên áo anh. Cô đưa tay giữ lại một cách thận trọng. Nhưng anh cười dễ dãi:

- Cứ dễ tự nhiên, anh thích như vậy.

Diễm Quỳnh mỉm cười bỏ tay xuống. Cả hai im lặng tiếp tục đi. Một lát cô liếc qua nhôn khuôn mặt trầm ngâm của anh, hỏi nhỏ:

- Anh Dũng nghĩ gì vậy?

Tấn Dũng quay lại:

- Không có gì, anh chỉ nghĩ đây là buổi chiều cuối cùng. Và không biết chiều mai sẽ như thế nào?

- Sẽ bắt đầu một công việc mới, và bận rộn vì phải làm quen với nó.

- Anh cũng hy vọng như vậy. Thời gian này muốn làm việc càng nhiều càng tốt. Chỉ sợ ra ngoài đó mình nhàn nhã thì chán lắm.

- Em hiểu, em hiểu.

Cô ngược lên nhìn anh với một nụ cười dè dặt:

- Anh Dũng này, từ hôm đó tới nay không nhưng lúc nào em cũng nghĩ về anh. Về tất cả những chuyện em đã gây cho anh, em...

Tấn Dũng cười bao dung:

- Anh không giận em đâu. Không hề, dù em có làm gì đi nữa, thì trong mắt anh, em vẫn dễ thương.

Diễm Quỳnh im lặng, nheo mắt nhìn ra xa:

- Cho em nói một câu này thôi. Em vô cùng xin lỗi Nhất là hành động của em về buổi tối, không phải em coi thường anh mà làm vậy, có lẽ lúc đó em...

Cô lúng túng im bật. Không nói được. Tấn Dũng mỉm cười như hiểu:

- Có lẽ nếu là anh, anh cũng sẽ làm như vậy.

- Thế... anh không giận anh Khang chứ? Em rất sợ vì em mà tình bạn của mấy anh đổ vỡ.

- Buổi tối đó anh có hơi nóng, lúc đó anh hoàn toàn không biết em và nó vẫn liên lạc với nhau.

Anh ngược nhìn ra xa, tư lự:

- Sau này anh mới nhận ra mình ngờ nghệch, có lẽ anh chẳng hiểu gì về tình yêu, anh cứ nghĩ em và nó xa nhau mấy năm như vậy thì sẽ quên nhau.

Không hiểu sao hai đứa nó, không thằng nào nói với anh.

Diễm Quỳnh lặp lại:

- Anh không giận mấy anh chứ, nhá là với anh Khang.

- Không, anh đâu có hẹp hòi đến vậy.

Cô ngược lên nhìn anh với một chút cảm phục, nhưng anh không thấy cái nhìn đó. Và nói sang chuyện khác:

- Hôm đó em giận thằng Khang nên làm vậy phải không? Dù sao em cũng hãy thông cảm cho nó Quỳnh ạ.
- Em có thông cảm đấy chứ.
- Nhưng em sẽ không hiểu hết Kim Thụ Anh biết cổ không quên thằng Khang nổi đầu. Cổ đã cố hết sức để nó đáp lại Giữa hai người đó không phải là tình cảm bình thường. Cho nên em hãy vui vẻ nếu thằng Khang còn vương vấn cổ.

Diễm Quỳnh buồn buồn:

- Sẽ cứ vương vấn suốt đời à? Anh nghĩ thế à?
- Chắc là sẽ không đến nỗi suốt đời, nhưng khó quên lắm. Chuyện không phải đã chấm dứt như em nghĩ đâu. Cho nên anh khuyên em, ráng bình tĩnh chịu đựng. Dù là chuyện đó quá khó đối với một cô gái như em
- Em nghĩ, chắc là không đến nỗi vậy đâu.

Tấn Dũng nhìn cô hơi lâu. Diễm Quỳnh có cảm giác anh muốn nói chuyện gì đó. Nhưng không hiểu sao lại không nói Anh quay mặt nhìn ra sông, về tư lự:

- Nếu có gì buồn cứ gọi điện ra cho anh, anh em mình có thể tâm sự thoải mái, không cần phải dè dặt gì với anh cả.
- Vâng, nhưng anh có định trở lại đây không?
- Anh cũng không biết nữa.

Diễm Quỳnh không hỏi gì thêm. Cô và anh ngồi xuống bờ đá., nhìn ra xa ngoài sông. Không ai nói với ai. Đến lúc bóng tối buông xuống anh mới đề nghị đưa cô về.

Hôm sau Diễm Quỳnh đến sân bay tiễn Tấn Dũng. Khi cô đến thì anh và Hồ Văn còn ngồi trong căn tin. Cô đến ngồi cạnh anh, đưa mắt nhìn quanh:

- Em chỉ sợ đến không kịp, chạy muốn chết luôn. Anh Khang đâu anh Dũng.

Tấn Dũng chưa kịp trả lời thì Hồ Văn lên tiếng:

- Nó bận, không đến được. Nhưng tối qua tụi anh uống tới khuya, đưa tiễn làm gì.

Diễm Quỳnh nhắm mắt:

- Anh làm vậy coi không được, dù sao thì anh Dũng cũng... xem như đi luôn mà, phải tiễn chứ.
- Công chuyện quan trọng hơn chứ em.
- Nhưng không quan trọng bằng anh Dũng, như em đây, em cũng tìm cách sắp xếp công việc vậy.

Cô hơi nghiêng đầu nghĩ ngợi:

- Mấy hôm nay anh không gọi điện cho em, buổi trưa và chiều em gọi đến thì họ bảo anh về rồi, gọi số riêng thì anh đã tắt máy Em cũng không hiểu

ảnh đang làm gì nữa.

Tấn Dũng và Hồ Văn nhìn nhau một cái , rồi lại nhìn lảng đi chỗ khác, Diễm Quỳnh ngó hai người với ánh mắt nghi ngờ:

- Có chuyện gì đó?

- Đâu có gì đâu.

- Hình như hai người đang giấu em chuyện gì phải không?

- Không có thật mà

Chợt trên loa thông báo hành khách đến làm thủ tục. Tấn Dũng quay ra nhìn về phía phòng kính, và anh quay lại:

- Đến giờ rồi, anh đi nghe Quỳnh.

Diễm Quỳnh và Hồ Văn theo anh vào phòng kính. Đến lúc anh bước vào cửa phía trong, cả hai mới lững thững đến chỗ lấy xe. Không ai nói chuyện gì nữa Nhưng Diễm Quỳnh rơi vào tâm trạng bứt rứt, bở chồn. Một cảm giác thật khó tả. Cô không hiểu được đó là nỗi buồn vì Tấn Dũng đi xa . Hay là vì một linh cảm nào khác về Hoài Khang. Có điều là cô không thấy thanh thản. Cô chia tay với Hồ Văn ở ngã tư, định trở về lại phòng. Nhưng nhớ tới Hoài Khang, cô lại đến công ty tìm anh.

Hoài Khang đang nằm dài ở salon. Có vẻ mệt mỏi, thấy Diễm Quỳnh, anh miễn cưỡng ngồi lên:

- Em đi đâu vậy?

Diễm Quỳnh khép cửa lại ngồi xuống bên anh:

- Sao lúc này anh không ra tiễn anh Dũng?

Hoài Khang che miệng ngáp, rồi buông gọn một tiếng:

- Anh bận.

- Làm gì mà anh có vẻ lờ đờ thế?

- Đâu có gì đâu, anh định tranh thủ nghỉ lưng một chút, lát nữa anh có hẹn.

Diễm Quỳnh vô tư ngã người dựa vào anh:

- Máy hôm nay anh đi đâu vậy, gọi điện cũng không gập, em có cảm giác anh muốn trốn em vậy?

- Suy luận bậy bạ, anh bận tiếp khách nên tắt máy, mấy lúc đó đâu có biết là em gọi.

- Nhưng sao anh không đến em, cũng không gọi điện, anh bận chuyện gì ghê gớm vậy?

Hoài Khang khoát tay, lùng khùng:

- Bận chuyện với khách hàng , em hỏi làm gì.

Như không muốn cô hỏi tới, anh lảng chuyện:

- Sáng nay em không làm gì sao, sao rảnh mà đi chơi vậy?

- Không có đi chơi, đến tìm xem anh có sao không đấy, anh không bệnh là em yên tâm rồi. Ngày, tối nay hai đứa đi ăn nhé, lúc này em ngán cơm quá, làm một cái gì là lạ một chút . Sau đó sẽ đi chơi.

Chợt nhớ ra, cô nói như reo:

-À, hay là chiều nay mình ra Vũng Tàu, mai về, mai chúa nhật mà. Đi nhé, ôi, em thèm đi biển lắm.

Nhưng Hoài Khang nói một câu làm cô cụt hứng:

- Để lúc khác đi, lúc này anh bận lắm.

Diễm Quỳnh nũng nịu nguẩy đầu:

- Bận gì, mai là chúa nhật mà, em muốn đi chơi kia.

Hoài Khang làm thinh như khó nghĩ, Anh cứ ngồi yên mặc cho Diễm Quỳnh lắc tay kéo áo mà vò vĩnh. Cuối cùng anh nói một cách cứng rắn:

- Em đừng có như vậy. Những lúc anh phải giải quyết công việc, anh rất bức khi bị quấy rầy em hiểu không?

Cách nói hơi gắt của anh làm Diễm Quỳnh ngồi lên. Cô ngồi thẳng dậy, mím môi:

- Em rủ anh đi chơi chứ không có quấy rầy.

- Nhưng hãy đợi đến lúc khác, lúc này anh bận kia mà.

- Bận thì từ từ nói, làm gì dữ vậy. Nhưng anh bận làm gì?

Hoài Khang thở hắt một cái:

- Anh phải báo cáo với em nữa sao?

Diễm Quỳnh bướng bỉnh:

- Tại thái độ của anh làm anh thắc mắc. Nếu anh không nói thì em không thôi đâu, anh bận gì?

- Em quá đáng lắm, Quỳnh, có bao giờ anh tò mò về công chuyện của em chưa, em muốn kiểm soát anh đó hả?

Diễm Quỳnh lạnh lùng:

- Em không kiểm soát, nhưng cách gay gắt của anh làm em tự ái, làm như anh bức mình em lắm vậy. Vậy thì em bắt buộc anh phải nói, là anh bận chuyện gì?

Hoài Khang buông thõng:

- Tôi phải đi Hà Nội ngay ngày mai, được chưa?

- Vậy thì chiều nay cũng có thể đưa em đi chơi, trừ phi anh không muốn.

Còn nếu anh có khách thì em đi với anh.

Hoài Khang đứng bật dậy, gằn giọng:

- Đủ rồi nghe Quỳnh., đừng có giới hạn tự do của tôi quá vậy. Cô chưa phải là vợ tôi. Mà nếu là vợ đi nữa cũng không được kiểm soát tôi gay gắt như vậy.

- Nếu tôi là vợ anh, tôi đã đưa anh ra tòa về tội ngoại tình rồi.

- Cô nói cái gì? Hoài Khang nhiu mày nhìn cô.

Nhưng Diễm Quỳnh không trả lời. Cô đứng lên nhìn anh một cách nghiêm nghị:

- Nghề nghiệp dạy tôi rằng tôi không được hồ đồ. Và tôi chỉ nói khi có bằng

chứng.

Nói xong cô bỏ đi ra cửa Hoài Khang đứng chặn cô lại:

- Cô nói cái gì vậy, nói lại xem.

- Không cần nói.

Diễm Quỳnh hất tay anh xuống, bỏ đi ra. Hoài Khang cũng không giữ cô lại. Anh không hiểu lòng cô đang sôi sục một cảm giác căm giận đau đớn về những hoài nghi. Và điều tệ hại hơn là cô rất tin vào sự hoài nghi của mình. Cô đến phòng làm việc một cách bình tĩnh. Ngồi đến hết giờ, cô nán lại đến lúc gần tối. Và đến chỗ Kim Thu chứ không về nhà. Dựng như cô nghĩ xe Hoài Khang đậu trong sân từ lúc nào. Cô không có ý định vào tìm anh ở đó. Chỉ lẳng lặng bỏ về.

Buổi tối, cô đến tìm Hoài Khang. Nhưng anh chưa về. Hồ Văn có vẻ không tự nhiên khi tiếp cô. Một vẻ thiếu tự nhiên như khó xử vì anh là bạn của cả hai bên. Mà anh thì quý mến tất cả. Diễm Quỳnh cũng không hề hỏi để khai thác anh. Cô ngồi nán một chút rồi về. Cô thân nhiên đến mức Hồ Văn dăm ra áy náy vì chính sự giấu giếm của mình. Diễm Quỳnh đứng bên cửa sổ đến khuya. Dù tự khuyên mình hãy vị tha, cô cũng không thể nào chịu đựng được sự giấu giếm như thế. Hầu như cả ba người họ đều nhất trí rồi gạt cô. Cô không hiểu tại sao lại như thế. Thì ra lâu nay Hoài Khang vẫn giấu cô những cuộc gặp với KT. Và bạn bè anh đều che chở cho họ chuyện đó. Dù sao cũng là người đến sau. Còn họ thì đã bên nhau từ lúc mới lớn. Dĩ nhiên họ phải nặng tình với nhau hơn. Có điều cô không chấp nhận được cảm giác bị lừa dối.

Sáng thứ hai cô đến công ty Hoài Khang. Gần tám giờ mà Hoài Khang vẫn chưa đến. Cô bảo những nhân viên làm việc bình thường, và lên phòng anh ngồi chờ.

Đến chín giờ Hoài Khang mới tới, hình như đã được báo trước nên anh không có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô. Diễm Quỳnh buông tờ báo xuống, nghiêm nghị:

- Em đến thế này không làm phiền anh chứ?

Hoài Khang đặt chiếc cặp xuống bàn, đến ngồi bên cô:

- Có chuyện gì không?

Diễm Quỳnh nói thẳng:

- Có, nếu không em đã không đến vào giờ này. Hôm qua anh ở đó đến tối à?

Anh nhìn cô một cách thận trọng, Diễm Quỳnh mím môi:

- Anh đi Hà Nội có vui không?

- Sao em lại hỏi như vậy, Hình như em quan tâm quá mức công chuyện của anh rồi.

- Sao anh không trả lời em, anh đi có vui không?

Hoài Khang phẩy tay, đi đến phía bàn đứng nhìn xuống đường. Anh có vẻ

muốn tránh cuộc nói chuyện với cô Nhưng Diễm Quỳnh nhất định không chịu thua Cô đứng dậy đến bên cửa sổ đối diện với anh. Cô hỏi thẳng?

- Tôi chủ nhật, và nguyên cả ngày chủ nhật anh ở nhà chị Thu phải không?

Hoài Khang ngẩng phắt đầu lên nhìn cô chăm chăm:

- Thì ra cô theo dõi tôi?

- Tôi biết điều đó xúc phạm anh, khi giấu giếm như vậy, anh là người xúc phạm tôi rồi

- Thành Dũng nói gì với cô vậy?

- Anh yên tâm đi. Anh Dũng không bảo cho tôi. Ngược lại, cả anh và anh Văn đều bao che cho hai người đó.

Hoài Khang thở hắt ra, bực mình:

- Tại sao cô biết chuyện này?

- Tôi suy đoán, buổi tối cuối cùng đi chơi với anh Dũng, anh ấy cứ nhắc đi nhắc lại điệp khúc khuyên tôi hãy thông cảm vị tha Và cử chỉ của anh và anh Văn lúc ở sân bay làm tôi đoán ra. Hình như các anh coi tôi là đứa bé, trong khi chỉ cần nhìn một cử chỉ nhỏ, tôi cũng đã đoán được ý nghĩ thâm kín của anh rồi.

Hoài Khang nghe cô nói một cách chăm chú. Rồi anh mĩa:

- Cô là một luật sư tài năng đó Quỳnh.

Diễm Quỳnh thả nhiên:-

- Vừa đủ để không phải bị thiên hạ coi như con cóc.

- Cô biết tôi ghét nhất những người phụ nữ hay rình rập không?

- Tôi cũng ghét nhất những gã đàn ông chuyên lừa lọc.

Hoài Khang quắc mắt lên:

- Ăn nói cẩn thận lại đi.

- Cả anh cũng vậy nữa chứ.

Hoài Khang bỏ đi về salon, im lặng hút thuốc. Khuôn mặt anh lầm lì đến nỗi sợ. Diễm Quỳnh cũng không hề nao núng. Cô rất bình tĩnh khi nhìn trả lại Cả hai cứ đối kháng như thế khá lâu. Cuối cùng Hoài Khang lên tiếng:

- Tại sao cô không hỏi thẳng tôi lại đi chơi như vậy?

- Thường thì những người lén lút thường có tâm lý đề phòng. Và tôi đã nói rồi, nếu không có chứng cứ thì lời nói của tôi sẽ không có giá trị. Và tôi chỉ thích nói những gì mình nắm chắc.

Hoài Khang đập bàn, giận dữ:

- Nhưng tôi không phải là tội phạm của cô.

- Nếu không thì tại sao anh giấu?

- Vậy nói ra cô có thông cảm được không? Hay là sẽ làm âm ỉ như mấy lần trước.

Cách quát tháo của anh không hề làm cho cô nao núng. Giọng cô thật thản nhiên:

- Tôi sẽ tùy hoàn cảnh để cư xử cho thích hợp.
- Nói nghe hay lắm, nhưng khi hàng động thật khó coi. Nếu thằng Văn biết cô như vậy, nó không còn tôn trọng cô đâu.

Diễm Quỳnh như bị đánh trúng điểm yếu Cô lặng người đứng lên. Hoài Khang nhìn vẻ im lìm của cô, anh phẩy tay như bức tức:

- Nếu cô hỏi một cách dịu dàng , có lẽ tôi sẽ kể với cô rồi Đàng này trong lúc tôi rối trí nhất , thì đến để vùi vãnh yêu sách. Cô bắt tôi đưa đi chơi trong khi tôi phải từng giờ săn sóc Kim Thu . Từ đó giờ cô thừa thãi tình cảm quá , cô có hiểu nỗi khổ của người khác không? Hay là chỉ biết nói bằng miệng?

Diễm Quỳnh tức đến mức khó thở, cô chiếu tia nhìn căm giận vào anh:

- Bây giờ thì anh thừa nhận anh bắt cả hai tay phải không? Đúng là tôi nghĩ không sai, rất may cho tôi là tôi chưa bao giờ tin anh.
- Cô muốn tin hay không thì tùy, nếu cảm thấy người tôi không ra gì thì có chia tay Tôi không cần nữa.
- Có nghĩ là anh đã chọn chị ta?
- Tôi không chọn lựa gì cả, cô muốn nghĩ thế nào cũng được.

Diễm Quỳnh cố gắng bình tĩnh lại, cô suy nghĩ một chút, rồi ngẩng lên:

- dù anh không cần giải thích, nhưng nghe cách nói tôi nghĩ chị ấy gặp chuyện gì đó?
- Nếu như vậy, cô có làm khó người ta không?

Diễm Quỳnh mím môi:

- Anh có biết cách nói ngang ngược ủa anh làm tôi muốn gì không? Tôi ao ước... để đừng thấy mặt anh nữa.

Hoài Khang quay mặt đi chỗ khác không nói Diễm Quỳnh cố giữ vẻ bình thản nói tiếp:

- Tôi không biết chị ấy có chuyện gì, nhưng tôi nghĩ, nếu mỗi lần chị ta gặp chuyện gì đó, anh đã bỏ mặc tôi để tức tực bên chị ấy một cách ân cần. Nghĩ đến đó tôi thấy kinh khủng quá. Giống như người có một vợ và một tình nhân vậy. Thật là kinh khủng.

Giọng Hoài Khang như bắt cần:

- Nếu cô cảm thấy như vậy là thiệt thòi, cô có thể rút lui, tôi không ép.
- Dĩ nhiên là không ai bắt buộc tôi.

Cô bước đến khoác chiếc giỏ lên vai, rồi nhìn anh một cách kiêu kỳ:

- Mình chia tay nhé. Vĩnh biệt.

Hoài Khang ngồi im lìm nhìn cô Cặp mắt tối sầm. Diễm Quỳnh thản nhiên đi ra ngoài Và tiếng cửa đóng sầm phía sau lưng. Một cảm giác nhói lên trong ngực. Cô mím môi ngăn không cho mình khóc.

Lần đầu tiên trong đời cô rơi vào cảm giác bẽ bàng như vậy Hoài Khang làm cho cô cảm giác mình là một người bị bỏ rơi vì người phụ nữ khác. Và cô hối hận điên cuồng vì trước đây đã để mình rơi vào dòng xoáy của anh.

Hôm sau Diễm Quỳnh đến tìm KT.

Cô đang ngồi trên giường. Lưng tựa vào thành giường. Nhìn cô có vẻ rũ rượi như vừa qua một cơn bệnh. Cô có vẻ kinh ngạc lẫn lo âu khi thấy Diễm Quỳnh.

Cả hai ngồi đối diện nhau. Diễm Quỳnh nói như giải thích:

- Nghe nói chị bệnh nên em đến thăm. Chị bị gì vậy chị Thu?

KT vén mớ tóc lưa thưa trước trán, giọng cô có vẻ chậm chạp:

- Bác sĩ bảo chị suy nhược thần kinh. Nhưng đỡ rồi.

- Thế chị định chừng nào đi làm?

- Chị cũng chưa biết.

Diễm Quỳnh mỉm cười và nói hết sức tự nhiên:

- Em thấy chị hãy đi làm đi, như thế hay hơn. Càng nằm nhà nghĩ ngợi, chị sẽ càng suy nhược thêm thôi.

KT có vẻ ngạc nhiên. Phải nói là cô rất bất ngờ về cách nói của Diễm

Quỳnh. Đó không phải là cuộc thăm viếng xã giao, Diễm Quỳnh vẫn thân nhiên trước cái nhìn của Kim Thu:

- Chắc chị không ngờ em đến đây.

Kim Thu đan những ngón tay vào nhau. Giọng cô không vui:

- Anh Khang cho em hay phải không?

- Không, anh chẳng nói gì cả. Thậm chí không hề nói với em mấy ngày nay anh ấy ở bệnh viện với chị.

- Thậ ra chị có bảo với anh Khang đừng giấu em. Nhưng...

Diễm Quỳnh lắc đầu:

- Chị không cần dè dặt với em như vậy, nếu em biết thì đã sao. Em biết cả anh Văn và anh Khang không ai muốn em đến đây. Nhưng em vẫn cứ tới.

Kim Thu nhìn cô với ánh mắt đề phòng. Thật ra khi đối diện với Diễm

Quỳnh, bao giờ cô cũng có tâm trạng gai gai. Diễm Quỳnh trẻ trung và tràn đầy sức sống. Nó làm cô thấy mình lờ đờ già cỗi, thậm chí nhạt nhòa. Nếu bảo sợ thì cô không muốn công nhận. Nhưng thực sự cô có cảm giác như thế.

Diễm Quỳnh hỏi thẳng thắn:

- Chị suy nhược thần kinh vì đau khổ quá phải không?

Thấy Kim Thu lúng túng ngồi im, cô nói tiếp:

- Em biết, nói những điều này ra làm chị đau lòng. Và anh Khang cũng sẽ không tha thứ cho em nhưng em vẫn cứ nói. Vì em nghĩ, nếu chị hiểu ra chị sẽ vững vàng hơn.

KT vẫn không nói gì, hoàn toàn bị động trước thái độ mạnh mẽ của Diễm Quỳnh. Cô chỉ có thể nhìn và chờ đợi Diễm Quỳnh cười khê:

- Không cần biết níu kéo anh ấy như thế nào. Điều đó bây giờ em không

quan tâm tới nữa. Nhưng... nói thật chị đừng buồn. Sống lay lắt ẻo lả như chị em không sống nổi đâu, chị phải mạnh mẽ lên chứ.

Mưa Trên Phố Lạ

Chương 13

- Chị nghĩ đi, anh Khang đã muốn chia tay như thế, chị đau khổ níu kéo thì được gì, ngoài sự thương hại, mà cuối cùng thì chẳng đi đến đâu.

Kim Thu cúi mặt nhìn xuống tay, nước mắt bắt đầu nhỏ giọt. Diễm Quỳnh thấy hết nhưng vẫn thản nhiên:

- Em nói thật. Chị đau khổ vì thất tình thì ít. Mà phóng đại sự bất hạnh thì nhiều. Hết anh Khang, rồi đến anh Văn, anh Dũng, mọi người đều an ủi thương hại chị. Nhưng chị biết họ đã vô tình hại chị không?

- Đừng nói nữa Quỳnh. Chị xin em.

Nhưng Diễm Quỳnh vẫn buống bình:

- Không, em phải nói để chị hiểu. Vâng, họ làm hại chị hơn là giúp đỡ. Vì chị cứ thấy mình quá bất hạnh, quá đáng thương.

- Em đẹp, và được nhiều người yêu, làm sao em hiểu được sự đau khổ của người khác chứ.

- Chị làm rồi, em cũng đã bị bỏ rơi. Chị nhớ cách đây hai năm không, lúc anh Khang về thăm em, chị đã thuyết phục thế nào đó. Thế là anh ấy lập tức bỏ đi, không thèm cả chào em. Nhưng rồi em đã bắt mình nhìn thẳng vào sự thật, và không được đau khổ nữa.

Kim Thu vẫn không ngừng khóc, cô lắc đầu:

- Chị không tin, em là người chứ không phải là đá.

- Vâng, em là người, chính vì thế em nên phải suy nghĩ. Lúc chị và anh Khang đi rồi, em mất tự chủ suốt mấy tháng. Sau đó em nghĩ mình phải vươn lên, và em xin đi làm, em không được tình yêu, thì phải được công danh. Thế là em ráng không nghĩ đến anh ta nữa.

- Em có cá tính mạnh mẽ lắm. Còn chị, cuộc đời coi như hết rồi.

Diễm Quỳnh lắc đầu:

- Đây, mấy người đó hại chị đấy. Cứ an ủi. Lẽ ra họ phải khuyên chị cứng rắn lên mới phải. Chị đừng có ngồi đây mà ủ rột nữa. Hãy nghĩ rằng anh ta không phải là của chị. Sao chị không thử nghĩ xa hơn, là chị sẽ đến với người khác, khóc lóc nhiều như vậy thì có ích gì.

KT ngẫm nghĩ một lúc, rồi nhìn Diễm Quỳnh bằng cặp mắt căm thù:

- Cô hạnh phúc quá nên đến đây lên mặt dạy tôi phải không. Nói cho cô biết tôi căm ghét cô nhất trên đời. Và sẽ không bao giờ để cô có anh Khang trọn vẹn đâu.

- Nếu cứ bám lấy ý nghĩ đó, chị sẽ tự thiệt thòi thôi.

KT run giọng:

- Tôi chấp nhận thiệt thòi Và sẽ tìm cách lôi kéo anh Khang. Anh ấy nhân hậu lắm, sẽ không bao giờ anh ấy bỏ tôi đâu.
- Vâng, anh sẽ không bỏ, bằng chứng là đã bám lấy chị khi chị bệnh. Nhưng, rồi anh ấy có cưới chị không?
- Tôi không cần cả chuyện đó, nhưng tôi sẽ làm cho cô không có ảnh hưởng toàn đâu.

Diễm Quỳnh bực mình nhún vai:

- Chị hiểu lầm em, hay cố tình không hiểu Em đã có con đường của em , em chỉ đến khuyên chị vì dù sao mình cũng là con gái với nhau. Còn chị hiểu hay không là tùy chị.

Ngay lúc đó, một giọng nói giận dữ vang lên sau cô:

- Quỳnh.

Diễm Quỳnh giật mình quay lại, Hồ Văn và Hoài Khang đang đứng ở cửa Vẻ mặt anh là vẻ mặt một người khổng lồ đang thịnh nộ. Trong phút thoáng qua, Diễm Quỳnh rung mình vì vẻ cuồng nộ của anh và định giải thích.

Nhưng không biết nói thế nào, cả Hồ Văn cũng nhìn cô một cách phê phán.

Diễm Quỳnh biết mình bị hiểu lầm. Cô đang định giải thích, thì Hoài Khang đã gằn giọng:

- Cô không thấy người tã đang bệnh mà còn đến quấy rối, nói đi, cô đã nói những gì?

Diễm Quỳnh nói rành rọt:

- Tôi chỉ nói những điều tôi thấy cần. Còn thế nào là tùy chị ấy.
- Cô phải xin lỗi cô ấy ngay, nhanh lên.

Diễm Quỳnh mở lớn mắt:

- Anh biết tôi nói gì chưa mà bảo xin lỗi Đừng có quá đáng như vậy.
- Nếu chỉ là đến thăm bình thường cô cũng không được đến. Ai cần cô đến đây chứ, cô không thể té nhị một chút sao. Xin lỗi cô ấy mau.
- Anh quá đáng thật, không bao giờ có chuyện đó đâu.

Hoài Khang mím môi, xô mạnh cô vào tường :

- Đúng là đồ vô lương tâm, về đi.

Hồ Văn lên tiếng:

- Đừng làm vậy , Khang. Chuyện đâu còn có đó, đừng nóng nảy thế.

Diễm Quỳnh bí văng vào tường, cái tay chống của cô đau buốt. Cô bóp bóp cổ tay cho bớt đau. Và không nhìn đến ai, cô bỏ đi thẳng.

Hoài Khang quay lại Kim Thu:

- Tính cô ấy lạnh chanh từ đó giờ, cô nói gì thì em đừng để ý.

KT vẫn gục mặt, khóc nức nở như bị xúc phạm nặng nề. Hoài Khang ngồi cạnh xuống giường, nói nhỏ:

- Anh xin lỗi, đừng khóc nhiều quá ảnh hưởng tới sức khỏe đó Thu.

Hồ Văn cũng đỡ dành:

- Cứ coi Diễm Quỳnh là con nít, đừng để ý đến cô Thu ạ.

Hai người thay phiên nhau đỡ dành. Mỗi một lúc sau Kim Thu mới nguôi ngoai. Cô sụt sịt khe khẽ nín dần, giọng cô tức tưởi:

- Anh Khang về đi. Mai một anh đừng đến đây nữa. Cứ thế này hoài em chịu không nổi đâu.

Hoài Khang ôm đầu khổ sở. Không biết làm sao để an ủi cô. Anh không ngờ Diễm Quỳnh xông thẳng đến đây. Và thấy giận cô ghê gớm. Anh cảm thấy không đủ kiên nhẫn chiều theo tính nết hiếu thắng của cô, giá mà Diễm Quỳnh nhẫn nại một chút, tình cảm một chút để đừng làm khó, có lẽ anh biết ơn cô thật nhiều.

Anh và Hồ Văn ở lại khá lâu mới về. Thấy Hoài Khang lăm lè lái xe, Hồ Văn nói như an ủi:

- Rồi Kim Thu cũng sẽ quên thôi. Tính cô... và dễ tha thứ, cô không giận Diễm Quỳnh lâu đâu.

Hoài Khang cười gằn:

- Cô ta thật quá quắt, hôm qua đến công ty hỏi cung tôi như một tội phạm. Cô ta làm tao tức ghẹn cả người, không ngờ bây giờ lại đến nặng nhẹ với Thụ Đúng là quá quắt.

- Nhưng mà mày cũng không nên căng với Diễm Quỳnh quá. Đáng lẽ mày phải năn nỉ cô.

- Có chuyện đó nữa sao, cô ta chỉ biết làm theo ý mình, năn nỉ để cô ta lần tới à.

- Nhưng mày cứ lập lừng như thế này, coi chừng Diễm Quỳnh goob bye mày luôn đó.

Hoài Khang nói ngang ngang:

- Càng tốt, tao cũng chịu hết nổi cô ta rồi.

- Tao biết, mày đứng giữa như thế là khó xử, nhưng dù sao cũng không nên nổi nóng với Diễm Quỳnh, tối nay tới giải thích với cô đi.

Hoài Khang nhún vai:

- Tao không muốn để cho cô ta lấn lướt người khác, cứ để cho cô ta giận tùy thích.

Anh im lặng khá lâu. Và như vẫn chưa hết giận, anh gằn giọng nói tiếp:

- Cô ta quen được nuông chiều rồi, từ đây về sau tao cũng không chiều chuộng gì cả. Tao chán tính đỏng đảnh đó lắm rồi.

- Chẳng lẽ vì KT mà mày nổi giận với cô vậy sao. Trong chuyện này mày có hơi bậy đó.

Hoài Khang làm thinh, anh đang quá bực mình, nên cũng không buồn nghĩ đến tâm trạng của Diễm Quỳnh. Sự giằng xé giữa hai người làm anh thấy bực bội. Nếu cô hiền mà cư xử mềm mỏng hơn, có lẽ anh không thấy căng

thẳng như vậy.

Bây giờ anh mới nhận ra trong tình yêu, chỉ có hai người với nhau thì thanh thân vô cùng.

Mấy hôm sau Diễm Quỳnh không đến tìm anh. Cũng không thấy gọi điện. Không bị cô mè nheo, anh cảm thấy dễ chịu rất nhiều. Thậm chí nhẹ nhàng như giảm bớt một sự rắc rối. Mỗi ngày đến thăm KT anh không còn phải lo lắng sợ cô phát hiện nữa.

Tối nay anh đến KT về quá khuya, Hồ Văn cũng đi đâu đó chưa về. Khá lâu sau anh mới nghe tiếng xe ngoài ngõ. Anh nằm dài trên ghế, chỉ hơi ngóc đầu lên:

- Đi đâu khuya vậy.

Hồ Văn có vẻ lo ngại:

- Máy hôm nay không biết Diễm Quỳnh đi đâu. Đến nhà thì thấy cửa khóa. Đến phòng tư vấn thì cô thư ký nói cô không vào.

- Chắc về quê rồi chứ gì.

- Không có về, trưa hôm qua mẹ cô lên đứng chờ cả buổi ở ngoài đường, tao đến gặp chứ đâu.

- Hay là đi chơi với Thái My.

- Thái My cũng không biết luôn.

Anh ngồi xuống ghế, có vẻ suy nghĩ:

- Nếu cô vắng mặt thì cũng phải báo với văn phòng chứ. Tao sợ cô giận lên rồi làm gì tầm bậy, mày phải chịu trách nhiệm đó. Cô không phải đơn giản đâu.

Hoài Khang nhíu mày ngồi yên. Anh rất hiểu tính Diễm Quỳnh khi bị trái ý. Cô sẽ làm một cách cho hả giận, sẽ bắt mọi người phải đền đáp. Chuyện này cũng đã xảy ra một lần rồi. Lần đó anh và Tấn Dũng đi kiểm phát thùng lên. Không biết bây giờ cô giờ trò gì nữa.

Tự nhiên anh nổi nóng:

- Cô ta làm gì mặc cô ta. Tao không quan tâm nữa. Lớn rồi, hãy chịu trách nhiệm về việc làm của mình đi.

Anh đứng dậy chuẩn bị đi ngủ. Bỏ mặc Hồ Văn còn ngồi trầm ngâm nghĩ ngợi ngoài phòng khách.

Nhưng Hồ Văn đã tắt đèn khá lâu mà anh vẫn không ngủ được. Ý nghĩ Diễm Quỳnh làm chuyện đại gì đó khiến anh thấy bồn chồn. Tính cô rất dữ, bướng bỉnh, và không quen bị trái ý. Gặp lần này tức lên, chắc chắn cô sẽ không chịu ngồi một chỗ mà khóc đâu.

Tại sao cô bỏ đi như thế. Và đã đi đâu. Nếu như cô tự tử thì sao? Ý nghĩ đó làm Hoài Khang lạnh người. Anh ngồi lên bật đèn. Giờ này khuya quá, khó mà đến nhà bạn bè cô. Nhưng anh không thể nín lòng chờ đến sáng được.

Hoài Khang mặc áo, đi ra khỏi phòng. Bên kia Hồ Văn đã ngủ say sưa. Anh

đốt điều thuốc. Ngồi một mình ngoài phòng khách với tâm trạng hồi hận. Anh tự trách mình nóng nảy vô lý với Diễm Quỳnh. Và hoàn toàn bỏ qua những hành động quá quắt của cô. Trong anh chỉ còn một sự ân hận xót xa. Nếu vì anh như vậy mà Diễm Quỳnh có chuyện gì, anh sẽ không bao giờ tha thứ cho mình.

Không nén được cảm giác quay quắt. Anh mặc đồ ra đường. Nhà Diễm Quỳnh vẫn khóa cửa Đường phố im ỉm dưới ánh đèn. Anh thở dài lái xe lang thang quanh thành phố đến tận sáng mới về.

Suốt hai ngày liền anh và Hồ Văn đến khắp những nhà bạn bè tìm Diễm Quỳnh. Không ai biết cô đi đâu, thậm chí đã lâu không gặp. Hoài Khang muốn điên người lên và định bay ra Nha Trang. Nhưng Tân Dũng gọi điện về báo là không gặp. Cuối cùng cả hai đành quyết định sẽ đến báo công an. Buổi tối hai người về nhà, mặt mày phờ phạc và mệt mỏi. Vừa ngã lưng xuống salon, Hồ Văn đã vội ngóc đầu lên vì có tiếng chuông reo. Anh chăm chú nghe một lát. Anh cứ đứng ở cửa nói vọng vào:

- Thái My mới gọi điện đến, cô nói Diễm Quỳnh về rồi.

Hoài Khang đứng bật dậy:

- Có nói cô đi đâu không?

- Đi Sapa.

Hoài Khang nhíu mày:

- Cái gì? Đi chơi hả?

- Sáng hôm đó cô gặp cô bạn cũ, thế là kéo đi chơi. Thôi, vậy là yên ổn rồi khỏi lo nữa.

Hoài Khang mặc ngay áo vào, đi ra sân. Hồ Văn hỏi theo:

- Mày đến Diễm Quỳnh hả?

- Chờ với, tao đến thăm xem cô ra sao.

Không đầy hai mươi phút, cả hai đã đến nhà Diễm Quỳnh. Chờ khá lâu cô mới ra mở cửa. Cô tròn mắt ngạc nhiên khi thấy hai người đứng đó. Rồi nhìn Hồ Văn:

- Sao khuya rồi mà anh còn đến đây. Anh vô nhà đi.

Hoài Khang giữ tay cô lại, giọng trầm trầm:

- Em đi chơi tại sao không nói với ai vậy Quỳnh?

Diễm Quỳnh gỡ tay anh ra. Rồi đi vào nhà. Cả ba ngồi đối diện nhau qua bàn. Hồ Văn lắc đầu nhìn cô:

- Em biết mấy ngày nay tụi anh tìm em nháo nhào lên không? Em đi sao không nói với ai vậy?

Diễm Quỳnh có vẻ ngơ ngác:

- Anh lạ thật đó, sao tự dưng lại tìm em. Lúc chiều nghe nhỏ My nói em hết sức ngạc nhiên. Em đi chơi bình thường mà nói làm gì.

Hoài Khang lầm lì:

- Nhưng em có biết em làm cho mọi người lo không?

Diễm Quỳnh làm thỉnh nhìn chỗ khác, như không muốn nói chuyện với anh.

Cô quay qua Hồ Văn:

- Bình thường em cũng ít gặp anh, sao tự nhiên lần này anh tìm kiếm thế.

Anh làm em ngạc nhiên ghê.

- Lúc trước thì không đáng nói Nhưng hôm đó tự nhiên em biến mất, em với thằng Khang đang xích mích mà lại bỏ đi như vậy, làm sao anh không lo.

Diễm Quỳnh tròn mắt ngó anh, rồi cười phá lên:

- Trời ơi, vậy là anh tưởng em buồn nên quây lên hả, không có đâu em không đại dột đâu, em nói thật đó. Chuyện đó đâu có đáng để em bận tâm mà phải quây.

Hoài Khang nhìn cô chăm chú:

- Em bảo em không đại dột, nhưng em có biết làm vậy chẳng khác lên dây thần kinh người khác không, mấy đêm nay anh không ngủ được. Nếu đi chơi gì cũng phải báo với chỗ làm chứ. Ở đó cũng không biết em đi đâu, em vô tổ chức lắm Quỳnh.

Diễm Quỳnh ngồi yên, rõ ràng là không muốn trả lời Cũng không quan tâm đến sự có mặt của anh. Cử chỉ của cô làm Hồ Văn ái ngại Anh kin đáo trao đổi bằng mắt với Hoài Khang. Rồi nhìn đồng hồ:

- Khuya rồi, anh về nhé, hôm nay tui anh mệt lắm.

Anh đứng dậy, Diễm Quỳnh cũng đứng theo. Cô nhìn Hoài Khang như muốn đuổi về. Nhưng anh vẫn ngồi yên như không thấy, Diễm Quỳnh tiễn Hồ Văn ra cửa rồi quay vào Nhưng không ngồi mà chỉ đứng dựa tường:

- Sao anh không về. Xin lỗi nghe, hôm nay em mệt lắm.

- Anh có thể ở lại đêm nay không?

- Không , không được – Diễm Quỳnh trả lời lập tức.

- Tại sao?

- Em không muốn.

- Anh muốn giải thích chuyện hôm trước.

Diễm Quỳnh lắc đầu:

- Em không cần, bây giờ anh trách hay xin lỗi, em cũng chẳng quan tâm. Vì em quyết định rồi, em không muốn quan hệ với anh nữa, anh đến với chị Thu hay không tùy anh.

Hoài Khang đứng bật dậy , bước tới lắc mạnh tay cô:

- Em nói gì, nhắc lại đi.

- Em không muốn quen biết với anh nữa.

- Cứ mỗi lần giận là đòi chia tay, đừng làm anh tự ái nhe Quỳnh.

Diễm Quỳnh lắc đầu thản nhiên:

- Em không giận, cũng không nói vì tự ái, nhưng em quyết định như thế.

Hoài Khang bóp mạnh mặt cô, giọng gằn gằn:

- Em nói lý do đi.

Diễm Quỳnh gỡ tay anh ra, nhăn mặt:

- Anh đừng có thô bạo như vậy, em đâu có gây hấn với anh.

- Nếu em cắt đứt vô lý, anh sẽ giết em, rồi anh tự giết anh luôn, đừng để xảy ra kết cục bi đát như vậy.

- Anh đừng dọa em, em không nhát như anh tưởng đâu.

Hoài Khang không trả lời, anh ấn cô ngồi xuống ghế:

- Em nói lý do đi.

- Lý do rất đơn giản, em không thích quen tay bạ Còn anh với chị Thu thì có vẻ thích trò đó, vậy thì em nhường vị trí của em cho chị Thu: Chỉ có hai người với nhau đi, đừng lôi em vào cuộc nữa.

Khuôn mặt Hoài Khang nghiêm nghị một cách bất mãn:

- Em thừa biết anh không yêu cô ấy.

- Nhưng cũng không thể bỏ?

Hoài Khang đứng lên, đi tới đi lui trước mặt cô, có vẻ suy nghĩ rất căng thẳng, Diễm Quỳnh ngồi im, cắn móng tay Nhìn cô bình tĩnh lạ lùng. Thậm chí rất dửng dưng. Cô không biết cử chỉ đó làm Hoài Khang bức mình:

- Em nói chuyện chia tay một cách thoải mái như vậy sao? Có thể thần nhiên đến vậy à?

- Khóc cũng không ích gì, em thấy chị Thu khóc mà phát bực. Cho nên em không làm như vậy. Em không thích ủy mị nữa đâu.

Cô ngừng lại một chút, rồi cười khê:

- Chị Thu khỏe hẳn chưa?

- Đừng hỏi kiểu đó.

Diễm Quỳnh nhún vai:

- Anh không muốn nhắc chị ấy trước mặt em, tưởng như là rất vô tự Nhưng bên trong lại lo cuống lên khi chị ấy vào bệnh viện, cái nào cũng em bất mãn cả.

- Người ta đổ bệnh vì mình, em có thể làm được không ?

- Em sẽ không làm ngơ . Nhưng... tại sao giấu em . Nếu em thật tình kể với em , em sẽ cảm im lặng . Còn thì anh giấu thì... điều đó nói rằng lòng anh không trong sáng.

Hoài Khang phẩy tay :

- Anh không kể vì sợ em buồn, thừa em.

- Không phải, vì anh không muốn em biết tình cảm riêng tư của anh.

- Em giỏi suy luận lắm, nhưng toàn nghĩ bậy, em như vậy làm sao anh dám nói thật.

- Cho nên cách hay nhất là chia tay.

Hoài Khang nhìn cô thật lâu, rồi nói với vẻ mệt mỏi :

- Anh biết lúc đó anh hơi nóng, lẽ ra phải lỗi em . Nhưng thái độ của em kỳ

quá . Em cư xử anh giống như một tội phạm bảo anh không tức sao được.

- Từ đây về sau anh sẽ chẳng còn phải bức gì cả, có thể yên tâm.

- Đừng mà Quỳnh, anh xin em, em có thể dẫn dắt anh bao nhiêu cũng được, nhưng bỏ ý nghĩ chia tay đi.

Diễm Quỳnh vẫn không hề bị lay chuyển . Cô lắc đầu thản nhiên.

- Em không muốn làm mấy chuyện đó nữa, đã không cần đến thì hỏi han làm gì . Từ đây về sau anh cứ đến với chị ấy thoải mái coi như em không ảnh hưởng gì đi, em nói thật đó.

Hoài Khang nói như đe dọa :

- Em nghĩ anh chịu thua dễ dàng như vậy à ?

Diễm Quỳnh nhìn thẳng vào mắt anh :

- Nếu không chịu như vậy, anh sẽ làm gì ? Như anh đã nói, em chưa phải là vợ anh . Anh dùng quyền lực nào để bắt buộc em thế ? Anh thừa biết tính em không yếu mềm như chị Thu mà.

Hoài Khang cúi xuống sát mặt cô, nói gần từng chữ:

- Em có tin anh dám giết em không ?

Diễm Quỳnh cười coi khinh :

- Cứ việc làm, nếu anh muốn.

Hoài Khang đứng thẳng người lên :

- Không nói chuyện này nữa . Anh cho em một tuần để suy nghĩ . Từ đây tới đó em muốn dẫn dắt anh bao nhiêu cũng được, anh chịu đựng hết . Nhưng sau đó bỏ ý định điên đó đi, và gọi điện cho anh.

- Không bao giờ suy nghĩ hay gọi điện . Đừng chờ mất công.

- Thôi được, muốn nghĩ gì thì cứ nghĩ, chuyện gì cũng từ từ giải quyết, anh không cãi với em nữa.

Anh nhìn đồng hồ, rồi hất mặt về phía cô :

- Vào ngủ đi, anh về.

- Không tiễn nghe.

- Khỏi cần.

Hoài Khang lững thững đi ra đường . Vừa đưa mắt tìm một chiếc taxi .

Nhưng không chiếc nào chạy ngang . Anh chậm rãi đi bộ trên hè . Gió đêm như làm dịu bớt cái đầu đang phùng phùng của anh . Anh thấy mình bỏ về thật sáng suốt . Nếu cứ ở lại, chắc chắn anh sẽ nổi nóng rồi lại có chuyện âm ỉ nữa.

Quả thật Diễm Quỳnh rất biết cách làm nổi điên . Trước khi đến cô, anh đã chuẩn bị tinh thần nghe trách móc cãi cọ . Vì tính cô ra sao anh đã quá hiểu. Thế mà Diễm Quỳnh không hề làm âm ỉ . Mà dụng chiêu khác . Cái đó còn đau đầu gấp mấy nghe cô kể tội . Đúng là đầu óc cô rất phong phú trong chuyện trả thù.

Lúc này anh nói đủ thứ để hăm dọa cô . Nhưng thật ra anh không hề nao

núng . Khi hết giận thì mọi chuyện sẽ qua . Anh không tin Diễm Quỳnh có đủ dũng khí như vậy.

Suốt cả tuần Hoài Khang không đến Diễm Quỳnh . Anh giữ đúng lời hứa là yên lặng cho cô suy nghĩ . Nhưng Diễm Quỳnh hình như không có ý định làm hoà . Chiều nay anh gọi điện hẹn đi chơi . Nhưng cô lập tức từ chối .

Anh hỏi gặng :

- Em có hẹn với bạn à, vậy thì bao giờ về, anh sẽ đến nhà.
- Em không hẹn với ai hết, nhưng không muốn đi.
- Tại sao ?
- Đã quyết định dứt khoát thì gặp tới lui làm gì tính em không thích nhập nhằng.
- Đó là quyết định cuối cùng của em đó hả.
- Vâng.
- Này, lần này em định giờ trò gì vậy Quỳnh ?
- Không phải giờ trò, mà là không muốn kéo dài . Bộ anh không hiểu sao.

Hoài Khang sáng giọng :

- Anh không muốn hiểu.
- Tùy.
- Em chuẩn bị về chưa ?
- Sắp về.
- Chờ đó đi, anh sẽ qua đón.
- Anh đừng có qua mất công, tôi không chờ anh đấy.

Giọng Hoài Khang như quát lên :

- Đủ rồi nghe Quỳnh, em làm trò gì vậy ?
- Anh làm tôi bức mình không chịu được, cúp đây.

Nói xong, cô cắt ngang, Hoài Khang giận dữ cúp ống nghe xuống bàn . Anh bắt đầu bức mình vì hành động cố chấp của cô . Và không cần nhớ đến lỗi của mình nữa . Đúng là cô ta kiêu kỳ quá mức . Không chịu nổi mấy cô gái đồng đánh như vậy.

Anh rời công ty, lái xe đến thẳng nhà Diễm Quỳnh . Nhưng cô vẫn chưa về . Anh vào một quán cafe ngoài đường ngồi chờ . Nhưng buổi chiều đi qua . Rồi lại tối . Thậm chí đến khuya cô vẫn chưa về . Đó là cái tránh mặt quyết liệt . Hoài Khang hiểu như thế, nó làm anh càng muốn gặp cô một cách quyết liệt.

Hoài Khang đến nhà tìm Thái My . Vừa thấy anh đã hỏi ngay :

- Anh tìm nhỏ Quỳnh phải không ?
- Vậy là đúng như anh nghĩ, cô đang ở đây phải không ?
- Nó đến từ chiều, bộ hai người giận nhau nữa hả ?

Hoài Khang ngồi xuống ghế, vò đầu mặt mồm :

- My gọi cô giùm anh đi, bảo là nếu không ra anh sẽ không về đâu, dù cho

đây là nhà của em.

- Chờ em chút nha.

Thái My vào nhà khá lâu . Rồi trở ra với vẻ mặt bất lực, cô đang hai tay chịu thua :

- Nó nhất định không chịu gặp anh, em năn nỉ gãy cả lưỡi cũng không, làm sao bây giờ ?

Mưa Trên Phố Lạ

Chương 14

Hoài Khang chỉ còn biết lắc đầu ngao ngán :

- Bộ cứ gặp nhau là đã còn tình cảm sao, không thể có cái gì khác hơn được sao ?

- Em không quan tâm . Và em nói thẳng, từ lúc anh chơi em một cú ra trò như vậy, em không còn tin anh nữa, đó là lý do giúp em có can đảm dứt khoát.

Hoài Khang thở dài, im lặng, Diễm Quỳnh nhìn anh bằng đôi mắt dừng đọng.

- Lúc anh nói đã chia tay chị Thu, em hoàn toàn yên tâm và không nghi ngờ gì cả . Thế mà dùng một cái, mấy ngày trời anh tránh mặt em để ở bên giường bệnh với chị ấy, lúc đó em mới bật ngửa ra và nhận ra mình đúng là con ngốc . Và em quyết định bỏ anh . Đến giờ em vẫn không hề hối hận.

- Em có dám chắc là không hối hận đến suốt đời không ?

Diễm Quỳnh nhún vai, không trả lời . Hoài Khang nói tiếp :

- Em chỉ trốn anh được một thời gian, chứ không trốn anh được suốt đời đâu . Còn anh thì thế là sẽ theo quấy rầy em đến lúc nào em chịu quay lại với anh.

- Nếu anh cứ ám ảnh kiểu đó, em sẽ lấy chồng lập tức, em nói thật đó . Có một người đang phải lòng em, em không yêu ông ta chút nào . Nhưng nếu anh bức bách thì em sẽ lấy ông ta cho anh sáng mắt

Hoài Khang hoàn toàn mất bình tĩnh, anh đập mạnh bàn :

- Em đừng có điên, anh cấm em làm như vậy

- Với điều kiện là anh để cho em yên

- Đừng có dồn anh vào chân tường, em nghe không, anh thề là không bao giờ quan hệ với Kim Thu nữa, dù là một cuộc gặp em bằng lòng chưa ?

Diễm Quỳnh lắc đầu tỉnh bơ :

- Em không tin hoàn toàn không tin . Đúng hơn là đề phòng . Ai biết được anh sẽ làm gì sau lưng em, khi em quay lại với anh . Em không muốn làm con ngốc nữa, ngốc một lần là đủ rồi.

Cô ngừng lại cười nhếch môi :

- Thậm chí khi em phát hiện ra, anh cũng chẳng hề hối hận . Lúc đó anh lo điên lên, lo đến mức rối bời, đến nỗi bất cứ yêu cầu nào của em anh cũng thấy là phiền toái . Đến lúc đó em mới nhận ra anh nặng tình với chị ấy hơn em tưởng, khủng khiếp quá.

Hoài Khang nhún vai như bất lực :

- Anh đã giải thích bao nhiêu lần rồi, đúng là em cố ý không nghe . Anh hết kiên nhẫn rồi Quỳnh.

- Cho nên, cách hay nhất là đường ai nấy đi.

Hoài Khang lầm lì nhìn cô :

- Em đúng là người bằng đá . Được rồi, anh không hạ mình nữa, tùy em .

Chào.

Anh đứng dậy bỏ về . Diễm Quỳnh vẫn ngồi một mình trong phòng khách . Cảm thấy mình sắp bị lung lay đến nơi . Rầy may là Hoài Khang đã về, nếu anh thuyết phục thêm nữa, cô sợ mình bị yếu đuối lắm.

Thật ra Hoài Khang không hiểu cô chút nào . Những lúc tránh mặt anh là cô phải vận dụng hết mực của lý trí . Cô đã trải qua những đêm mất ngủ vì nhớ, nhớ đến mức muốn gọi điện hay đến tìm anh . Nhưng rồi bị ám ảnh vì viễn ảnh sẽ bị lừa dối, cô phải ráng kiềm chế lấy mình.

Thái My và Hoài Khang bảo cô là đá . Nếu là đá được thì thật sung sướng . Vì chẳng bao giờ phải tự vật vã đấu tranh với mình.

Bây giờ cô cũng không biết mình đang ghét hay tội nghiệp Kim Thu .

Nhưng mỗi lần nghe nhắc tên chị ta, lòng cô cứ thấy gai góc . Muốn vị tha cũng không được.

Diễm Quỳnh đứng dậy, lê chân đi vào giường . Tâm trạng cô cứ bần thần không giải thích được, cô định tìm một viên thuốc ngủ thì có tiếng chuông reo . Cô bước đến nhắc máy . Giọng Hoài Khang đầy vẻ đe dọa. :

- Lúc này em nói về người đàn ông đeo đuôi nào, anh không cần biết .

Nhưng nếu em dấn sâu vào ông ta thì anh sẽ không làm ngơ đâu . Muốn biết anh sẽ phản ứng thế nào thì cứ thử đi, anh nói là làm hãy nhớ điều đó.

- Anh sẽ làm gì, anh có phải là chồng tôi đâu.

- Cần gì phải là chồng . Đừng thách thức như vậy, đừng để xảy ra bi kịch, anh cảnh cáo em đây.

- Anh là đồ điên

- Chính em làm cho anh như vậy, và anh bất chấp mọi thứ, em hãy bỏ tư tưởng lấy chồng đi

Diễm Quỳnh định mở miệng thì máy đã cúp ngang . Đúng là Hoài Khang tra tấn tinh thần cô đủ mọi hình thức . Đến mức không biết làm cách nào để đối phó . Bây giờ cô cũng không biết mình ghét anh hay ghét Kim Thu nữa.

Cô chợt thấy hối hận vì đã nói chuyện đó ra . Chuyện riêng tư giữa cô và luật sư Nhu mới chỉ là giai đoạn bắt đầu . Mà cô thì muốn nó đừng phát triển . Để cho Hoài Khang biết chuyện chắc chắn anh sẽ không khoanh tay làm ngơ . Cô biết tính anh quá rồi . Nếu anh điều tra ra mối quan hệ của cô, anh có thể giết cô mất.

Diễm Quỳnh chợt nhớ đến vụ án luật sư Nhu mới bào chữa tháng trước, cô thấy ớn cả người, khi hình dung Hoài Khang sẽ hành động như tên sát nhân

đó . Bất giác cô nhắm mắt không dám nghĩ tới nữa.

Hôm sau cô dậy muộn, cảm thấy uể oải cả người . Không biết vì thuốc ngủ hay vì thần kinh căng thẳng . Cô vào phòng tắm ngâm mình trong nước, thế mà vẫn không tỉnh nổi . Nếu không có cái hẹn với khách chắc cô sẽ tiếp tục nằm trên giường đến trưa.

Diễm Quỳnh mặc đồ rồi đi xuống nhà . Nhưng vừa mở cổng, cô đã thấy xe Hoài Khang đậu trên lối . Thấy cô, anh mở cửa bước xuống :

- Sao dậy trễ vậy, có bệnh gì không ?

Diễm Quỳnh lùi lại :

- Anh đi đâu vậy ?

- Đến đưa em đi làm.

- Khởi cần, em có xe rồi.

- Nhưng anh vẫn muốn đưa, và bắt đầu từ nay, anh sẽ đưa đón em mỗi ngày, trừ những lần em đi tiếp xúc với khách.

Diễm Quỳnh vung tay, la toáng lên :

- đừng có kiểm soát em như thế, hôm nay anh nghĩ ra chuyện gì nữa đây ?

Em không đồng ý để anh quản lý kiểu đó đâu.

Hoài Khang mím môi, cương quyết không kém :

- Tại em bắt anh làm như vậy, thích hay không mặc em, cái gì anh quyết định anh sẽ cứ làm.

- Nhưng tôi không đồng ý, tôi không phải là con anh . Đừng có áp đặt như vậy.

- đừng nói nhiều, lên xe đi.

- Không

Hoài Khang chống tay lên song sắt . Quay đầu nhìn chỗ khác . Dáng điệu như không muốn tranh cãi . Cử chỉ ngang ngang đó làm Diễm Quỳnh tức muốn bẻ ngực . Cô dậm chân :

-tôi cần phải đi ngay, trễ hẹn rồi anh có biết không ?

- Em chọn đi, một là để anh đưa, hai là hai đứa đều ở nhà, anh cũng cần giải quyết vài công việc đừng làm mất thời gian của anh.

- Trời, tôi chưa thấy người nào lì như anh, bộ anh không biết tự ái là gì sao ?

Hoài Khang tỉnh bơ :

- Nếu tự ái mà em ngã về người khác, thì anh là một thằng ngốc.

Diễm Quỳnh nhìn đồng hồ, quýnh quáng lên vì trễ giờ . Cô hằm hằm nhìn anh . Rồi bước ra ngồi vào xe, đóng cửa cái rầm . Hoài Khang nhún vai thản nhiên . Như thế cử chỉ hung hăng đó không ép phản đối với anh . Điều chủ yếu là anh đã đạt được mục đích . Còn thì cô muốn làm gì tùy thích

Xe chạy rồi, Diễm Quỳnh vẫn hằm hằm :

- Tôi chỉ thua anh lần này thôi, không có lần thứ hai đâu.

Hoài Khang không thèm trả lời . Cô tiếp tục lái nhai

- Anh liệu có quản lý tôi mãi được không . Bộ anh không còn công việc của anh sao , giám đốc tôi ngày lo tán gái . Coi chừng công ty bị phá sản đó. Anh quay lại nhìn cô một cái như cảnh cáo . Nhưng vẫn không nói gì . Diễm Quỳnh tiếp tục.

- Nếu nghĩ dùng cách này để không chế tôi thì anh làm rồi, không bao giờ tôi quay lại với anh đâu . Nếu anh rút lui thì tôi sẽ vẫn sống như vậy, còn nếu cứ khùng bỏ tinh thần tôi, tôi sẽ lấy chồng lập tức . Tôi không dọa đâu.

Hoài Khang chợt quát lên :

- Cô thử nhắc lại câu đó một lần nữa xem . Nhìn chiếc xe phía trước kia, cô có muốn chui xuống gầm xe đó không ?

Diễm Quỳnh hoảng hồn ngồi im . Cô quay lại liếc trộm anh một cái . Mặt Hoài Khang đặng đặng sát khí . Cô bỗng hiểu nếu khôn thì đừng có chọc giận anh . anh ta không phải loại người dễ khuất phục . Bây giờ cô mới nhớ một điều . Tính anh và cô đều ngang bướng nhu nhau . Thậm chí Hoài Khang còn bướng dữ hơn, muốn làm gì là làm, bất chấp mọi thứ . Còn cô thì không dám liều như anh.

Cô chợt thở dài, chẳng lẽ cứ phải chịu bị giám sát như thế này, cô đâu phải là con nít

Cô bỗng ngồi thẳng người lên :

- Anh định kéo dài trò này đến chừng nào, vừa phải thôi chứ.

- Chừng nào em bỏ ý định dứt khoát, và đồng ý lấy anh, lúc đó anh sẽ để em hoàn toàn tự do.

- Không bao giờ . Không bao giờ.

- vậy thì đừng có nói đến chuyện này nữa, hai đứa chẳng bao giờ thống nhất với nhau, anh cũng không muốn cãi với em nữa . Mấy năm trước cãi nhau đã đủ, anh mệt lắm rồi.

Diễm Quỳnh lạnh lùng :

- Không bao giờ đạt được mục đích đâu và không bao giờ tôi còn dám tin anh, đeo đẳng thế này chỉ làm mất thời gian của anh thôi.

Hoài Khang không trả lời . KHi xe ngừng lại, anh hỏi như hiển nhiên :

- Trưa nay mấy giờ về ?

- Không biết

Vừa nói Diễm Quỳnh vừa mở cửa bước xuống . Đi thẳng vào văn phòng .

Vừa thấy cô, cô thư ký đã nói ngay :

- Luật sư Nhu bảo khi chị đến thì vào gặp ông ấy ngay đây.

- Người khách hôm qua đã tới chưa ?

- Chưa chị a.

Diễm Quỳnh thở phào nhẹ nhõm . Thế mà cô cứ sợ trễ hẹn . Cô đi thẳng đến phòng luật sư Nhu

- Xin lỗi vì em đã đến trễ, em không biết ông chờ.

- Không sao, em ngồi đi . Sao, hôm qua thế nào . Bà ấy đồng ý chứ.
- Dạ, đồng ý rồi ạ, nhưng bà ấy còn hoang mang . Lỡ như ông ta quay lại đòi ly hôn thì sao ạ . Thật tình là em chưa biết cách giải quyết, em hẹn hôm nay trả lời.

- Thế, em đã nghĩ cách thuyết phục chưa . Điều này thì không cần cứ hoàn toàn vào luật được đâu.

Diễm Quỳnh thở nhẹ.

- Cho nên em mới hoang mang

Luật sư Nhu mỉm cười :

- Đến lúc ấy, tôi sẽ giải quyết cho em . Lát nữa gặp bà ta, em cứ khẳng định rằng, với những yếu tố đó, ông ta sẽ không dám ly hôn . Tôi dám chắc là ông ta cũng đã đến hỏi luật sư rồi.

- Dạ.

Ngay lúc đó, cô thư ký đứng ở cửa nói vọng vào :

- Chị Quỳnh, có bà khách ấy đến.

Luật sư Nhu cười khuyến khích :

- Cứ mạnh dạn giải quyết vấn đề, đừng hoang mang nhé . Em phải tập tự tin vào những điều mình nói, có vậy em mới thuyết phục được người ta.

- Dạ.

Diễm Quỳnh đứng dậy đi ra cửa . Nhưng giữa chừng, luật sư Nhu gọi lại :

- Quỳnh này

Cô quay lại nhìn ông chờ đợi, ông hỏi với một vẻ thân nhiên :

- Lúc này có người đưa em đi làm phải không

"Thì ra ông đã thấy"Diễm Quỳnh nghĩ thầm . Cô hoang mang đứng yên .

Luật sư Nhu mỉm cười khoát tay :

- Không có gì quan trọng cả, tôi chỉ hỏi vì thôi, em ra tiếp khách đi.

- Dạ.

Diễm Quỳnh đi ra ngoài với một chút bất an . Cô tiếp bà khách ấy trong hơn nửa giờ . Khi bà ta về, cô cũng định ra về . Nhưng vừa ra thì gặp luật sư Nhu đang đi vào với một người đàn ông . Ông đứng lại khi thấy cô :

- Chờ tôi nhé Quỳnh, trưa nay tôi muốn mời em đi ăn.

Diễm Quỳnh định từ chối thì ông đã rẽ vào phòng đối diện . Cô đứng lặng thinh, bỗng rồi khi nhớ đến Hoài Khang . Bây giờ cô hồi hận kinh khủng khi sáng không tìm cách từ chối anh . Dứt khoát không thể để anh đến đây . cô sẽ tìm cách từ chối cả luật sư Nhu . Nhưng phải chờ không biết đến chừng nào.

Cô vào phòng, mím môi gọi cho Hoài Khang

- Alô

- Anh Khang, bây giờ tôi phải đi công việc, trưa nay anh đừng có đón, mất công lắm.

- Em đi đâu vậy ?
- Tôi phải báo cáo với anh nữa sao ?
- Anh không muốn xâm phạm tự do của anh . Nhưng cách em từ chối anh nghi ngờ, nếu em không nói, anh sẽ lập tức đến chỗ em ngay, em có muốn mọi người chú ý đến anh không ?

Diễm Quỳnh sáng giọng :

- Anh quá đáng lắm, anh làm tôi nổi điên lên được.
- Nếu không có gì khuất lấp, tại sao em không để anh đón, trừ phi em muốn giấu chuyện gì . Nói đi, có phải em sợ anh chạm trán với ông ta không ?
- tôi không sợ quái gì hết, anh muốn làm gì mặc kệ anh

Diễm Quỳnh nói một cách một cái kinh, rồi dần ổng nghe xuống máy . Khổ sở chết được . Giá mà bây giờ lạng lẽ bỏ về thì hay biết mấy . Nhưng cô không dám về ngang mà không nói với ông Nhu . Hoài Khang làm cho cô khó xử đến phát tức lên được.

Có tiếng chuông reo, Diễm Quỳnh chụp lấy ổng nghe . Bên kia là giọng Hoài Khang nữa . Anh nói thật điềm đạm :

- Tại sao bỏ máy ngang vậy ? Anh không đồng ý thái độ của em.
- Không đồng ý thì kệ anh
- Nói chuyện đàng hoàng một chút đi . Nếu thấy khó chịu thì anh không ép nữa, làm gì dùng dùng lên vậy, nói cho em biết, anh cũng không thích tổn xằng vì em đâu, yên tâm đi.

Lần này anh chủ động cúp máy . Diễm Quỳnh bất ngờ và bị hẫng . Cách nói chuyện của anh ta chứng tỏ . Nhưng cô sẵn sàng bỏ qua vì tâm trạng nhẹ nhõm . Suy cho cùng, Hoài Khang có ngang thật . Nhưng anh không dí cô vào chân tường, nghĩa là anh vẫn biết nhường nhẹ cô . Coi như lần này thoát được rắc rối.

Cô ngồi một mình trong phòng đọc báo . Đến trưa luật sư Nhu qua tìm cô :

- Xin lỗi . Để em chờ tôi rất nóng ruột, nhưng ông ta ngồi lại lâu quá.
- Dạ, đâu có sao, em biết mà.
- Đi chứ ? Lát nữa tôi sẽ đưa em về.

Diễm Quỳnh theo ông ra xe . Ông đưa cô vào nhà hàng khá gần nhà cô . Và vẫn như mọi lần, có những cử chỉ săn sóc rất đặc biệt . Cử chỉ mà Diễm Quỳnh biết rất rõ là chỉ dành cho cô . Nó làm cô sung sướng, vừa lo sợ phập phồng

Suốt bữa ăn, luật sư Nhu không hề nhắc gì đến chuyện đã thấy lúc sáng . Ông chỉ toàn nói về vụ án đang bào chữa . Diễm Quỳnh biết ông đang cố tình truyền kinh nghiệm cho cô . Và cô không còn nghĩ gì ngoài việc tập trung nghe.

Trên đường về, ông nói như vô tình :

- Có lẽ tôi sẽ đề nghị em tham gia vụ án Hồng Hoàng . Nó qui mô lắm đấy

Quỳnh, em nên nghiên cứu tỉ mỉ những điều luật kinh tế, sẽ rất có lợi cho em.

Diễm Quỳnh nhìn sững ông, không dám tin . Vụ án Hồng Hoàng đang chấn động xôn xao trong thành phố . Có nằm mơ cô cũng không tin mình được tham gia đoàn luật sư . Đó toàn là những luật sư tên tuổi và giàu kinh nghiệm . Một sự nâng đỡ vượt quá ý nghĩ của cô . Và cô không biết nói gì, chỉ giương mắt nhìn ông ngạc nhiên . Ông lại cười khi thấy cái nhìn của cô :

- Thật ra em cũng có năng lực lắm, phải tự tin vào mình chứ.

- Nhưng em chưa có tiếng tăm gì trogn thành phố và cũng...

Luật sư Nhu ngắt lời :

- Cho nên em mới cần tham vụ án này, nó sẽ làm nền cho em tiến xa hơn .

Đừng nghĩ gì nhiều, em chỉ cần thể hiện năng lực của mình thôi.

- Ông nâng đỡ em nhiều quá, em không bỏ làm gì để trả ơn bây giờ.

Luật sư Nhu trầm ngâm :

- Em xứng đáng được như vậy . Vì em, tôi sẵn sàng làm hơn vậy nữa.

- Em cảm ơn ông

Diễm Quỳnh nói nhỏ . Rồi lập tức cô lại thấy lo . Bên cạnh cái được bao giờ cũng có cái mất . Cô biết rất rõ tình cảm của ông và đến một lúc nào đó điều mà cô đền ơn sẽ phải là tình cảm . Chắc chắn là không thể được, còn từ chối thì áy náy . Chưa nói là sẽ gặp rắc rối với Hoài Khang nữa.

Diễm Quỳnh khẽ thở dài một mình . Cứ âm thầm mà lo thế này chắc cô sẽ bị điên mất.

Xe vừa ngừng lại ở nhà cô, dQ đã thấy Hoài Khang đứng tựa cổng chờ . Cô quay lại lén nhìn luật sư Nhu . Ông có vẻ không vui . Nhưng vẫn không nói gì . Cô bước xuống xe, chào ông với vẻ mặt ngại . Rồi lững thững đi về phía cổng.

Hoài Khang đứng bên cạnh chờ mở cửa, anh gặt gù như đã hiểu :

- Có phải đó là người "phải lòng" em không . Hình như đây không phải lần đầu ông ta đưa em về.

Diễm Quỳnh không trả lời, cô đi vào nhà . Hoài Khang lững thững đi phía sau . Anh theo cô vào tận phòng ngủ . Vừa bước đến mở cửa sổ, thái độ tự nhiên như ở nhà mình . Diễm Quỳnh ngồi xuống giường, cau mặt bất mãn :

- Lúc trước anh có quyền làm mọi thứ, nhưng bây giờ không được tự do như vậy.

Hoài Khang không đếm xỉa sự phải đối của cô, anh bước lại ngồi xuống bên cạnh cô :

- Em chưa trả lời câu hỏi lúc nãy . Có phải đó là người mà em muốn lấy làm chồng không ?

- Đó không phải là chuyện của anh

- Bất cứ người nào quan hệ với em đều có liên quan đến anh

Anh ngừng lại, cười khẽ :

- Lúc này em cấm anh đến vì có hẹn với ông ta, đúng không ? Người đó là ai vậy ?

- Đó là luật sư Nhu, cấp trên của em, anh thoa? mần tò mò chưa ?

- Cái người mà trước đây em bảo đã ly dị đấy à ? Vậy, ông ta li dị xong chưa ?

- Chuyện đó thì mắc mớ gì đến anh

- Có chứ, cho nên anh mới quan tâm . Trả lời đi chứ.

Diễm Quỳnh quay chỗ khác, không muốn trả lời . Nhưng anh kéo mặt cô lại :

- Xong rồi phải không ? Và ông ta chọn em làm đối tượng làm mẹ cho con gái ông ta

Diễm Quỳnh nhăn mặt :

- Anh nói nghe ghê quá, chỉ giỏi tưởng tượng em không muốn nghe đâu.

- Anh lập luận theo logic, chứ không tưởng tượng . Tại sao ông ta cứ phải tìm cách đưa em về . Nếu không có cái gì đó đặc biệt, trên đời này không có ai cho không một cái gì đâu Quỳnh.

- Anh muốn nghĩ gì kệ anh, em không muốn nói.

- Anh bắt buộc em phải nói .. có phải sau này em hay thân với ông ta không ?

Bị bóp mạnh khuôn mặt . Diễm Quỳnh đau quá nên cố đẩy tay anh ra :

- Ủ ờ, thì sao ? Ông ấy năng đỡ em và cố tình cho em nhiều vụ án phức tạp, nếu không có ông ấy thì em không đứng vững như bây giờ đâu.

- Cho nên em sẽ lấy ông ta làm chồng để tạ Ơn ?

- Anh đừng có nói bậy ?

- Anh không nói bậy, mà chính em khẳng định, em nói câu đó đến ba lần, em muốn trả thù anh phải không ?

Diễm Quỳnh nói không cần suy nghĩ :

- Đúng là anh biết hết rồi, em không giấu nữa, ông ấy đấy . Nhưng chưa có gì như anh tưởng đâu . Nhưng mà em nói trước nếu anh còn quấy rầy em, em sẽ làm thật . Em đã nói là không muốn quen với anh nữa, bộ anh không hiểu sao ?

Hoài Khang quắc mắt nhìn cô, định nói . Nhưng cô hất mặt lên với dáng điệu bướng bỉnh, và chặn lại :

- Vấn đề không phải em với ông ấy thế nào, mà là em không muốn quen với anh . Mà đã không ràng buộc nhau thì em quen với ai kệ em, mắc gì đến anh . Sao anh cứ xâm phạm tự do của người khác vậy . Em tuyên bố một lần nữa, nếu anh còn quản lý em kiểu này, em sẽ thoát ra bằng cách lấy ông ta. Hoài Khang như bị khiêu khích đến mất lý trí . Anh lắc vai cô một cách dữ dội :

- Em có giỏi thì làm thử đi, đừng có chọc tức tôi . Tôi không phải là món đồ mà lúc không cần nữa thì em quăng đi để tìm thứ khác . Tôi không đồng ý chia tay, nghe chưa ? Và cấm em không được quan hệ với ông ta nữa.

- Về mặt phát lý thì anh không có chút quyền nào cả, anh lấy tư cách gì ngăn cấm, đừng có quá đáng như vậy . Buông tôi ra.

Hoài Khang càng bóp mạnh vai cô hơn :

- Tôi bắt cần luật phát, nếu cô biến tôi thành một thằng khờ trong mắt anh ta, cô sẽ không yên thân với tôi đâu.

Diễm Quỳnh quát lên :

- Anh có buông ra không . Đồ vũ phu

Hk xô mạnh một cái, làm Diễm Quỳnh ngã chúi xuống giường . Cô loay hoay ngồi lên, sừng sờ nhìn hộp phấn bị ném vào khung kính . Chưa khi nào cô thấy Hoài Khang tức giận như vậy . Cô chẳng hối hận cách nói của mình . Và tự biết từ đây về sau chính cô sẽ lãnh hậu quả về những lời nói đó

Sự đập phá hình như làm Hoài Khang dịu lại . Anh ngồi phịch xuống nền gạch, ôm đầu chán nản . Diễm Quỳnh cũng lặng lẽ ngồi bó gối trên giường . Mỗi người đều chán chường theo một cách riêng.

Hoài Khang chợt đứng dậy, lảng lảng bỏ về Diễm Quỳnh ngược lên nhìn .

Không một tiếng gì lại, cử chỉ của anh làm cô hoang mang . Không biết

Hoài Khang buông xuôi như vậy . Anh đâu phải loại người dễ chịu thua.

Nhưng nếu anh cứ theo quản lý cô chăm chút chắc cô sẽ không ngoan ngoãn thụ động . Cô cảm thấy ghét Kim Thu cay đắng, cô ta là nỗi ám ảnh nặng nề nhất của cô . Ám ảnh đến nỗi những lúc sắp xiêu lòng, chỉ cần nghĩ tới cô ta là cô lập tức cứng như đá.

Diễm Quỳnh nằm nghỉ một lát, rồi thay đồ đi làm . Cô phập phồng sợ Hoài Khang đến như lúc sáng . Nhưng anh không đến . Chiều cũng không đến văn phòng tìm cô . Buổi tối Diễm Quỳnh ngồi một mình trong phòng, suy nghĩ về tất cả những gì diễn ra quanh mình để tìm một lối thoát . Cuối cùng cô buồn rầu nhận ra rằng dù Hoài Khang đồng ý chia tay hay không, cô đều đau khổ theo cách riêng . Đúng là cô thật sự không có lối thoát.

Cô đứng dậy đến bên cửa sổ, tựa đầu nhìn lên trời . Chưa bao giờ cô thấy mình buồn như thế này . Mọi cái đều tưởng như trong tầm tay . Nhưng hóa ra không phải . Và càng ngày cô càng thấy mệt mỏi với sự đấu tranh này . Chợt có tiếng chuông reo . Diễm Quỳnh nhìn xuống cồng g. Tim cô chợt thất lại khi thấy Hoài Khang đứng ở dưới . Anh chống tay vào chân song, đầu gục xuống có vẻ mệt mỏi . Diễm Quỳnh nhìn đồng hồ . Rồi mím môi, nhất định không mở cửa

Tiếng chuông cứ reo từng lúc, như cương quyết . Diễm Quỳnh cố gan góc làm ngơ . Nhưng quả thật cô không sao chịu nổi cái cách gọi như vậy . Cô bước tới điện thoại, bấm số máy di động của anh, nói một cách cứng rắn.

- Bây giờ khuya rồi, em không mở cửa đâu, anh về đi.

Giọng Hoài Khang hơi nhura nhura :

- Anh không về đâu, và sẽ đứng suốt đêm nếu em không xuống . Đừng thẳng tay với anh như vậy Quỳnh, anh xin em.

- Nhưng khuya rồi, em sắp đi ngủ rồi.

- Anh thấy em đứng lâu rồi, chắc chắn cũng không ngủ được . Vậy thì cho anh gặp một chút đi

- Có chuyện gì cần nói nữa đâu, nói mấy chục lần cũng vậy thôi, anh về đi, anh nghe không

- Anh nhớ em lắm

- Mặc kệ anh

Nói xong, Diễm Quỳnh chợt thất mình quá tàn nhẫn . Cô dịu lại :

- Bây giờ có nói chuyện thì cũng là cãi nhau thôi, anh nhớ lúc trưa anh đã làm gì em không ? Đến giờ em vẫn còn đau anh về đi.

- Anh muốn xin lỗi em

- Khỏi cần mà, anh về giùm em đi, anh nghe không ?

- Nếu em không xuống, anh sẽ đứng đến sáng . Tùy em.

Diễm Quỳnh nghiêng đầu ngó qua cửa sổ . Cô thấy Hoài Khang cắt máy .

Và tiếp tục đứng dựa vào cổng . Cô mím môi lại, cương quyết mặc kệ anh, và thay áo đi ngủ?

Nhưng cô không sao ngủ được như ý muốn . Cứ nhắm mắt lại thì lại hình dung về mặt đau khổ của Hoài Khang ở dưới đường . Hết còn gan góc nổi, cô ngồi lên, và chạy xuống mở cổng.

Khi cả hai ngồi giữa phòng khách, Hoài Khang chợt gục xuống úp mặt trên chân cô :

- Em ác lắm Quỳnh, tại sao em đủ can đảm đối xử với anh như vậy.

Diễm Quỳnh ngồi im . Đến giờ cô mới nhận ra Hoài Khang đang say . Cô kéo anh lên :

- Tối any anh uống rượu à ? Uống với ai vậy ?

- Anh đi một mình, suốt buổi tối ngồi trong quán, anh nghĩ rất nhiều về chuyện của mình . Em bỏ anh như vậy vô lý lắm Quỳnh, suy nghĩ lại đi em.

Diễm Quỳnh nói rời rạc :

- Em đã suy nghĩ trước khi quyết định . Và mấy tháng nay em vẫn thấy mình làm đúng.

- Làm sao hai đứa đều đau khổ mà em thấy đúng à ?

Hoài Khang dụi mặt trên chân cô, vẫn ngồi quanh dưới gạch . Chưa bao giờ Diễm Quỳnh thấy anh yếu đuối như lúc này . Anh có vẻ của một cậu bé thất tình, chứ không phần nộ như lúc trưa . Anh nói với vẻ mệt mỏi :

- Đừng có sai lầm như vậy Quỳnh . Coi chừng sau này em sẽ hối hận.

Về mặt Diễm Quỳnh chợt thay đổi hẳn, cô nói với vẻ cay đắng :

- Vậy thì anh bảo chị Thu lấy chồng đi, hay đi đâu đó thật xa . Bao giờ hai người còn ở chung thành phố thì em vẫn còn hoài nghi . Anh đặt mình vào vị trí của em đi rồi sẽ hiểu.

- Tại sao em cứ lôi cô ta vào cuộc hoài vậy, anh đã nói là không quan tâm đến cô ta nữa mà

- Vâng, bây giờ thì chưa quan tâm, nhưng khi chị ấy có chuyện gì thì anh mới hiểu là anh quan tâm đến mức nào :

- Anh mệt mỏi lắm, anh không muốn cãi với em nữa

- Coi như em chiều ý anh rồi đó . Bây giờ anh về đi

- Tại sao anh không được ngủ lại đây ?

- Trước kia thì có thể, nhưng bây giờ thì không ?

- Anh thấy không có gì thay đổi cả, nếu có thì chỉ là tư tưởng của em mà thôi

- Tùy anh nghĩ, em không muốn nói nữa

Hoài Khang lặng thinh . Anh vẫn ngồi quỳ dưới gạch, úp mặt trên chân cô . Diễm Quỳnh cũng ngồi yên . Cuối cùng cô cương quyết lên tiếng :

- Anh về đi . Em mệt lắm rồi

Nhưng Hoài Khang vẫn không nói gì . Cô đẩy anh qua một bên để đứng lên . Hoài Khang nằm ngửa ra ghế, ngủ mê một từ lúc nào . Cô thờ dài đứng nhìn anh . Rồi vào phòng lấy mền gối

Buổi sáng khi cô ra khỏi nhà thì vẫn còn ngủ . Cô lưỡng lự một lát, rồi để chìa khoá trên bàn . Với ý nghĩ nếu anh làm cách này, thì chẳng bao giờ cô dứt được khỏi anh.

Đang chạy trên đường, Diễm Quỳnh chợt thấy Kim Thu . Cô ta chạy bên cạnh cô, giọng như điều tra :

- Tối qua anh Khang có đến nhà cô không ?

Diễm Quỳnh quay lại nhìn Kim Thu . Cách hỏi như là cô ta rất có quyền lực với Hoài Khang . Tự nhiên cô thấy ghét cô ta cay đắng . Cô định không thèm trả lời . Nhưng Kim Thu nói với vẻ dăm chiêu :

- Khuya hôm qua tôi và anh Văn thức chờ anh Khang về, tôi không nghĩ là anh ấy đến nhà cô, tại gặp nên hỏi thăm vậy thôi, không có thì thôi . Tôi đi trước nhé.

Nói xong cô ta phóng xe đi . Diễm Quỳnh chợt nắm mạnh lên tay lái . Tức ứ đầy lồng ngực . Cô có cảm giác Hoài Khang vẫn tiếp tục lừa dối cô . Vì nếu không còn quan hệ với nhau, tại sao Kim Thu biết hết giờ giấc đi về của anh chứ.

Nhớ đến lần cô ta bệnh, cô đâm giận lây cả Hồ Văn . Cô thấy chán nản với ý nghĩ họ là bạn "thâm niên" với nhau, dĩ nhiên họ phải bên nhau hơn là người lạ như cô.

Cô thấy hối hận kinh khủng, khi đêm qua đã mở cửa cho Hoài Khang . Cô muốn quay về tổng cổ anh ra khỏi nhà lập tức . Nhưng bạn phải đến văn

phòng, nếu không thì... anh ta chẳng yên thân với cô đâu, sẽ nhúc đầu ra trò vì cái tội đầu giả.

Diễm Quỳnh đến văn phòng với vẻ mặt hằm hằm lẫn ử dột. Cô thấy cô thư ký nhìn nhìn cô. Nhưng cũng chẳng buồn quan tâm.

Vừa ngồi xuống một lát thì có điện thoại, cô bực mình bước đến cầm ống nghe. Bên kia đầu dây là giọng nói tỉnh táo của Hoài Khang.

- Xin vui lòng cho gặp cô Diễm Quỳnh.

Lập tức, Diễm Quỳnh hét lên :

- Tôi không có rảnh, tôi cảm anh, từ đây về sau không được gọi cho tôi nữa. Nói xong cô lập tức gác máy. Bây giờ cô mới nhớ là mình đang ở đâu. Cô nhìn ra ngoài. Vài cặp mắt nhìn cô vô cùng tò mò. Cô liếm môi, làm ra vẻ tự nhiên ngồi xuống bàn. Và chợt thấy sự nóng nảy của mình thật lộ bịch. Tất cả là tại anh ta. Cô không hiểu tại sao bây giờ mình lại phát hỏa như thế. Lúc trước khi gặp anh ta, cô tuyên bố chia tay một cách bình tĩnh, vững vàng. Thế mà không hiểu sao bây giờ không được như vậy nữa.

Đáng lẽ thời gian phải làm cho cô nguôi ngoai rồi dịu lại mới phải. Đằng này cứ phải lên dây thần kinh vì anh ta, giờ thì cô đâm ra chán luôn cả mình. Vì nhận ra rằng mình không bản lĩnh như mình tưởng.

Buổi trưa luật sư Nhu mời Diễm Quỳnh đi ăn, cùng với luật sư khác. Cô không từ chối. Khi cô đi ra sân thì vừa lúc Hoài Khang cũng dừng xe ngoài cổng. Thấy anh, Diễm Quỳnh lập tức quay chỗ khác, vẻ mặt lạnh lùng như không quen biết với anh ta.

Hoài Khang nhíu mày nhìn Quỳnh. Và bất chấp ông Nhu đang đi bên cô, anh đi nhanh về phía cô. Anh gạt đầu chào ông Nhu một cách trịch thượng. Rồi quay qua Diễm Quỳnh :

- Ra xe, về với anh.

- Không, mấy người không thấy tôi đang có bạn sao.

Nói xong, cô vịn tay luật sư Nhu, bỏ đi thật nhanh. Hoài Khang mím môi đứng nhìn theo. Đôi mắt như náy lửa. Anh định kéo Diễm Quỳnh lại.

Nhưng thấy mấy người kia nhìn nhìn mình, anh cố nén giận, bỏ đi về phía xe mình.

Diễm Quỳnh kín đáo nhìn theo Hoài Khang. Một cảm giác trả được thù làm cô thấy hả hê. Từ đó giờ cô chỉ bị anh ta lừa dối, để cho anh ta thử nếm cảm giác đó cho biết.

Cô nhìn ra ngoài, mãi miết suy nghĩ nên không thấy ánh mắt quan sát của luật sư Nhu. Suốt buổi ăn cô ngồi bên ông như người mất hồn. Mọi người đang bàn bạc về một vụ án nào đó, cô cũng không biết. Không thể nào tập trung nghe nổi. Cô cũng không hiểu tại sao mình bị Hoài Khang chi phối đến vậy.

Khi mọi người rời quán, luật sư Nhu định đưa Diễm Quỳnh về nhà. Nhưng

cô lắc đầu :

- Phiên ông đưa em về văn phòng, em muốn nghiên cứu tư liệu một chút.
- Phải nghĩ tới sức khỏe một chút nào, tôi thấy em nên về nghỉ ngơi đi.
- Dạ thôi, nếu mệt thì em nghỉ ở đó cũng được.

Luật sư Nhu không cản nữa . Ông đưa cô trở lại nơi làm việc, giờ này mọi người đều đã về, Diễm Quỳnh đi vào phòng mình . Cô buông người xuống ghế nhắm mắt suy nghĩ . Nhưng chỉ một lát sau lại có tiếng gõ cửa, rồi tiếng của ông vang lên :

- Tôi có thể vào không Quỳnh ?

Diễm Quỳnh vội ngồi ngay ngắn lên :

- Dạ được.

Luật sư Nhu bước vào, khép cửa lại sau lưng, ông đến ngồi đối diện với cô, mỉm cười với vẻ nhẹ tênh :

- Nếu đã quyết định chia tay với cậu ta, thì không nên để bị yếu đuối như vậy, dày vò mình như thế không hay đâu Quỳnh ạ.

Diễm Quỳnh ngược lên nhìn ông, ngơ ngẩn . Cô không hiểu ông nói gì .

Chẳng lẽ ông hiểu chuyện riêng của cô nhiều đến vậy... cô giương mắt nhìn ông :

- Có phải ông muốn nói người gặp em lúc nãy không ạ ?

- Cậu ta là Hoài Khang phải không ?

- Vâng.

- Tôi biết về em nhiều hơn em nghĩ đấy Quỳnh . Và tôi thật tình khuyên em, hãy ráng cứng rắn lên, nếu không em sẽ khổ suốt đời vì kiểu yêu tay ba của cậu ta.

Diễm Quỳnh buột miệng :

- Em không hiểu tại sao ông biết chuyện đó.

Luật sư Nhu cười điềm nhiên :

- Chỉ cần quan tâm là có thể được tất cả những gì diễn ra quanh em . Cũng như em vậy, nếu phải quan tâm đến một khách hàng, em cũng sẽ có cách hiểu về đời tư người ấy.

"Thì ra là vậy" . Diễm Quỳnh thở nhẹ . Nghĩa là luật sư Nhu đã có trong tay những chi tiết về đời tư của cô . Nhưng tất nhiên không phải vì cô là thân chủ của ông . Diễm Quỳnh hiểu điều đó rất rõ . Cô chợt thấy hoang mang vì ông đã nói ra . Đây là lần đầu tiên ông nói chuyện riêng tư với cô . Mà cô thì không quen như vậy, cô quen nghe nói về công việc hơn . Nên không biết phải trả lời thế nào.

Thấy vẻ lúng túng của cô, ông nói một cách cởi mở hơn :

- Em đừng có nhìn tôi như một ông thầy thế . Như vậy em sẽ không thoải mái khi nói chuyện với tôi . Cứ nghĩ ngồi trước mặt em là một người bạn thân . Và người ấy sẵn sàng chia sẻ với em bất cứ chuyện gì . Thậm chí tôi

có thể chỉ cho em một con đường hay nhất đó Quỳnh.

Diễm Quỳnh cười gượng, và vẫn không biết nói gì. Cử chỉ của cô làm ông Nhu cười theo, rồi chợt hỏi thẳng :

- Lúc sáng anh ta làm gì để em phải căng thẳng như vậy. Xin lỗi, tôi không cố ý nghe. Nhưng em la lớn quá.

Diễm Quỳnh thấy hơi quê, cô nói như xin lỗi :

- Tại lúc đó em nóng giận không kìm được, chắc mọi người bị làm phiền lắm.

- Không ai phiền đâu, với tôi thì lại càng không sao.

Diễm Quỳnh chống cằm ngồi im. Những ngón tay thon thả của cô buông lơ trên mặt bàn. Một cử chỉ không phải là dễ thân thiện. Nhưng với luật sư Nhu thì điều đó không có gì ghê gớm lắm. Ông nói như tâm sự với một người bạn thân :

- Em có nhớ lúc em mới về đây không. Đó là lúc đau khổ nhất trong đời tôi. Bất cứ một sự đổ vỡ nào cũng làm người ta đau khổ cả. Nhưng bây giờ tôi quên rồi, thậm chí sống rất nhẹ nhàng.

Diễm Quỳnh ngược lên nhìn ông, buột miệng :

- Thế lúc đó ông còn yêu bà nhà không ?

- Hình như cũng còn. Nhưng bất cứ tình cảm nào cũng không phải là tuyệt đối đâu. Thật sự là bây giờ tôi quên rồi.

- Có lẽ tại vì bà ấy không tìm cách níu kéo ông.

Luật sư Nhu lắc đầu :

- Với tôi thì... có lẽ tôi khác em, tôi rất cứng rắn. Cái gì biết là không được thì tôi sẽ dứt khoát từ chối ngay.

Bất giác Diễm Quỳnh thở dài :

- Không phải cứ mình muốn là được đâu.

- Nếu cậu ta cứ đeo đuổi em kiểu đó, tại sao em không làm một điều gì đó để cậu ta đừng hy vọng nữa.

"Em đã có ý nghĩ đó rồi", Diễm Quỳnh nghĩ thầm. Nhưng cho vàng cô cũng không dám nói với ông những gì cô đã dọa Hoài Khang. Cô cũng đâu có ngờ trưa nay cô và ông ở riêng trong cảnh thân mật này. Và nói cả những chuyện riêng tư như thế này.

Tự nhiên cô lại thở dài :

- Điều mà em làm được chỉ có thể là tránh mặt mà thôi.

- Nhưng trên thực tế, cậu ta đâu có tôn trọng ý kiến của em. Còn em thì tại sao cứ tiếp tục để đưa đón. Những cái đó cuối cùng cũng chỉ hại cho em mà thôi.

Ông ngừng lại một lát, rồi nói như phán xét :

- Khi vướng vào một thanh niên không có lập trường trong tình cảm, em sẽ chịu đau khổ suốt đời vì anh ta.

Diễm Quỳnh thoáng nghe nhói trong ngực . Câu nói đó càng làm củng cố nỗi lo sợ của cô.

- Em đã thấy trước viễn ảnh đó nên đã cố tránh . Bây giờ nghe ông nói ra, em càng thấy phải cứng rắn hơn . Nhưng thật sự là em không làm cách nào thoát được anh ấy.

- Hẳn em phải hiểu là, với những hành vi đó, anh ta đã xâm phạm quyền tự do của con người . Tất nhiên là em sẽ không nỡ truy tố anh ta . Nhưng phải có biện pháp nào đó chứ . Đi đến một nơi nào đó thật xa chẳng hạn.

Diễm Quỳnh ngẩn người nhìn ông . Ừ nhỉ, có vậy mà cô nghĩ không ra . Khi anh ta tránh mặt cô, anh ta cũng đã bỏ đi đó thôi . Thế thì tại sao cô không làm như vậy.

Cô nghiêng đầu suy nghĩ một lát, rồi lắc đầu :

- Em rất muốn như vậy, nhưng công việc của em là ở đây, bỏ đi rồi em chẳng biết phải bắt đầu lại từ đâu.

Ông Nhu nói như gợi ý :

- Tôi có một người bạn ở Hà nội, nếu em muốn, tôi sẽ giới thiệu em vào làm ở văn phòng của ông ta . Đừng lo Diễm Quỳnh, đó cũng là một cơ hội để em tự giới thiệu mình đó.

Thấy Diễm Quỳnh cắn môi như đắn đo, ông mỉm cười :

- Tôi chỉ có ý kiến nhỏ để giúp em thôi, còn là tùy em quyết định.

Diễm Quỳnh chưa kịp nói thì cánh cửa chợt bật mở . Rồi Hoài Khang xuất hiện ở khung cửa . Cô đứng bật dậy, kinh ngạc :

- Tại sao anh lại đến đây ?

Luật sư Nhu quay lại . Ông cũng bị bất ngờ như Diễm Quỳnh . Nhưng ông nhanh chóng lấy lại vẻ điềm tĩnh, chìa tay ra :

- Chào cậu.

Hoài Khang không thèm nhận cái bắt tay lịch sự ấy . Anh lừng lững tiến về phía Diễm Quỳnh, vẻ mặt đầy phần nộ.

- Cô tránh mặt tôi để hẹn với ông ta ở đây, đúng là một nơi hẹn an toàn nhất mà tôi không nghĩ ra . Nếu lúc này không theo dõi thì tôi không bao giờ ngờ được, tôi nói đúng không ?

Diễm Quỳnh vẫn chưa kịp lấy lại bình tĩnh, sự có mặt đột ngột của anh làm cô bị hoảng lên . Thậm chí không hiểu anh đang nói gì . Hoài Khang quát lên :

- Cô giải thích đi, có phải vì ông ta nên cô dứt khoát với tôi không ?

Diễm Quỳnh vội liếc ra ngoài, cô liếm môi :

- Anh có biết đây là chỗ làm việc không, anh không được làm ồn ã như vậy ?

Hoài Khang gạt phất :

- Thế cô chưa từng đến công ty tôi mà quát tháo hay sao . Bây giờ tôi bắt

chấp, cô có mất sĩ diện hay không tôi cũng mặc . Khi lảng nhãng như vậy cô cũng đâu còn danh dự mà sợ mất . Cô nói đi, hai người hẹn ở đây để làm gì ? Luật sư Nhu điềm đạm lên tiếng :

- Cậu bình tĩnh đi . Mời cậu ngồi, phải bình tĩnh mới nói chuyện được.

Hoài Khang quay lại nhìn ông, gần giọng :

- Khi ông bắt gặp vợ Ông ngoại tình, tôi dám chắc ông cũng không bình tĩnh nổi đâu . Yêu cầu ông đừng có xen vào chuyện chúng tôi.

Anh chụp tay Diễm Quỳnh, bóp mạnh :

- Hôm nay cô phải nói thật, có phải cô lấy có tôi lảng nhãng để quen với ông ta không ?

Diễm Quỳnh đỏ mặt vì xấu hổ với luật sư Nhu, cô la lên :

- Anh đừng có nói bậy.

- Vậy thì giải thích đi, tại sao hẹn hò ở đây, vào buổi trưa vắng người thế này, chỉ có thằng ngốc mới tin các người bàn công chuyện . Nói thẳng ra đi, cô bảo sẽ lấy ông ta cho tôi sáng mắt mà, sao bây giờ đâm ra lúng túng vậy.

Diễm Quỳnh hoảng hồn nhìn luật sư Nhu . Cô nói một cách quỳnh quáng :

- Ông đừng nghe anh ấy, anh không bình tĩnh nên nói bậy, em không có ý nghĩ đó đâu.

Và ngoài sức tưởng tượng của cô, luật sư Nhu nói như tuyên bố :

- Tại sao em phải giấu chuyện đó, chúng ta đều là người tự do, ai có quyền ngăn cấm lấy nhau . Tại sao em không cho cậu ta biết để cậu ta tự ý rút lui ?

- Hả ?

Diễm Quỳnh mở lớn mắt nhìn ông . Hoàn toàn kinh hãi . Cô không ngờ ông nói như vậy, mà lại nói trước mặt Hoài Khang . Đây là đùa hay thật ? Cô chưa kịp suy nghĩ hết vấn đề thì Hoài Khang đã đẩy mạnh cô ta . Làm cô chới với ngã vào tường . Anh quay phắt lại luật sư Nhu.

- Ông có biết ông tôi tệ đến mức nào không ? Dùng quyền lực của mình để gây sức ép một cô gái có thể làm con ông . Đồ bản thiêu.

Khuôn mặt luật sư Nhu đỏ tía . Rõ ràng câu nói làm ông bị xúc phạm . Vì nó đánh vào điểm yếu của ông . Lần đầu tiên ông mất vẻ linh hoạt của nghề nghiệp và hoàn toàn không trả lời được.

Hoài Khang không thêm để ý thái độ lạng yên đó . Anh nhảy một bước về phía Diễm Quỳnh, dẫn cô vào tường :

- Cô có biết cô giống như loại gái bao không ? Chỉ cần ai cho tiền là họ sẵn sàng theo người đó . Còn cô thì ở dạng cao cấp hơn . Hễ người nào giúp cô tiến thân thì cô sẵn sàng ngã vào người đó, bất chấp tuổi tác, bất chấp bỏ rơi người khác . Có phải cô đá tôi vì tôi không còn gì để cô lợi dụng không ?

Diễm Quỳnh tái mặt vì bị xúc phạm . Không cần suy nghĩ, cô tát cho anh một cái thật mạnh :

- Ăn nói mất dạy.

Hoài Khang thoáng lặng đi . Và rồi một cơn giận ghê gớm làm anh chỉ còn muốn trả thù . Anh lắc vai cô như điên :

- Tới mức như vậy, tôi không cần phải giữ cô nữa . Cô hãy chống mắt nhìn tôi hành động . Tôi sẽ cưới Kim Thu như ý cô muốn . Hãy yên tâm làm vợ một ông già đi, loại người như cô chỉ cần quyền lợi mà, cần gì biết đến sĩ diện . Dẫu sao thì Kim Thu cũng cao quý gấp mười lần cô.

Luật sư Nhu kéo mạnh vai anh, giọng cứng như thép :

- Tôi không cho phép cậu thô tục với cô ấy, cậu nên nhớ đây là văn phòng làm việc của tôi, tôi thừa sức cho cậu vào tù về hai tội một lúc đây.

Hoài Khang cười gằn một cách khinh bỉ :

- Ngoài chút hiểu biết về luật pháp ra, ông còn có gì hay hơn để hăm dọa tôi không . Ông đủ tư cách một con người để nói chuyện bình thường với tôi không ? Không chứ gì ? Vì thấy mình quá đòi bại nên mới dùng quyền lực để đe dọa, ông là đồ tồi.

Luật sư Nhu giận run :

- Câm ngay.

- Ông quát ai đây ? Quát tháo như thế có đủ sức làm tôi sợ hay không ? Ông đâu phải là người, trong ông có phần còn nhiều hơn phần người . Vì chỉ có loại súc vật mới làm chuyện ghê tởm như vậy.

Cách mắng nhiếc vào đầu của anh cuối cùng cũng có tác dụng, luật sư Nhu đau điếng đến tim gan . Ông không còn bình tĩnh nổi nữa, đáng vẻ điềm tĩnh thường ngày rơi vụt xuống, còn lại là cơn điên giận . Ông nắm ngực áo Hoài Khang, lắc mạnh :

- Mày là thằng nhóc không biết tự lượng sức mình, chưa có ai dám mắng tao như vậy, mày có biết mày đang chọc đến ai không ?

- Biết . Tôi đang đối đầu với một lão luật sư già thiếu tư cách . Còn ông, ông có biết mình đang đối đầu với ai không . Tuổi trẻ có nghị lực và nhiều hão thắng lắm . Ông biết điều đó không ?

Anh cười một cách châm chọc :

- Tôi không thèm loại người như cô ta, nhưng tôi có cách làm cho cô ta phải nhớ tôi suốt đời, cô ta có thể là vợ Ông, nhưng tâm hồn cô ta là tôi nắm giữ . Cuối cùng ông chẳng được gì đâu.

- Khốn kiếp.

Luật sư Nhu nổi điên lên, đấm thẳng vào mặt Hoài Khang . Anh mím môi nghe vị mặn mặn trong miệng, máu từ mũi chảy xuống . Anh không để ý tiếng kêu hét hoảng của Diễm Quỳnh . Và chụp lấy cổ áo luật sư Nhu siết mạnh.

- Chính ông mới là khốn kiếp.

Diễm Quỳnh quỳnh quáng đấm liên hồi lên vai Hoài Khang.

- Buông ra, trời ơi, anh làm ông ấy chết mất . Buông ra mau.

Vẻ hoảng hốt của cô chẳng khác nào một sự khiêu khích Hoài Khang, anh cười gằn :

- Cô thấy xót ruột lắm chứ gì, vậy thì tôi sẽ cho cô tận hưởng cảm giác đó. Anh nghiêng răng siết mạnh hơn . Sự đau khổ và cơn ghen cuồng điên làm anh không biết mình đang làm gì . Dưới cánh tay mạnh mẽ của anh, luật sư Nhu vùng vẫy bất lực . Ông quờ quạng tìm một vật gì đó trên bàn . Và tóm được con dao rọc giấy . Bản năng tự vệ làm ông không cần suy nghĩ nhiều . Chỉ có thể đâm bừa vào ngực Hoài Khang để thoát thân.

Diễm Quỳnh hét lên một tiếng kinh hoàng . Cô đứng sững nhìn máu tuôn ướt một khoảng áo Hoài Khang . Đầu óc quay cuồng . Cô khụy xuống nền gạch hoàn toàn bất tỉnh .

Mưa Trên Phố Lạ

Chương 15 (chương kết)

Diễm Quỳnh tần ngần đứng trước cửa phòng, cô nhìn vào trong . Hồ Văn và Kim Thu đang ngồi bên cạnh giường Hoài Khang, Kim Thu đang loay hoay gọt táo . Vẻ đăm đăm của họ làm cô chùng lại . Không dám xuất hiện . Như sợ sự có mặt của mình khiến mọi người khó chịu.

Diễm Quỳnh nhìn Hoài Khang thật lâu, chiếc áo của bệnh viện khá rộng nên cô không thấy được vết băng trên ngực anh . Nhưng khuôn mặt rất xanh vì mất máu nhiều . Cô muốn chạy ào vào phòng và chỉ một mình săn sóc anh . Nhưng biết chắc chắn sẽ gặp ánh mắt tẻ lạnh nhìn lại mình, cô lại lặng lẽ quay ra.

Vừa đến đầu cầu thang, Diễm Quỳnh thấy Tấn Dũng đang hỏi hả đi lên . Cô đứng lại, ngạc nhiên nhìn anh . Tấn Dũng cũng rất ngạc nhiên khi thấy cô :

- May quá, gặp em ở đây . Anh đang đi tìm phòng của nó, em đi đâu vậy ?

Diễm Quỳnh lắc đầu không trả lời . Cô chợt ngược lên nhìn anh :

- Anh mới về phải không ?

- Mới về tức thì, anh ghé nhà rồi lập tức vào đây . Sao, nó bị thế nào nặng lắm không ?

Diễm Quỳnh cúi đầu, dí dí mũi giày trên nền gạch :

- Em không biết.

- Sao vậy ? Tấn Dũng ngạc nhiên thật sự.

Thấy cái nhìn của anh, cô quay mặt chỗ khác, cười gượng :

- Ảnh không cho em vào phòng . Hôm qua nay chỉ có chị Thu và anh Văn ở đó săn sóc . Với lại bạn bè ảnh đến đông quá nên em ngại.

- Ngại à ? Quả thật anh không sao hiểu được, đáng lý em là người thường xuyên ở bên nó mới phải.

- Hôm qua bị ảnh đuổi, em thật sự không đủ can đảm vào đó nữa.

Tấn Dũng nắm tay cô, kéo đi :

- Đi với anh, anh không hiểu em với nó có chuyện gì, nhưng dù thế nào đi nữa, nó cũng không được cư xử với em như vậy . Giận nhau đến mấy đi nữa cũng phải để em giải thích chứ.

Diễm Quỳnh dần lại, thở dài :

- Thôi đi, bây giờ anh đang ghét em lắm . Anh không hiểu chuyện gì đâu, anh Văn sẽ kể cho anh nghe.

Tấn Dũng đứng lại :

- Chuyện gì mà nghiêm trọng vậy ? Tối qua thằng Văn gọi điện nhưng anh không có nhà, về mới nghe nói thằng Khang vào bệnh viện, anh có hiểu chuyện gì đâu.

Diễm Quỳnh lắc đầu :

- Không chừng biết chuyện rồi, cả anh cũng sẽ ghét em . Nhưng em không có muốn nó xảy ra như vậy đâu, em...

Cô ngẩng mặt, cố nín khóc . Tấn Dũng nhìn cô chăm chú . Rồi cương quyết kéo tay cô :

- Đi theo anh, có chuyện gì thì giải thích sau, anh không để nó hắt hủi em đâu.

Diễm Quỳnh líu ríu đi theo Tấn Dũng . Anh tự nhiên đẩy cửa, rồi kéo cô vào :

- Vô đây em, ngồi xuống đây.

Mọi người ngoái lại nhìn . Hoài Khang lập tức quay mặt chỗ khác khi thấy Diễm Quỳnh . Thái độ của anh càng làm cô bối rối, khổ sở . Và ngồi cứng đờ trên ghế.

Kim Thu quay lại cắt con dao vào ngăn kéo, và giữ thái độ lặng thinh . Hồ Văn lên tiếng :

- Mà về lúc nào vậy ?

- Mới về . Tao ghé qua nhà rồi mới đến đây.

Anh ngồi xuống hỏi :

- Mà sao rồi Khang ?

- Cũng không có gì đáng kể, bệnh chút xíu làm gì mà phải về phiên phức vậy ?

Anh hất mặt về phía Diễm Quỳnh, nói cộc lốc :

- Mà đưa cô ta ra ngoài giùm đi.

Diễm Quỳnh cắn môi, ngồi im . Tấn Dũng cau mày :

- Ê, không được xua đuổi kiểu đó nghe . Từ đó giờ tụi mày cãi nhau như cơm bữa . Bây giờ có trò mới nữa hả, đừng có quá đáng nghe.

Hoài Khang cũng cau mặt :

- Mày đừng can thiệp chuyện của tao.

Anh quay về phía Diễm Quỳnh, nghiêm nghị :

- Tôi đã cầm cô vào đây, ai cho phép cô ngang nhiên như vậy, về đi.

Kim Thu đặt tay lên tay anh như ngăn lại :

- Đừng làm vậy anh Khang, không nên quá đáng như vậy.

Hoài Khang khoát tay như không muốn nghe . Anh chiếu cặp mắt sắc lạnh vào Diễm Quỳnh, giọng đầy căm thù :

- Từ đây về sau tôi không muốn thấy mặt cô . Nghe rõ chưa . Ra khỏi đây ngay cho tôi.

Tấn Dũng hơi lớn tiếng :

- Mày làm gì vậy Khang ? Điên rồi hả ?

Nhưng Diễm Quỳnh không đợi nói nhiều, cô đứng dậy, cố giữ giọng thanh nhiên :

- Em chỉ muốn giải thích, nhưng anh không muốn nghe thì thôi, em về.

Cô đi nhanh ra cửa . Hoài Khang vẫn nhìn chỗ khác, vẻ mặt khắc nghiệt .

Tấn Dũng nhìn anh một cái bất mãn, rồi đuổi theo Diễm Quỳnh . Anh bắt kịp cô trên hành lang.

- Đợi anh đi Quỳnh, lại băng đá đằng kia đi, kể cho anh biết, chuyện gì xảy ra vậy ?

Diễm Quỳnh không trả lời được . Cô cứ bụm miệng, lặng lẽ khóc . Tấn Dũng lấy thuốc ra hút, im lặng ngồi chờ cô bình tĩnh . Mãi đến thật lâu, Diễm Quỳnh mới lau mắt, hỉ mũi vào chiếc khăn . Cô ngược mặt lên nhìn anh :

- Đến giờ em vẫn thấy choáng vì mọi chuyện xảy ra như vậy . Hôm ấy em đi ăn trưa với luật sư Nhu và vài người nữa . Nhưng lúc về em trở lại văn phòng nghỉ trưa, vì em không muốn gặp mặt anh . Đến giờ em cũng không hiểu tại sao luật sư Nhu đến nói chuyện với em . Sau đó thì anh Khang bước vào, hình như anh đã theo dõi, em không biết được.

- Nó nghi em quan hệ với ông ấy ?

- Vâng, một phần là tại em . Nhưng em chỉ nói để dọa thôi, chứ giữa em và ông ta không có gì cả . Đúng hơn là ông ta có thích em . Nhưng... anh có tin em không, làm sao em có thể thích được ông ấy chứ.

Tấn Dũng gật đầu :

- Anh rất tin, và không hiểu nổi thằng Khang nó nghi ngờ cái gì . Tuổi tác giữa em và ông ta chênh lệch nhau quá mà . Vậy rồi sao nữa, tại sao nó phải nằm bệnh viện ?

Diễm Quỳnh nhăn mặt một cách khổ sở . Như hãy còn kinh hoàng vì ấn tượng đó . Tự nhiên cô rùng mình :

- Lúc đó cả anh Khang và luật sư Nhu đều... em chưa bao giờ thấy hai người

nóng giận đến tột cùng như vậy . Anh Khang nói nhiều câu mà anh nghe chắc anh chịu cũng không nổi . Sau đó hai người đánh nhau . Em biết luật sư Nhu không cố ý, nhưng ông ta đã dùng con dao rọc giấy trên bàn và... thật ra ông ta chỉ tự vệ mà thôi.

Tấn Dũng khoát tay, gật đầu liên tục :

- Anh hiểu rồi, hiểu rồi.

Diễm Quỳnh lại khóc sụt sịt :

- Em không hiểu tại sao anh Khang ghét em đến vậy, anh thừa biết em không có lỗi gì mà . Tại sao anh cứ nghĩ em tiếp tay với luật sư Nhu hại anh ? Chẳng lẽ em tệ đến mức vậy sao ?

- Có thể tại nó bị ấn tượng em với ông ta có tình ý . Nhưng... anh không hiểu được tại sao em trôn nó, chuyện lồi thối gì nữa vậy ?

Diễm Quỳnh thở dài :

- Em muốn cắt đứt với anh, vì... có lẽ em không vị tha như anh bảo được, em nghĩ thế này, công nhận là anh rất yêu em . Nhưng không quên được chị Thu . Cứ mỗi lần chị ấy có chuyện gì là anh lại lén lút em đến lo cho chị ấy . Cứ chịu cảnh đó suốt đời chắc em chết mất.

Tấn Dũng gục gặc đầu :

- Anh hiểu, chuyện đó ai cũng vậy thôi, yêu ai lại không ích kỷ . Nhưng chắc không đến nỗi vậy đâu, em sợ hơi vô lý đó.

Diễm Quỳnh lắc đầu cương quyết :

- Không, em nghĩ mình không hề vô lý, bất cứ ai rơi vào trường hợp em cũng đều nghĩ như vậy.

Tấn Dũng nhìn cô hơi lâu, rồi mỉm cười :

- Nếu muốn dứt khoát với nó, tại sao em phải lo lắng đến vậy . Tại sao sợ nó hiểu lầm . Theo anh thấy thì em rất sốt ruột vì vết thương của nó.

Diễm Quỳnh thở dài :

- Em cũng không hiểu được em bây giờ nữa . Đầu óc em rối ren đủ thứ, điều khổ sở nhất là anh không chịu để em giải thích, em muốn săn sóc anh, thế mà khi vào đây thì lại bị đuổi.

Cô khóc tím tím :

- Tại sao anh đuổi em trước mặt mọi người như vậy em rất quê với anh Văn và chị Thu . Anh không nghĩ em cũng biết tự ái sao.

- Chắc tại nó nóng quá nên không suy nghĩ, em chộc cho nó ghen chi vậy ? Em không biết nó rất nóng tính sao ?

Diễm Quỳnh thì thầm :

- Lần này thì hết thật rồi, không có gì cứu vãn được nữa rồi.

Cô quay lại Tấn Dũng, nụ cười thật thê lương :

- Anh có biết anh bảo em thế nào không ? Anh nói em là loại gái cao cấp, chỉ cần ai giúp em tiến thân là em ngã vào người đó . Em không tưởng tượng

nổi ảnh có thể nghĩ như vậy . Khinh thường em như vậy . Em nghĩ, trong thâm tâm, ảnh luôn đánh giá em thấp hơn chị Thu . Rõ ràng là như vậy.

- Thăng khùng, lúc nóng lên là ăn nói bậy bạ, em đừng để ý.
- Em không thể vô tư được, điều làm em đau nhất là trong lòng ảnh, chị Thu lúc nào cũng cao hơn em . Ảnh đã nói câu đó nhiều lần rồi, nói rất thật.

Tân Dũng nhún vai :

- Anh không cho là nó nói thật.

Diễm Quỳnh không để ý câu nói của anh, chỉ mãi mê theo suy nghĩ của mình :

- Rất may là tụi em chưa cưới nhau, chứ sống với một người coi thường mình chắc bất hạnh lắm.

Tân Dũng cười tủm tỉm :

- Người ta bảo thương nhau lắm cần nhau đau . Anh thấy rõ ràng em với nó hành hạ nhau ra trò, có cặp nào gay cần nhau nhiều như vậy.

Diễm Quỳnh quay lại nhìn anh . Cô không hiểu nổi sao anh có thể cười được . Nhưng không hiểu sao cô cũng cười theo :

- Đừng nói chuyện đó nữa . Anh ở đây được bao lâu ?
- Nếu không có chuyện gì thì ngày kia anh đi.

Diễm Quỳnh nghiêng đầu nghĩ nghĩ, rồi ngược lên . Cặp mắt nhìn anh có một chút tò mò :

- Anh sống ngoài đó vui không, đã có ai làm anh vừa ý chưa ?

Tân Dũng cười cười :

- Bạn của anh Hai làm mai cho anh một cô bé khá dễ thương . Anh nghĩ con trai mà đợi người mai mối thì buồn cười quá.
- Em thấy chẳng có gì buồn cười hết, chủ yếu là anh có thích cô ấy không ?
- Nói chung là cô ta khá xinh, hiền và có vẻ ngoan ngoãn . Cô ấy bằng tuổi em đó.

Mắt Diễm Quỳnh lấp lánh tinh quái :

- Thế thì anh chịu đi thôi, anh phải thấy sợ con gái bướng . Tìm được một người hiền khó lắm.
- Em muốn ám chỉ em với thằng Khang phải không ?
- Tầm bậy, ừ, mà nếu thế thì sao, nói thật đó, em vô cùng mong anh có một người yêu... chất lượng.

Tân Dũng bật cười :

- Hiền là "chất lượng" rồi phải không ?
- Gần gần như vậy.
- Nói thế thôi, chứ chuyện chưa có gì, anh nghĩ mình sẽ chọn cô ta dựa trên những tiêu chuẩn anh muốn . Nhưng yêu thì... chắc chưa phải là bây giờ, muốn yêu một người sao khó quá.

Diễm Quỳnh nói một cách nghiêm túc :

- Anh phải bớt khó khăn lại một chút, và phải tạo điều kiện nữa . Thật ra với mỗi người, mình có cái thích riêng, nếu không bị thành kiến, anh dễ gần cô ấy hơn.

- Anh hiểu em muốn nói gì rồi . Hôm nay cô Hai Quỳnh bày đặt dạy tôi cách yêu nữa kìa.

Diễm Quỳnh đập lên tay anh :

- Không được chọc quê nghe chưa . Đúng là tự nhiên mình lên lớp, kỳ cục thật.

- Nhưng mà anh thích nghe, nói tiếp đi.

- Thôi, hết hứng rồi.

Cô đứng dậy :

- Bây giờ em về, anh vô đi . À, mai một đi vui nha.

- Bộ không định gặp lại nữa sao . Chiều mai anh đến đưa em đi ăn kem, rảnh không ?

- Rảnh đây, hôm qua nay em không đi đâu, có anh đến chơi em vui lắm.

Tấn Dũng đưa cô ra cổng rồi mới quay vào . Diễm Quỳnh lững thững đi bộ trên vỉa hè . Tâm trạng buồn rười rượi . Lúc này nói chuyện với Tấn Dũng, cô thấy vui một chút . Bây giờ còn lại một mình, cô lại trở về với cảm giác nặng trĩu không sao thoát ra được.

Cô chợt thấy thèm được ở trong phòng bệnh của Hoài Khang, được vây quanh bên mọi người . Nếu không có Tấn Dũng, cô sẽ thấy mình bị cô lập đến đâu.

Diễm Quỳnh vừa về nhà một lúc thì luật sư Nhu đến . Mấy ngày nay cô không đến văn phòng vì cố tránh mặt ông . Sau chuyện xảy ra, cô cảm thấy mình sẽ không nhìn nổi nếu phải tiếp xúc với ông . Dù không lý giải được tại sao.

Cô mang nước ra đặt trước mặt ông . Rồi ngồi xuống phía đối diện, im lặng.

Luật sư Nhu lên tiếng :

- Sao em không đi làm ?

- Em không được khỏe.

- Đừng giấu tôi, có phải em bị cú sốc vì chuyện đó không ? Khi em không đến văn phòng, tôi hiểu em có ấn tượng không tốt về tôi, nhưng đó là cái gì thì tôi không biết được, cho nên tôi muốn nghe em giải thích.

Thấy cô không trả lời, ông thở dài :

- Cả tôi cũng thấy bất an, thật ra tôi không cố ý như vậy, tất cả chỉ là lỡ tay . Tôi sẽ chịu trách nhiệm những gì mình đã làm, chờ cậu ta ra viện rồi sẽ tính.

Diễm Quỳnh cup mắt nhìn xuống, như tránh cặp mắt của ông :

- Em nghĩ anh ấy sẽ không làm lớn chuyện, không thể nói đến chuyện thừa kiện ở đây đâu.

- Tôi biết, có điều tôi muốn em hiểu rằng tôi không cố ý làm hại cậu ta.

- Em biết chứ.

Cả hai im lặng khá lâu . Rồi luật sư Nhu nói thẳng :

- Tôi biết chuyện tôi thừa nhận tình cảm làm em khó chịu . Có thể đến giờ em vẫn hoang mang . Lẽ ra tôi không nên nói vào lúc đó, nói lúc khác sẽ làm em đỡ khó xử hơn.

- Đừng nói chuyện đó, em xin ông . Em không nghĩ gì cả.

- Không nghĩ hay là không muốn nghĩ ?

Diễm Quỳnh ngồi yên suy nghĩ . Rồi nói thẳng thừng :

- Em không giấu là em đã lờ mờ đoán được tình cảm của ông . Nhưng hoàn toàn không muốn nó xảy ra . Thật tình em muốn chia tay với anh ấy, và đã hăm dọa nếu anh ấy không buông tha em, em sẽ lấy chồng . Em công nhận là có nói, nhưng chỉ nói suông thôi, hoàn toàn không nghĩ gì cả.

Cô nhìn thoáng qua ông, rồi lập tức nhìn đi nơi khác :

- Bây giờ chuyện xảy ra như vậy, thú thật là em không chịu nổi khi phải đến đó làm việc . Em đã quyết định xin nghỉ . Có lẽ ngày mai em sẽ gọi đơn.

Luật sư Nhu lặng đi :

- Chỉ vì muốn tránh tôi mà em bỏ cả công việc của mình à.

- Có lẽ em đã nông nổi, nhưng thật ra em không đủ can đảm tiếp tục như trước.

- Đừng như vậy Quỳnh . Nếu rời văn phòng, thì người ra đi phải là tôi . Tự tôi gây áp lực cho em thì tôi phải rút lui . Đó là về tình cảm, còn về công việc tôi đã vững vàng để có thể mở một văn phòng riêng, còn em thì chỉ mới bắt đầu, đừng bỏ như vậy.

Diễm Quỳnh xua tay :

- Không việc gì phải hy sinh như vậy, em không đáng để ông long đong thế đâu.

- Em đừng từ chối những gì tôi sắp đặt . Tôi đã quyết định rồi . Bắt đầu ngày mai em hãy đi làm bình thường, tôi hứa là sẽ không để em thấy tôi ở đó . Em sẽ không phải khó chịu về tôi.

- Không, em không muốn làm gì cả, bây giờ em chán nản chỉ muốn buông xuôi mà thôi.

- Rồi sau đó, em sẽ làm gì ?

- Em cũng không biết.

- Không ngờ tôi có lỗi nhiều như vậy . Xin lỗi vì đã gây ra áp lực cho em .

Tôi xin rút lại những gì mình đã nói, nếu thông cảm cho tôi thì hãy xóa ấn tượng nặng nề đó, để tôi đỡ bị lương tâm lên án . Có lẽ cậu Khang nói đúng, tôi không biết tự lượng sức mình.

Diễm Quỳnh nói gượng gượng :

- Em không dám nghĩ vậy đâu . Bao giờ em cũng kính trọng vì biết ơn ông, vì nhờ ông em mới có được...

Luật sư Nhu chặn lại :

- Đừng có ý nghĩ đó, nếu tôi đã làm ơn cho em thì những gì tôi gây ra cũng đã xóa sạch rồi, em không còn nợ gì tôi cả . Còn chuyện giữa tôi và cậu ấy thì tôi không ngại xin lỗi cậu ta đâu.

Diễm Quỳnh hấp tấp :

- Ông không nên làm vậy, địa vị của ông không cho phép ông làm thế . Đó là chuyện của em.

Luật sư Nhu cười vị tha :

- Tôi không quan trọng vị trí của tôi và cậu ta . Còn em, cái mà em cần không phải là trốn tránh, em đừng vì một cú sốc nhỏ mà bỏ cả công chuyện . Em còn tương lai nữa mà . Nghe lời tôi, ngày mai đi làm bình thường đi . Xin thề là không để em gặp tôi đâu.

Ông đứng dậy như không muốn làm mất thời giờ của cô :

- Nhớ nhé Quỳnh, đừng bỏ công việc vì một chuyện không đáng.

Diễm Quỳnh gật đầu một cách máy móc . Cô tiễn ông ra cửa . Rồi đến ngồi ở băng đá . Chông chênh suy nghĩ . Quả thật luật sư Nhu rất cao thượng với cô . Ông ta yêu một cách vị tha, vô tư . Đúng là chỉ có những người từng trải mới độ lượng như vậy . Nhưng không vì vậy mà cô thấy dễ chịu khi nghĩ đến ông . Giá ông đừng thổ lộ tình cảm thì hay hơn . Cô hoài nghi nhưng vẫn còn thấy trong sáng . Đàng này ông lại nói ra . Mà khi nói ra rồi lại gây ra hậu quả kinh khủng như vậy, làm sao cô không thấy nặng nề.

Diễm Quỳnh ngậm ống hút trong miệng, từ từ hút chất nước cam mát lạnh làm tê cả miệng . Cô chơi trò chơi đó một mình, như một cô bé quá rảnh rồi đến nỗi không còn gì khác để chú ý.

Đối diện với cô, Kim Thu cũng khuấy nhẹ ly nước trước mặt . Thỉnh thoảng cô ngược lên nhìn Diễm Quỳnh . Thái độ của Diễm Quỳnh tuy lịch sự với một chút xa vời . Nhưng cô biết mình bị ghét cay ghét đắng . Tự nhiên cô muốn kéo dài sự im lặng xem cô bé sẽ phản ứng thế nào.

Quả thật Diễm Quỳnh cũng không có ý định nói . Người mời cô vào đây là cô ta . Vậy thì nói hay không là việc của cô ta . Và cô thừa biết cô ta sẽ nói gì, cô ta là người chiến thắng kia mà.

Kim Thu chợt phì cười :

- Hình như chị em mình định thi xem thần kinh ai vững hơn thì phải, thật là ngớ ngẩn.

Diễm Quỳnh vẫn lặng thinh . Cô thấy không có gì đáng để cười cả . Thậm chí thấy cái cười đó còn vô duyên.

Kim Thu vẫn không thay đổi nét mặt . Giọng cô dịu hơn, có vẻ quan tâm hơn :

- Anh Khang ra viện rồi đó Quỳnh.

- Vậy hả ? Anh ấy có khỏe không ?

- Vẫn chưa khỏe lắm, còn phải tiếp tục dưỡng sức chứ chưa đi làm được.

Diễm Quỳnh cười xa vời :

- Khi nào đến ảnh, cho em gọi lời hỏi thăm.

- Tại sao Quỳnh không tự đến săn sóc mà phải hỏi thăm ?

Diễm Quỳnh quay mặt chỗ khác . Cách nói của cô ta chẳng khác nào sự khiêu khích . Cô giận bưng bưng . Nhưng vẫn ra vẻ thản nhiên :

- Theo chị thì tại sao em không đến ?

Kim Thu nói rất tự nhiên :

- Chị thấy đó là bổn phận của em.

Không để cho Diễm Quỳnh kịp nói, cô tiếp tục :

- Thật ra những đồ vớ đó không phải là không hàn gắn được . Nó không trầm trọng như em nghĩ đâu . Và anh Khang cũng không phải là người cố chấp.

Cô ngừng lại nhìn Diễm Quỳnh, rồi nói một cách nhẹ tênh :

- Còn chị thì là người ngoài cuộc.

- Vâng, chị là người ngoài cuộc, em vẫn biết trong chuyện của anh Khang, người gây ra là em, em không trốn trách nhiệm đâu . Vậy anh Khang định xử em thế nào ? Chị không ngại gì cả, cứ nói thật đi.

Kim Thu lắc đầu :

- Quỳnh quá khích động rồi đó . Vấn đề không như em nghĩ đâu . Chị không nói đến chuyện xích mích giữa hai người, chỉ nói về chị thôi . Thật ra mình cũng không nên xem nhau như kẻ thù . Dù chị công nhận có lúc cũng đã ghét em như em ghét chị bây giờ vậy.

- Em chẳng ghét ai cả . Lựa chọn ai là quyền của anh ta . Không cần chị khuyên thì em cũng đã tự rút lui rồi . Chị cứ yên tâm.

Kim Thu cười nhẹ :

- Người rút lui là chị chứ không phải em . Chị quyết định điều đó lâu rồi . Lúc đầu thì thấy khổ tâm lắm, nhưng giờ thì không còn vướng bận gì nữa.

Diễm Quỳnh nhìn cô thật lâu :

- Tại sao chị vội vàng như vậy, khi mà anh Khang chọn chị thì chị lại từ chối, ảnh thật là...

- Tội nghiệp hả ? Không có đâu, mẫu người như ảnh chẳng cần ai phải tội nghiệp . Chị cũng chưa khi nào nghe ảnh tuyên bố thích mình cả.

Kim Thu hỏi với một chút giễu cợt . Nhưng lập tức cô lại lắc đầu :

- Thật ra nói trong lúc nóng nảy thì chẳng có giá trị gì cả . Còn chị thì đến một lúc nào đó cũng phải sáng suốt chứ . Và lại chị sắp có gia đình rồi, đâu được quyền chạnh lòng nữa.

Diễm Quỳnh kêu khẽ :

- Chị không đùa đấy chứ, nhanh vậy ?

- Nói là nhanh, nhưng chuyện đó xảy ra lâu rồi . Chị quen với anh ấy lúc ở

bên Nhật . Dĩ nhiên anh Khang không biết chuyện đó . Lúc đó chị từ chối anh ấy vì cứ chăm bẵm vào anh Khang . Sau này anh ấy qua đây công tác, chị nghĩ là duyên nợ rồi.

- Thật là lạ lùng.

Kim Thu tư lự :

- Lúc trước chị mù quáng phải không Quỳnh . Cứ đeo đẳng như vậy để cả ba đều khổ . Nếu chị nhận ra sớm thì em và anh Khang đâu có chuyện gì.

Diễm Quỳnh cười gượng :

- Bây giờ mọi chuyện coi như qua rồi, có chị hay không thì em và anh ấy cũng không hàn gắn được . Chị không phải quan tâm.

- Không đến nỗi vậy đâu . Quỳnh thử giải thích xem, chị nghĩ anh Khang lúc nào cũng vị tha với em.

"Ngược lại thì có, lúc nào anh ta cũng coi thường em khi so sánh với chị" .

Diễm Quỳnh định nói điều đó . Nhưng lại thôi . Tâm trí cô đang bị hút vào chuyện của Kim Thu nên không muốn nói cái gì khác.

Cô định hỏi thì Kim Thu đã nói với vẻ tư lự :

- Anh ấy hiền và hơi nhút nhát, chứ không nam tính như anh Khang . Nhưng chị nghĩ đó mới là người phù hợp với mình . Có lần anh Văn nói với chị rằng phải sống với người mà mình hợp mới có hạnh phúc . Còn tính cách của chị với anh Khang khác nhau quá . Anh luôn thấy chị là người tẻ nhạt, không yêu cũng đúng thôi.

Cô quay lại cười với Diễm Quỳnh :

- Một kết cục như vậy, em thấy có hậu không ?

- Nếu chị đã chọn anh ấy, thì như vậy là có hậu, em nghĩ sau này chị sẽ không hối hận.

Kim Thu thở nhẹ :

- Chị nghĩ, mình sẽ làm mọi cách để có một gia đình hạnh phúc, cảm giác thất tình làm chị sợ lắm rồi Quỳnh ạ.

- Vâng, em hiểu.

- Nói chuyện với em thật dễ chịu . Mà điều làm chị thanh thản nữa là, bây giờ gặp em, chị không còn phải chịu cảm giác đó là kẻ thù của mình.

- Em cũng mong như vậy, sống mà phải ghét một người thì mình cũng không sung sướng gì.

- Đúng đấy, đúng đấy.

Cả hai im lặng hơi lâu . Rồi Kim Thu lên tiếng :

- Chiều nay chị vui lắm.

- Em cũng vậy.

- Nếu không có hẹn với anh ấy, chị sẽ rủ em đi ăn cái gì đó.

Cô nhìn đồng hồ, mỉm cười như tiếc tiếc :

- Đến giờ rồi, chị phải về nhà, anh ấy bảo chiều nay sẽ đến nhà chị.

Diễm Quỳnh khoát tay :

- Chị cứ về trước đi, em muốn ngồi lại một chút . Chiều nay em chẳng có chuyện gì làm cả.

Kim Thu nhìn cô một cách ý nghĩa.

- Thế sao em không đến nhà anh Khang, sử dụng một buổi chiều như vậy không có ý nghĩa hơn sao ?

- Em cũng không biết nữa, có lẽ em sẽ suy nghĩ lại.

Kim Thu đứng dậy :

- Chị về trước nhé.

- Dạ, chúc chị vui vẻ.

- Cảm ơn nhỏ.

Cô lách qua ghế, đi ra ngoài cửa . Diễm Quỳnh chống cằm nhìn theo . Trong dáng đi của Kim Thu, cô chợt nhận ra một vẻ gì đó tự tin, thông thả . Lúc này cũng vậy, Kim Thu có vẻ linh hoạt mặc dù vẫn dịu dàng . Cô có cảm giác khi qua con thất tình, Kim Thu được hồi sinh lại, thậm chí có thể gọi là đẹp, có ai nhận ra điều ấy ở cô không nhỉ ?

Diễm Quỳnh cúi xuống nhìn ly nước . Tư lự nghĩ về mình . Cô chợt nhận ra rằng cô đang cất được một gánh nặng từng đè nặng lên trái tim mình . Một cảm giác nhẹ nhàng bay bổng . Đến nỗi cô phải cố gắng lắm mới ngồi yên một chỗ mà không nhảy lên quay tròn.

Rốt cuộc thì có gì đâu . Thật ra cô đâu có mất Hoài Khang, và cũng đâu phải bị ám ảnh về tương lai. Thoắt một cái, mọi chuyện trở nên rất đơn giản, đến nỗi cô tự hỏi trước đây mình đã nghĩ lẫn lộn những gì . Và mọi chuyện đâu có bi đát như đã từng nghĩ . Chỉ có mình là tự quây tung lên để rồi phải chịu hậu quả của những gì mình gây ra.

Buổi chiều qua dần . Đường phố bắt đầu lên đèn . Diễm Quỳnh rời quán, lững thững đi ra đường.

Một chiếc xe vụt qua ngang cô . Kim Thu ngồi phía sau vẫy vẫy và cười . Cô ngẩn ngơ cười lại . Hình như Kim Thu nói gì đó nên người đàn ông quay lại nhìn . Cô nhận ra ông ta khá lớn tuổi . Và có lẽ là người hiền, chỉ thoáng nhìn là biết ngay.

Tự nhiên Diễm Quỳnh liên tưởng tới Hoài Khang . Nếu anh mà hiền thì liệu cô với anh có những trận đụng độ tóe lửa không nhỉ ?

Cô không hình dung được Hoài Khang sẽ tiếp mình như thế nào . Nhưng sau khi đã nói chuyện với Kim Thu, cô thấy chẳng lý do gì để tránh mặt anh nữa . Khi cô đến thì Hồ Văn cũng vừa chuẩn bị đi đâu đó . Thấy cô, anh có vẻ ngạc nhiên . Nhưng cũng mỉm cười . Diễm Quỳnh nhìn nhìn anh :

- Anh Văn định đi đâu hả ?

- Anh có hẹn, em vô nhà đi.

- Thế... anh Khang có khỏe không ?

- Mấy ngày nay nó chẳng đi đâu, em vào nhà đi anh đi nghe.

- Dạ.

Diễm Quỳnh tránh đường cho Hồ Văn dắt xe . Rồi chậm chạp đi vào nhà .

Cô vào thẳng phòng Hoài Khang . Anh đang đọc báo . Bên cạnh bàn là một xấp báo và tạp chí . Hình như anh dùng cách đó để giết thời giờ . Phải nằm ở nhà như thế này là một cực hình đối với anh . Cô biết điều đó rất rõ.

Diễm Quỳnh gõ nhẹ cửa . Hoài Khang quay ra, rồi buông tờ báo xuống bàn .

Về mặt không đuổi cũng không mời . Cử chỉ của anh làm cô rụt rè :

- Em có thể vào được không ?

- Không.

Diễm Quỳnh cắn môi, đứng yên . Thái độ của anh làm cô hụt hẫng, cô cứ nghĩ khi đến đây mình sẽ được tiếp đón bằng thái độ khác . Vậy mà lại vẫn là cách đuổi thẳng thừng . Nhưng dù sao ở đây chỉ có hai người . Cô đỡ thấy xấu hổ hơn lúc ở bệnh viện.

Cô nói nhỏ nhẹ :

- Hôm nay anh khỏe chưa ?

- Khỏe . Cám ơn.

Diễm Quỳnh bước hẳn vào trong phòng :

- Em muốn nói chuyện với anh . Bây giờ anh có đuổi em cũng không về đâu, trừ phi em biết được lý do anh giận em.

Hoài Khang lầm lì :

- Tôi không muốn giải thích . Cũng chẳng giận ai.

- Anh cố chấp lắm.

- Thì đã sao.

Diễm Quỳnh liếm môi, cố thuyết phục :

- Em biết anh rất giận em, nhưng giận như vậy là không đúng . Hôm ấy không phải em cố tình hẹn với ông ta.

- Đó là chuyện riêng của cô, nói với tôi làm gì . Ông ta đã tới đây giải thích rồi . Nhưng tôi không quan tâm đâu.

Diễm Quỳnh mở lớn mắt ngạc nhiên :

- Luật sư Nhu đã đến đây à ? Thế... Ông ấy đã nói cái gì ?

- Tôi không nghe, không nhớ.

- Em không tin anh không nghe, trừ phi anh điếc.

Hoài Khang nhìn cô một cái, cười nhạt :

- Tại sao tôi phải chịu khó nghe chuyện của cô . Mà thật lạ, tôi không hiểu sao cô cứ bắt tôi phải nghe giải thích . Nói thật, tôi không còn tha thiết chuyện đó nữa đâu . Nói với ông ta là hãy yên tâm, tôi không làm lớn chuyện đâu.

Diễm Quỳnh nói khẽ :

- Em không sợ rắc rối chuyện đó, chỉ sợ anh hiểu lầm em.

Hoài Khang lạnh lùng :

- Những gì đã thấy là quá đủ rồi, cần gì phải sợ lắm hay không, cô là luật sư mà, tài hùng biện thì có thừa . Không chừng cô có thể thuyết phục để tôi tin rằng tôi mới là người có lỗi, có ý định đó không vậy ?

Diễm Quỳnh hơi cắn môi :

- Hôm nay anh nói chuyện rất lạ, như không còn là anh nữa.

- Vậy sao ?

- Em xin anh mà, đừng cố chấp như vậy nữa.

Hoài Khang quay mặt chỗ khác, đứng dưng :

- Tôi không cố chấp lắm đâu, và có thể tin hai người trong sáng . Nhưng sự cuồng cuồng của cô khi thấy ông ta bị đòn thì làm tôi không tha thứ được .

Cô lo cho ông ta đến vậy sao ?

Diễm Quỳnh hấp tấp :

- Anh đừng nghĩ lệch lạc như vậy . Ôi, em xin anh mà, hôm ấy nếu em không cản, anh có thể làm chết ông ấy, anh không hiểu sao.

- Điều đó làm cô đau lòng lắm sao ?

- Em không đau lòng theo cách nghĩ của anh, em chỉ nghĩ đến chuyện anh vào tù, tệ hại hơn là... anh biết rồi đó, dù có là luật sư giỏi đến mấy em cũng không thể giúp anh được.

Hoài Khang cười nhạt :

- Đó là cách cô nghĩ để biện luận đó hả ?

- Em không nói để biện hộ, mà là thật, anh không hiểu lúc đó anh dữ dần thế nào đâu . Nếu em không cản, chắc chắn anh sẽ vô tình làm chết ông ta.

- Thôi đi, đừng có giỏi phóng đại . Ông ta không phải là con đẻ mà dễ chết như vậy.

- Vậy theo anh em dựng chuyện để làm gì ?

Hoài Khang cười khẩy :

- Tôi đã nói rồi, cô chỉ muốn lấp liếm tình cảm thật của mình, cô xót xa khi thấy ông ta bị tôi hành hung . Thật ra cô yêu ông ta nhiều hơn cô tưởng đó Quỳnh.

Diễm Quỳnh cứng họng, chỉ còn thiếu nước nhảy lên vì cảm giác oan ức .

Cô giậm chân hét lên :

- Anh nói bậy, em không cho phép anh nghĩ như vậy.

Hoài Khang nhún vai, châm biếm :

- Vâng, em không cho phép anh nói, nhưng cách em làm thì giúp anh hiểu như vậy . Đừng làm ra vẻ oan ức như thế, buồn cười lắm.

- Anh Khang, nếu anh không muốn gặp em thì cứ nói thẳng . Đừng gán ghép kiểu đó, em không bao giờ tha thứ đâu.

- Cô thật sự tức giận hay đó chỉ là cách để tự dối mình vậy ?

Diễm Quỳnh mím môi :

- Hôm trước anh mắng em là hạng người lợi dụng, em có thể bỏ qua được, vì em biết lúc đó anh nóng nảy . Nhưng bây giờ anh cố tình gán ghép kiểu đó là xúc phạm em, em không quên đâu . Không bỏ qua cho anh đâu.

- Đó là việc của cô, cô bỏ qua hay không mặc cô . Đừng có cãi nhai với tôi về ông ta nữa . Bây giờ thì về được rồi chứ.

- Khỏi cần đuổi, em không thèm hạ mình nữa . Rồi anh sẽ hối hận về cách cư xử của mình.

Nói rồi cô đứng bật dậy, đi ào ra khỏi phòng . Lúc đến đây cô đã vẽ vời bao nhiêu chuyện vui vẻ . Và hoàn toàn không nghĩ đến phản ứng của Hoài Khang . Kim Thu đã làm cô quên mất sự mâu thuẫn giữa anh và cô . Bây giờ chạm trán mới thấy thất vọng . Cô đi ra cổng mà tưởng như mình đi giữa một mớ hoang tàn . Hoàn toàn mất mát.

Tại sao bây giờ không có Kim Thu, cô vẫn không vui vẻ như mình vẫn mong muốn . Mà chỉ vì một chuyện không đáng, như thế có phi lý không ? Ý nghĩ đó làm Diễm Quỳnh chùng lại . Cô đứng phân vân một hồi . Rồi quyết định quay vào . Cô đến ngồi xuống cạnh Hoài Khang . Rút rè vịn lên tay anh :

- Xin lỗi, em sẽ không cáu gắt nữa . Anh cũng hãy nói chuyện dịu dàng với em, được không anh ?

Hoài Khang không trả lời, cái nhìn lạnh lùng như đá . Tia nhìn làm Diễm Quỳnh không còn nhiệt tình thuyết phục nữa, nhưng vẫn cố gắng, cô nói thật nhỏ nhẹ :

- Anh có biết tại sao em đến đây không, vì em không muốn mất anh.

- Sao cô đổi ý nhanh vậy ? Tôi nhớ tôi đã phải năn nỉ mấy tháng trời để khuyên cô như vậy mà.

- Vì lúc đó em không biết chị Thu sắp có chồng.

- Nếu không thì cô đã lấy ông ta rồi phải không ?

- Không có, em đâu có mất trí đến vậy, lúc đó em chỉ dọa anh thôi, vì em nghĩ không làm vậy thì anh sẽ không bỏ cuộc . Còn quay lại với anh thì em sợ khổ . Anh nghĩ đi, đặt vào vị trí của em, anh sẽ hành động thế nào ?

- Tôi chỉ làm mọi cách để bảo vệ tình cảm của mình, và tin người mình yêu.

Diễm Quỳnh kêu lên :

- Vậy sao anh không tin em ?

Hoài Khang nhìn thẳng vào mắt cô :

- Cô làm cho tôi phải vào bệnh viện, phải trả một giá đắt quá, lấy cơ sở gì để tin đây.

Diễm Quỳnh lắc đầu một cách tuyệt vọng :

- Hình như anh đang trả thù em, anh cố tình đày đọa tinh thần em.

- Tôi không có hứng thú đó, đừng tưởng tượng.

Diễm Quỳnh ngồi yên suy nghĩ, rồi nói nhỏ :

- Bây giờ không có chị Thu giữa hai đứa nữa, em với anh chẳng có lý do gì để chia tay, anh không thấy bỏ em như vậy là vô lý sao.

Hoài Khang nói một cách tàn nhẫn :

- Tôi không thấy điều đó . Chỉ thấy hối hận . Vì cô mà tôi để mất Kim Thu . Cô có biết những ngày này tôi ân hận thế nào không ?

Diễm Quỳnh nhìn sững phía trước . Choáng váng . Cô cảm thấy môi đến rớm máu, muốn nói nhưng không biết nói thế nào cảm giác đau điếng của mình . Cô lạc giọng :

- Đúng là anh rất biết cách trả thù em, anh có thể hài lòng rồi đó.

Hoài Khang lặng lẽ nhìn khuôn mặt chết lặng của cô . Hoàn toàn không có ý kiến . Khuôn mặt anh cũng kín bưng không một cảm giác . Không hả hê, khoan khoái . Cũng không có chút tội nghiệp hay động lòng . Một vẻ dửng dưng đến khó hiểu . Như cái cách mà anh vẫn cư xử với cô từ khi xảy ra chuyện đó.

Diễm Quỳnh chớp mắt một cách khó khăn, cố để mình đừng khóc . Cô quay mặt chỗ khác :

- Em không biết lỗi tại em sai lầm, hay tại anh không xác định được tình cảm của anh . Nhưng em nghĩ, nếu đã không yêu chị ấy, thì dù em có phạm lỗi gì đi nữa, tình cảm của anh vẫn không thay đổi.

- Tình cảm đâu phải là cái gì tuyệt đối, nó dễ thay đổi lắm chứ . Cũng như cô vậy, có gì đâu mà ngạc nhiên.

Diễm Quỳnh cúi nhìn xuống tay mình . Những ngón tay lạnh giá vì sự đau khổ khó nói bằng lời . Cô cười khẽ :

- Bây giờ em hiểu rồi, thật ra lúc đó em đã nghĩ đúng . Anh sẽ không bao giờ quên được chị Thu, sẽ sống với em theo kiểu nửa vời của anh.

Hoài Khang cắt ngang :

- Nếu biết như vậy rồi, cô không còn gì phải bận tâm nữa chứ ? Có thể yên tâm lấy chồng chưa ?

Diễm Quỳnh không trả lời . Khi Hoài Khang đã thừa nhận như vậy, cô thấy chẳng còn chuyện gì để nói nữa . Có năn nỉ cũng vô ích . Cái gì đổ vỡ và đã đổ vỡ . Cứu vãn cũng trở nên gượng gạo . Cô cũng không phải loại người ủy mị để hy vọng mơ hồ . Có khoe cũng không ích gì.

Cô ngược lên, cố mỉm cười :

- Thật ra chị Thu là người hạnh phúc hơn em . Chị ấy có lẽ đáng yêu lắm nên anh mới thương sâu sắc như vậy.

Cô gắng gượng đứng lên :

- Em về nghe, có lẽ sau này em sẽ không có dịp gặp anh nữa . Bây giờ em cũng không biết nói cái gì nữa, nói với chị Thu giùm em, bao giờ chị ấy đám cưới, nhớ đừng mời.

Cô định đi thì Hoài Khang lên tiếng :

- Lúc này cô bảo muốn giải thích, bây giờ không nói gì sao ?
 - Giải thích cũng không thay đổi được gì . Khi anh thừa nhận tình cảm của anh rồi, em nghĩ, cách hay nhất là cả em và anh đừng gặp nhau nữa . Như vậy sẽ chẳng ai hận ai.
 - Vậy cô định bao giờ đám cưới với ông ta ? Chúc hai người hạnh phúc.
- Diễm Quỳnh nhìn anh, nghiêm nghị :
- Anh nghĩ em tầm thường đến vậy sao ?
- Hoài Khang nhún vai, không trả lời . Anh nghiêng người lấy tờ báo trên bàn . Cử chỉ như muốn chấm dứt câu chuyện . Diễm Quỳnh lập tức đi ra cửa . Hoài Khang làm cô hiểu mình đã lộ bịch khi đến đây . Đó là cảm giác bề bàng cuối cùng mà anh gây ra cho cô.
- Cô đi ra đường, dật dờ như đang đi giữa đêm không người . Đầu óc không còn nghĩ gì ngoài cảm giác chết lặng, trống trải . Bây giờ cô mới thật sự hiểu hết nỗi tuyệt vọng của mình, một nỗi tuyệt vọng không bờ bến . Vì biết mình vĩnh viễn đánh mất tình cảm lớn nhất của mình.
- Cô đi lang thang ngoài đường mà không biết là mình đi đâu . Đi đến khi mỏi nhừ chân và mệt rã rời, trong một cảm giác đau khổ mà không biết làm sao cho biết . Cuối cùng cô nghĩ đến Thái My . Và ghé vào một trạm điện thoại.
- Giọng Thái My có vẻ nhừa nhựa như đang ngủ.
- Alô, tôi nghe đây.
 - Tao, Quỳnh đây.
 - Làm gì gọi giờ này vậy, có biết mấy giờ rồi không ?
 - Mà đang làm gì vậy ?
 - Hỏi vớ vẩn, ngủ chứ làm gì . Còn mày, chưa ngủ hả ?
 - Tao đang ở ngoài đường, cũng không biết đây là chỗ nào nữa.
 - Gì, gì, giờ này còn ở ngoài đường . Mày giờ trò gì vậy ?
 - Có anh Danh ở nhà không ?
 - Đi công tác chưa về . Nhưng mà tại sao mày còn ở ngoài đường giờ này, đi chơi hả, đi với ai vậy ?
 - Không đi với ai cả.
 - Đây, giọng mày làm sao vậy, có chuyện gì không ?
 - Mày có rảnh không ?
 - Nếu không ngủ thì rảnh.
 - Đến đây với tao đi.
 - Nhưng mà mày ở đâu, mà đi đâu ?
 - Không biết nữa, nhưng tao không muốn về nhà, ngoài đường dù sao cũng đỡ vắng người hơn.
 - Chắc, mày làm cái gì vậy . Thôi, đến nhà tao đi.
 - Vậy thì thôi . Tao đi một mình.
 - Ê, ề, đừng có bỏ máy . Chờ đó đi.

Diễm Quỳnh nhìn ra ngoài tìm địa chỉ, rồi nói với Thái My . Xong cô cúp máy đi ra ngoài . Ông chủ tiệm hình như chỉ chờ có vậy để đóng cửa . Diễm Quỳnh trả tiền xong, cô bước ra đường đứng chờ.

Cả con đường dài hun hút chỉ lác đác vài chiếc xe vụt qua . Cuối cùng hầu như chẳng còn ai . Nhà nào cũng đã đóng cửa . Diễm Quỳnh có cảm giác chỉ còn một mình cô lang thang ngoài phố, tự nhiên cô bắt đầu thấy sợ.

Có đến gần một tiếng Thái My mới đến, khuôn mặt hầy còn ngáy ngủ . Cô dừng lại trước mặt Diễm Quỳnh, nhìn nhìn về bờ phờ của cô nàng, rồi lắc đầu :

- Mày càng ngày càng có nhiều trò điên, chắc có ngày tao điên điên theo mày quá.

Diễm Quỳnh không trả lời, lẳng lặng ngồi lên xe.

Thái My quay lại :

- Đi đâu đây "ông" ?

- Đâu cũng được.

- Trời trời, làm ơn nói cụ thể giùm đi, giờ này khuya rồi đó ông.

- Thì mày thích đâu đi đó.

Thái My cho xe phóng đi, lắc đầu ngán ngẩm :

- Tao chỉ thích về nhà nghỉ . Và vô cùng nguyên rửa tên nào làm cho mày từng từng như vậy.

Diễm Quỳnh không trả lời . Chỉ đưa mắt nhìn đâu đâu bên đường . Cô lạc hồn đến nỗi không để ý cử chỉ nhăn nhó của Thái My, cũng không nghĩ ra được phải khổ sở ra sao . Mà ngay cả chính cô cũng không hiểu được mình đang muốn gì . Cô không muốn ở ngoài đường . Mà về nhà thì sợ phải nhớ đến Hoài Khang . Chưa bao giờ cô mấy ý thức vì tâm trạng đau khổ cuồng điên như vậy.

Thái My chợt lên tiếng :

- Chuyện gì nữa vậy, có phải mày với anh Khang cãi nhau nữa không ?

- Tại sao mày nghĩ vậy ?

Thái My nhún vai :

- Mày với ông ta mà không gây gổ mới là chuyện bất thường . Nếu không xích mích với ông thì đời nào mày mất hồn thế . Cãi chuyện gì vậy ?

- Không phải là cãi, giá mà cãi cộ thì có thể hàn gắn . Bây giờ hết rồi, đây là lần cuối tụi tao gặp nhau . Sau này không ai phải bức mình vì ai nữa.

- Mày lại tới nhà anh nữa hả, có bị đuổi nữa không ?

- Không đuổi, nhưng anh ta thú nhận là hối hận.

- Hối hận cái gì ?

Diễm Quỳnh nói như buông xuôi :

- Chị Thu sắp có chồng rồi, bây giờ anh mới hiểu người anh cần là chị ấy .

Chỉ có vậy thôi, hết được rồi phải không ?

Thái My bàng hoàng :

- Cuối cùng là như vậy sao ? Trời đất.

Diễm Quỳnh chột gục đầu trên lưng Thái My khóc nức nở :

- Nếu biết kết cục là bây giờ, thà tao chia tay với anh mấy năm trước, như thế hay hơn phải không My ? Nếu lúc đó tao sáng suốt thì biết đầu anh Thắng đã không chết . Rốt cuộc rồi tao tự hại tao mà thôi.

Thái My không trả lời, cô rẽ vào công viên . Diễm Quỳnh cũng không phản đối . Cả hai ngồi trên băng đá . Và Diễm Quỳnh vừa khóc vừa nói những ý nghĩ của mình . Thái My ngồi im lặng nghe.

Chưa bao giờ cô thấy Diễm Quỳnh ngã quỵ thế này, yếu đuối thế này . Bây giờ cô nhớ lại mấy năm trước . Nhớ rất rõ hình ảnh Diễm Quỳnh lúc đó . Cô nàng đông đánh, bướng bỉnh và quay Hoài Khang như dế . Lúc đó Thái My cứ nghĩ ai đã yêu Diễm Quỳnh thì sẽ không bao giờ quên cô được . Cũng như không còn rung động với người khác được.

Không ngờ cuộc đời đưa đẩy Hoài Khang yêu một người khác với tình cảm sâu sắc gấp mấy lần . Như vậy rồi sau này Diễm Quỳnh sẽ ra sao đây, tự nhiên cô thở nhẹ với ý nghĩ mình thật ra sống êm đềm hơn nhiều, nếu cô gặp phải những bất hạnh như Diễm Quỳnh, chắc cô sẽ không sống nổi quá.

Đến gần sáng thì cả hai đều như nhũn . Thái My đưa Diễm Quỳnh về nhà, cả hai lẫn ra ngủ mê mệt.

Sáng hôm sau Thái My còn ráng ngóc dậy đi làm . Nhưng Diễm Quỳnh thì gọi mãi cũng không được . Cô đành thay đồ ra khỏi nhà . Đến trưa cô gọi điện về . Nhưng không nghe trả lời . Cô băn khoăn trở về xem Diễm Quỳnh ra sao . Mọi thứ vẫn không có gì thay đổi . Diễm Quỳnh nằm mê mê, trán nóng như lửa và mặt đỏ như . Thái My hoảng hồn lắc lắc tay cô.

- Dậy đi Quỳnh, mày làm sao vậy ?

Diễm Quỳnh mở hé mắt.

- Tao nhức đầu quá.

- Bệnh rồi chứ gì, đó, ham đi cho lắm vào . Bây giờ làm sao đây.

- Uống thuốc là hết thôi, không sao đâu.

- Tầm bậy, phải đi bác sĩ, dậy thay đồ đi, mau lên nào.

Nhưng Diễm Quỳnh vẫn nằm yên, mắt nhắm nghiền :

- Tao dậy không nổi đâu, mày mua thuốc đi.

- Thì đi . Chắc, sao mà mày gặp đủ thứ chuyện thế không biết.

Thái My thở dài đi trở xuống . Cô mua thuốc rồi loay hoay nấu cháo cho Diễm Quỳnh . Khi xong xuôi thì đã quá trưa . Cô mang cháo lên phòng, để xuống bàn :

- Dậy đi nhỏ . Ăn cháo đi, ngon lắm.

Diễm Quỳnh ngoan ngoãn ngồi lên . Cô cầm chén cháo, nhấp nhấp vài muống . Vừa ăn vừa khóc lặng lẽ . Thái My thở dài :

- Đừng có khóc, khóc nhiều là nhưc đầu nữa đấy.
 Nhưng nước mắt Diễm Quỳnh vẫn tuôn xuống mặt . Cuối cùng cô lắc đầu đặt chao qua bàn khóc nức nở . Thái My bậm môi :

- Mà làm sao vậy Quỳnh, tao biết mày nghĩ gì rồi . Nhưng mà phải ráng lên, cứ để suy sụp tinh thần như vậy biết chừng nào mới khỏi bệnh.
 Diễm Quỳnh không trả lời, cô nằm Chuối xuống giường, giấu mặt trong gối mà khóc . Đến lúc mệt mỏi cô lại thiếp đi . Thái My ngồi bó gối nhìn cô . Lần đầu tiên Diễm Quỳnh yếu đuối và dễ khóc như vậy . Như không còn là Diễm Quỳnh trước đây nữa . Điều đó chứng tỏ nó yêu Hoài Khang ghê gớm . Ý nghĩ đó làm cô lại thở dài.

Buổi chiều đi làm, cô xin về sớm và ghé nhà Hoài Khang . Nhưng cổng đã khóa . Cô đến công ty tìm anh. Rất may là Hoài Khang chưa về, anh đang tiếp khách trong phòng . Cô ngồi xuống ghế, quyết định chờ để nói chuyện riêng với anh.

Một lát sau Hoài Khang tiễn khách về . Anh có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô, và cười thân mật :

- Khỏe hả, em vào đây, tìm anh có chuyện gì không ?
 Thái My ngồi xuống đối diện với anh, cô nói như nhận xét :

- Nhìn anh hơi ốm đó, sao anh không nghỉ thêm vài ngày, đi làm sớm thế.
 Hoài Khang lắc đầu :

- Công việc nhiều quá, nghỉ thêm nữa mai một sự giải quyết không nổi . Với lại anh không thích ở nhà.
 - Hôm đó nay anh Dũng có về nữa không ?
 - Không.
 - Ba má anh có lên nữa không ?
 Hoài Khang nhướng mắt nhìn Thái My, như muốn hỏi cô đến đây có phải chỉ để hỏi chuyện vợ vẫn như vậy . Nhưng anh vẫn trả lời.
 - Ba anh mới lên, nhưng đã về rồi.
 - Vậy hả ?
 Thấy cô xoắn xoắn ngón tay như lúng túng, Hoài Khang mỉm cười :

- Chuyện gì vậy My ?
 - Có chuyện đấy, cho nên em mới tìm anh, nhưng không phải chuyện của em, mà là của Diễm Quỳnh.
 Nét mặt Hoài Khang chợt nghiêm lại :

- Vậy à ?
 - Quỳnh nó đang bệnh đấy, tối hôm qua nó đi lang thang ngoài đường đến khuya, sau đó nó gọi em ra với nó, hai đứa đi tiếp đến gần sáng mới về.
 - Vậy hả ? Bệnh gì vậy ?
 - Thì là cảm, cảm thường thôi . Không có gì nghiêm trọng cả.
 Thấy nét mặt Hoài Khang không hề thay đổi, cô nói nghiêm nghị :

- Thật ra nó bệnh không nặng lắm, em có thể săn sóc nó được . Nhưng em vẫn cho anh hay . Còn đến thăm nó không là tùy anh . Nhưng em có một điều kiện thế này.

Hoài Khang lại nhường mắt như hỏi . Thái My nói tiếp :

- Nếu anh cảm thấy còn trách nhiệm với nó thì hãy đến thăm, em xem đó là cách trả lời tình cảm thật của anh đối với nó . Đã đến rồi thì đừng nghĩ đến chuyện chia tay nữa.

- Còn ngược lại ?

- Ngược lại cũng không sao, anh không cần phải xã giao gì cả, cũng không cần lo lắng nhiều, nó bệnh chút xíu thôi, không có em thì cũng còn bạn bè, anh và anh Dũng cứ xem như không biết gì, đừng đến thăm, nhất là anh .

Nếu anh không đến thì có nghĩa là anh không còn vương bận về nó.

Thấy Hoài Khang nghiêng đầu như suy nghĩ . Cô đứng dậy :

- Em chỉ nói thế thôi, tự anh suy nghĩ, bây giờ em về nghe.

Cô đi ra cửa, anh tiễn cô xuống sân . Không có một cử chỉ hay một câu nói nào ngoài chút lịch sự xa vời . Thái My đi trên đường mà cảm thấy buồn buồn . Cô tự hỏi mình đã đúng hay sai khi đến tìm Hoài Khang và cô tự nhủ sẽ giấu kín chuyện này với Diễm Quỳnh . Vì nói ra chẳng khác nào khơi thêm sự buồn khổ cho nó.

Cô lên phòng, Diễm Quỳnh vẫn nằm li bì trên giường, vẫn còn sốt hăm hăm . Cô thay đồ rồi vào bếp, bắt đầu nấu nướng.

Chợt có tiếng chuông gọi cửa, Thái My đi ra sân . Cô ngạc nhiên vô cùng khi thấy Hoài Khang đứng đó . Anh khoác trên vai chiếc giỏ như đi đâu xa .

Cô mở cổng, nhìn anh tò mò :

- Anh Khang đi đâu vậy ?

- Lúc nãy anh ghé nhà lấy ít đồ, em về nhà đi, anh sẽ ở đây với Diễm Quỳnh, anh cũng biết cách săn sóc người bệnh, cứ yên tâm.

Thái My tròn mắt :

- Anh ở đây à ? Thế... thế anh có nhớ điều kiện em nói lúc nãy không đấy ?

Hoài Khang không trả lời, chỉ dắt xe vào sân . Thái My khóa cổng rồi lững thững đi vào nhà.

Cô do dự một lát, rồi đến đứng ở cửa phòng nhìn vào . Cô không nghe Hoài Khang nói gì . Chỉ thấy Diễm Quỳnh rút tay ra khỏi tay anh, giọng nói yếu ớt nhưng giận dữ :

- Em không muốn thấy mặt anh, có Thái My ở đây với em rồi, anh về đi.

- Thái My bảo em không chịu ăn uống gì cả, như thế này em không khỏe lại nổi đầu.

- Ngược lại, thấy mặt anh em càng bệnh thêm, em không cần anh đâu, anh về đi.

- Hôm qua em đi đâu đến khuya vậy, em làm anh đau lòng quá . Anh chỉ nói

mấy câu mà em tự đày đọa mình như vậy sao.

Diễm Quỳnh nói một cách cứng rắn :

- Em bệnh thật đó, nhưng không yếu đuối như anh tưởng đâu . Có phải Thái My nó nhờ anh đến lo dùm em không ?

- Cổ chỉ cho anh hay chứ không nhờ . Em biết anh lo lắng không ?

- Em không lo kiểu thương hại, đừng làm em tự ái, mặc em đi.

- Anh yêu em chứ không phải thương hại.

Vừa nói anh vừa cúi xuống, nhưng Diễm Quỳnh mím môi quay mặt chỗ khác, cương quyết đẩy anh ra :

- Không bao giờ em quên câu nói đó đâu, anh hối hận vì đã để mất chị Thu .

Bây giờ không giữ được chị ấy thì anh quay lại với em chứ gì . Em không chịu được tình cảm ban bố đó đâu, em kiêu hãnh lắm.

Hoài Khang giữ mặt cô lại, giọng nói đầy sự chân thành :

- Anh yêu em, lúc trước hay bây giờ cũng vậy.

- Nhưng trong lúc yếu đuối anh đã buột miệng nói thật tình cảm của anh rồi, bây giờ có nói khác thì em cũng không tin, không bao giờ tin.

- Anh nói lúc nóng giận, nó không đáng để em quan tâm đâu.

- Em đã nói là không tin, đừng tìm cách làm em mềm lòng sau đó em sẽ ghét anh hơn đó.

Hoài Khang ngồi thẳng người lên . Thái My tưởng anh sẽ bực mình bỏ về .

Nhưng anh nói một cách kiên nhẫn :

- Anh chưa bao giờ tuyên bố là yêu Kim Thu, anh muốn em tin vào những gì anh nói, và đã từng làm nữa.

- Nếu yêu em thì anh đã không coi em như kẻ thù, em không hiểu nổi tại sao anh cư xử thẳng tay với em như vậy . Lúc đó em chỉ muốn cắn lưỡi chết cho rồi . Anh làm em...

Cô lắc đầu như không diễn tả được nỗi buồn khổ của mình . Và cô ngồi lên, hất tay anh ta ra :

- Nếu Thái My không bảo thì anh có đến đây ?

- Đến chứ, trước sau gì anh cũng phải tìm em . Anh nghĩ, hai đứa đâu có bỏ nhau dễ dàng như vậy.

- Chính vì anh tưởng anh yêu em thôi, tưởng chứ không phải là thật.

- Không phải tưởng, mà là muôn ngàn lần có thật . Nếu không yêu em thì giờ này anh còn ở bên Nhật rồi . Em nhớ không, từ trước giờ em hai lần làm anh điêu đứng, nhưng anh bỏ qua được, tha thứ tất cả được, vì anh yêu em vô điều kiện . Suy nghĩ đi rồi em sẽ thấy.

Diễm Quỳnh ngồi bó gối, áp mặt trên chân, lặng lẽ nghe Hoài Khang nói .

Cô thấy mình bị lung lay mà lý trí không hề phản đối . Rồi cô ngước lên :

- Em muốn biết, anh có còn ấn tượng nào về em không, anh đã bảo em là em luôn lợi dụng người khác để tiến thân, có thể anh không nhận ra là trong

thâm tâm anh, anh luôn coi thường em luôn so sánh em với chị Thu.

Hoài Khang mỉm cười, nhưng giọng nói có vẻ phủ nhận quyết liệt :

- Không bao giờ anh so sánh em với ai, Kim Thu lại càng không . Anh không quên những gì đã nói đâu . Và chỉ nói lúc bị chọc tức, em phải hiểu tính anh chứ.

Diễm Quỳnh ngồi im một lát, rồi nói nhỏ :

- Hôm qua nay em nhớ anh lắm, cả ngày nay nằm trên giường em cứ nghĩ đến những gì anh nói . Em nghĩ, giá bây giờ vì lý do gì đó mà chết, em cũng không sợ, em muốn như vậy.

Hoài Khang nhìn cô chăm chú :

- Không ngờ em có ý nghĩ bi quan như vậy, tính em bản lĩnh lắm mà.

Anh kéo cô vào người :

- Nếu em có thể nào thì anh sẽ ân hận suốt đời.

Anh cúi xuống . Ở ngoài cửa, Thái My vội lách qua một bên, nhắm tít mắt lại . Cô thấy vừa buồn cười vừa xấu hổ, vì mình giống một đứa bé lén lút nhìn người ta âu yếm nhau.

Cô đứng một lát, rồi lại nhìn vào phòng . Cả hai vẫn chưa rời nhau ra . Bây giờ cô mới hiểu hai người có cách thể hiện tình cảm cuồng nhiệt đến mức nào.

Thái My lững thững đi xuống bếp . Công nhận nhỏ Quỳnh này làm cao dễ sợ . Buồn khổ như thế, vậy mà gặp Hoài Khang thì lại giận lên đùng đùng để phải năn nỉ . Hình như tính đồng đánh đó không bao giờ nó bỏ được cả.

Khi cô trở lên, Diễm Quỳnh vẫn còn nằm trong lòng Hoài Khang . Nhõng nhẽo kinh khủng . Thái My vào, cô cũng không buồn ngồi lên . Thái My mỉm cười đặt chén cháo xuống bàn :

- Em bàn giao nó lại cho anh đấy, bây giờ em về.

- Cảm ơn My nghe.

- Thôi khỏi đi.

Cô liếc nhìn Diễm Quỳnh một cái, cười tủm tỉm bỏ ra cửa . Cô không hình dung được hai người hạnh phúc đến đâu . Nhưng rõ ràng chẳng ai cần đến sự có mặt của cô . Một không gian riêng cho hai người là đủ rồi . Trời chiều chợt dịu lại . Gió thổi từ sông Sài Gòn qua thành phố đem theo một cơn mưa lạ có sức hồi sinh cho cuộc sống ! Diễm Quỳnh cảm thấy không phải là mơ . Đây là một tình yêu có thật . Hạnh phúc đã ở trong tầm tay . Khi hai người đã hiểu được nhau.

Hết

Nguồn: may4phuong.net
Người đăng: NHDT
Thời gian: 09/09/2004 4:06:32 CH